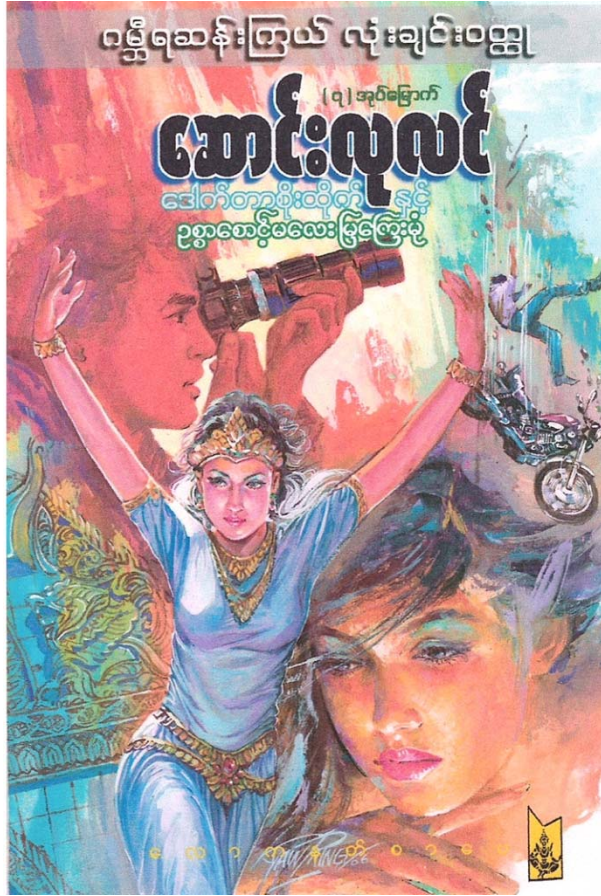

ဆောင်းလုလင်

ဥစ္စာစောင့်မလေး မြကြေးမုံ

အကြားအမြင်ဆရာကြီး
 ဘာမဆိုလိကဲ့
 ဘာမထီလောင်းလောင်း

အလျားတစ်ပေခွဲ၊ အနံ့တစ်ပေရှိသည် ဆိုင်းဘုတ်က
 လေးကဝါးလုံးများကို အလျားလိုက်ကာရံထားသော ဝင်း
 ထရုံ ပေါ်ဝယ်တွဲလောင်းကလေးချိတ်နေသည်။

သွပ်ပြားပေါ်တွင် သဘောဆေးဖြင့် ရေးချယ်ထား
 သည့် သိပ်မသပ်ရပ်လှသည့် စာလုံးများက အပေါ်စားဆိုင်း
 ဘုတ်ရေးဆရာတစ်ယောက်၏ လက်ရာမှန်း သိသာနိုင်ပေ
 သည်။

ခြေတံရှည် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးသည် ခြံဝင်းအ
 လည်တည်တည်တွင်ရှိနေပြီး ထရုံက ချွဲဝါးကပ်မိုးထားသည်။

ဤသည်ပင် ဘာမထီသောင်းသောင်း၏ အိမ်ဂေဟာ
 ဖြစ်ပေ၏။

မိန်းမပျိုနှစ်ဦးသည် ခြံဝမှ အိမ်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်
 လိုက်ရင်း စေ့ရုံစေ့ထားသော ခြံတခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်
 သည်။

ဆောင်းလုလင်

“ လာနော်၊ လာ၊ ဘာမဆိုသိတဲ့ဘာမထီသောင်း
သောင်းတဲ့၊ ဘာသိချင်သလဲ ဘာမထီသောင်းသောင်းဆီ
လာ၊ အာလုံးသိသွားစေရမယ်၊ ဟောဒီမှာ ... ဘာမထီ
သောင်းသောင်း ”

အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်
သည်။

ဘာမထီသောင်းသောင်းသည် ... ထမင်းကြမ်းနှင့်
ညက ကျန်သည်ငါးကြော်ဆီကလေးကို လူးပြီး လက်နှင့်
အားရပါးရ နယ်ဖတ်စားနေစဉ် ခြံမှမိန်းမပျိုနှစ်ဦးကိုမြင်
၍ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်တိုက်ရေဂွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အိမ်ကိုလာပြီးမေးမြန်းတွက်ချက်သူ
များအတွက် အဆိုပါပွဲကြိုစကားပြောရန်မလိုပါ။ ဘာမ
ထီသောင်းသောင်းသည် ဆယ်နှစ်ပွဲဈေးများတွင်လိုက်လံ
ဟောပြောနေကျဖြစ်၍ မိမိဆိုင်ဂွေ့သို့ လူရောက်လာတိုင်း
နှုတ်တိုက်ရနေသော ထိုပွဲကြိုစကားဖြင့် ဆွယ်နေကျဖြစ်
သည်အတွက် လွတ်ကနဲ နှုတ်မှထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာမထီသောင်းသောင်းခေါ် ဒေါ်သောင်းက စား
လက်စထမင်းကြမ်းပန်းကန်ကို ဗေဒင်ဟောခုံလေးအောက်
သို့ကပျာကယာထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှလက်
သုတ်ပုဝါကိုကောက်ယူ၍ ထမင်းစေ့တွေဆီတွေ ပေကျံနေ
သောလက်ကို သုတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင်... မိန်းမပျိုနှစ်ဦးသည် အိမ်တခါးဝ
သို့ ရောက်နေပြီ။

“လာကြ၊ လာကြ၊ သမီးတို့၊ အမေသောင်းနဲ့
တွေ့ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားစေရမယ်၊ စိတ်ချမ်းသာ
သွားစေရမယ်၊ ကဲ - လာ -လာ ထိုင် ”

မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက မဝံ့မရဲဝင်ထိုင်ရင်း အိမ်ခန်း
တစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးဝေ့၍ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး
မှာအမွှေးတိုင်နဲ့ဖြင့်မွှန်နေ၏။

ဒေါ်သောင်းကတွန့်နေသောအင်္ကျီလက်နှင့်ခါးစကို
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ဆွဲချရင်း... သူမ၏ “ဘာမထီ
သောင်းသောင်းကိုယ်ပိုင်ဟန်”ကို ဈာန်သွင်းယူလိုက်သည်။

အသက်၆၀ ဂိုနေပြီဖြစ်သော ဘာမထီသောင်း
သောင်းသည်ဂိုသမျှ ဆံပင်စုကလေးများကိုထိပ်တည့်တည့်
တွင်စုထုံးထား၏။ တခေါင်းလုံးဆေးဆိုးလျှင်ကုန်ကျစရိတ်
များမှာစိုးသည်အတွက် လူမြင်ကွင်းရှိ ဆံပင်များကိုသာ
အနက်ရောင်ဆေးတောင်ဖြင့်လိုက်တို့ထားသည်။

သို့ရာတွင်... လူ၏လျှပ်ရှားမှုများကြောင့် ဆံထုံး
အနေအထားပျက်ယွင်းပြီး အတွင်းမှဆံပင်ဖြူများ ထိုးထိုး
ထောင်ထောင် ပေါ်ထွက်နေသည်ကိုမူ ဘာမထီသောင်း
သောင်းမသိရှာပေ။ ဆံထုံးအောက်ခြေတွင်လက်တစ်ဝါးစာ
လောက်ရှိသည့်ဂွေ့ဘီးကြီးစိုက်ထားသည်။ဂွေ့ဘီးမှာအတု
ဖြစ်သည်။

ထိုနည်းတူ... ဘယ်လက်နှင့် ညာလက်မှ လက်
ကောက်ရ-ကွင်းစီနှင့် လက်စွပ်များမှာလည်း ဂွေ့အတုများ
သာ ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်သောင်းသည် ဗေဒင်ဟောခုံလေး၏ အံဆွဲကို
ဖွင့်၍အတွင်းမှ နံ့သာယပ်တောင်လေးကိုယူလိုက်၏။ ယပ်
တောင်ကိုဖြန့်ကာ ဒေါင်းမလေးကနေသည် ဟန်မျိုးဖြင့်
ဟန်ပါပါ ခပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ... အမွှေးတိုင်နဲ့များကြား

ဝယ် ဘာမထီသောင်းသောင်း၏လက်မှ ငါးကြော်ဆီနံ့က ပျံ့၍ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ကဲ- ပြောစမ်း၊ ဘာမထီသောင်းသောင်းက အားလုံးသိတယ် ဘာမဆိုသိတယ်၊ သမီးတို့ဘာဖြစ်လာ သလဲ၊ ပြော ”

“ဟင်- အားလုံးသိတယ်လဲ ပြောသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လာသလဲလို့လဲ မေးသေးတယ်၊ ဘယ်လိုကြီးပါ လိမ့်”

မိန်းမပျိုနှစ်ဦးကတွေးလိုက်မိသည်။

ပို၍သွက်ဟန်တူသောမိန်းမပျိုက-

“အမေသောင်းက ဘာမဆိုသိတယ်ဆို၊ သမီးတို့ လာတာ ဘာကိစ္စဆိုတာ မသိဘူးလား ”

ဘာမထီသောင်းသောင်း၏ မျက်နှာကြီးသည် လေ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်ဗူပေါင်းကြီးလို ပိန်ရှုံ့သွား၏။

သူမက ပျက်သွားသည်မျက်နှာကိုပြင်လိုက်ရင်း-

“ ဟဲ့- ငါကသိတယ်ဟဲ့၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နတ်တွေကသိတို့လိုသေးတယ်၊ ညီးတို့နှုတ်ကဖွင့်ပြောမှအ ထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနတ်တွေကသိမှာ၊ သူတို့သိမှ ငါကတဆင့် ညီးတို့ကိုကူညီနိုင်မှာအေ ”

ဒေါ်သောင်းက ခေါင်းရင်းဖက်ရှိ နတ်စင်များဆီ မျက်စ၊ပစ်ရင်းပြောသည်။

ခေါင်းရင်းဖက်တွင် အမြင့်ဆုံးနေရာ၌ ဘုရားစင် သေးသေးလေးရှိ၏။ ဘုရားစင်အောက် ခပ်နိမ့်နိမ့်နေရာ တွင် ဘုရားဆင်းတုထက် သုံးဆခန့်ကြီးသော ထွက်ရပ် ပေါက် အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ရုပ်တုများ တင်ထားသော စင်ရှိ၏။

ထို့အောက်ဖက်တွင် ၃၇မင်းနတ်များတန်းစီစံမြန်း နေသည့်စင်တစ်စင်။ ထွန်းညှိထားသော အမွှေးတိုင်များ နှင့် ဖယောင်းတိုင်များ။

သူ့စကားအရဆိုလျှင်သူကဘာမဆိုသိပြီး၊ အထက် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်နတ်များက မသိကြတဲ့သဘောမျိုးဖြစ်နေသည်။

“ သမီးနာမည်က ဖြူဖြူပါ၊ အခုမေးဖို့လာတာက ဟောဒီက သမီးသူငယ်ချင်းအတွက်ပါ၊ သူ့နာမည်က နွဲ့နွဲ့ နွဲ့တဲ့ ”

နွဲ့ကမျက်လွှာချ၍ပြေလျော့လျော့ထိုင်နေ၏။

နွဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်၍ အချစ်ရေးကိစ္စပဲဖြစ် မယ်ဟု ဘာမထီသောင်းသောင်းကထင်လိုက်သည်။

“နွဲ့နွဲ့နွဲ့တဲ့လား၊ ငါသိပြီ၊ငါသိပြီ၊ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါသတဲ့ဟဲ့၊ နွဲ့၊ နွဲ့၊ နွဲ့ဆိုတာပူလောင်တာ ပေါ့ကဲ့၊ ပြောစမ်း၊ အချစ်ရေးကိစ္စ၊ နှလုံးသားကိစ္စအတွက် သောကရောက်နေပြီမဟုတ်လား ”

ဘာမထီသောင်းသောင်းက ရမ်းတုပ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် လိုက်၏။

“ အချစ်ရေး၊ အဲလေ- အချစ်ရေးဆိုလဲမှန်ပါ တယ် ”

ထင်ကြေးနှင့်မှန်းပြောလိုက်သည်စကား မှန်သွား သည့်အတွက်ကြောင့် ဒေါ်သောင်းက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချ လိုက်သည်။

“ အဓိကသိချင်တာက -- ဟို-- ”

ဖြူဖြူက စကားရှေ့မဆက်သည့်အတွက် စိတ်မ
ရှည်နိုင်တော့ပဲ နွဲ့နွဲ့နွဲ့ကိုယ်တိုင်ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ ကျွန်မသိချင်တာက ကျွန်မဟာ ဥစ္စာစောင့်
ဟုတ်-မဟုတ်သိချင်တာ၊ ကြည့်ပေးလို့ရမလား ”

ဒေါ်သောင်းက မျက်လုံးပြူး၍ပါးစပ်ဟသွားသည်။

“ ဥစ္စာစောင့် ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မဟာ ဥစ္စာစောင့်လား၊ သိချင်
တယ် ”

ဒေါ်သောင်းတွင်... အကြားအမြင်ဆရာမကြီးဆို
သည် “စာန်” အပြည်ပြန်ဝင်လာသည်။

အမူအယာ ခပ်ထည်ထည်ဖြင့်-

“အေး - ဒါကတော့ ငါ့ပညာနဲ့ကြည့်ပေးရမှာပဲ၊
ပေးစမ်း- ညီးလက်၊ ဘယ်လက်ဟုတ်ဖူးအေ၊ ညာလက်၊
ညာလက် ”

နွဲ့ကမ်းပေးသည့် ညာလက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီး သူမ၏ခေါင်းကို ညွတ်၍
နွဲ့လက်ကို နဖူးဖြင့်ထိစေပြီး နှုတ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို
ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆတ်ခနဲခေါင်းကိုထောင်လိုက်ပြီး-

“ သိုက်ကလာတာ ”

“ ရှင် ”

“ သိုက်ကလာတာ၊ ဟုတ်တယ် ၊ နင်ဟာ ဥစ္စာ
စောင့်မပဲ ”

“ ကျွန်မ - ကျွန်မ ”

“ နေဦး၊ ငါ့ကို အဘကမိန့်တာ ၊ ခဏ
တိတ်တိတ်နေစမ်း ၊ အဘဆက်ပြီးမိန့်နေတယ် ”

ဘာမထီသောင်းသောင်းက ဒုတိယဆင့်မှထွက်ရပ်
ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးပုံကိုမျက်တောင်မခပ်ပဲ လှမ်းကြည့်
နေသည်။

“လူ့လောကမှာ ပျော်သလောက်နေဖို့ လွတ်
လိုက်တာတဲ့၊ အဘကမိန့်တယ် ”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပြောစကားကို တဆင့် ပြန်ပြောပြနေ
သည်ဟန်မျိုးဖြစ်သည်။

“ အဘကမိန့်တယ်၊ သိုက်က နင်မိဘတွေက
လူ့ဘဝမှာ နင့်ကို အိမ်ယာထူထောင်ခွင့်မပြုဘူးတဲ့ ”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်အလွန်အမင်းအံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမထီသောင်းသောင်းသည် အဘရုပ်တုထံမှအ
ကြည့်မခွာမျက်တောင်မခတ်ပဲဆက်ပြောသည်။

“ နင့်မှာချစ်သူရှိနေတယ်တဲ့ ၊ အဘကမိန့် တယ်
”

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှ အမိန့်စကားကိုနာယူနေသည်ဟန်
ဖြင့် ခေတ္တငြိမ်သက်နေသည်။

“အဘကမိန့်တယ်၊ နင့်နဲ့နင့်ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်
ရင် သိုက်ကပြန်ခေါ်လိမ့်မယ် ”

ဒေါ်သောင်းခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ်တုန်လှုပ်လာ
သည်။ မျက်လုံးများ တောက်ပလာသည်။ အကြည့်ကို
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှခွာ ။

ဆောင်းလုလင်

“ နှင့်ချစ်သူကိုလက်တွဲဖြုတ်မလား၊ သိုက်ကိုပြန်
မလား နှင့်စဉ်းစားတဲ့ အဘကမိန့်တယ် ”

“ အမေသောင်း၊ အဲဒီနှစ်ခုလုံးကို ကျွန်မမရွေးနိုင်
ဘူး၊ အမေသောင်းဘာကူညီနိုင်မလဲ ”

ဒေါ်သောင်းက အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံမှ အကြည့်
ကိုခွာသည်။ သက်ပြင်းကိုချသည်။

“ အဘမိန့်သွားတာတော့ သမီးတို့အကြားပဲ ”

ဒေါ်သောင်းကတစ်ခုစဉ်းစားနေသလို ခဏတိတ်
ဆိတ်နေသည်။

“ မိန်းကလေးက သိုက်ကလာတဲ့ဥစ္စာစောင်ဆိုတာ
တော့ သေချာနေပြီ။ လူ့ဘဝကိုလဲ မစွန့်ခွာချင်ဘူး၊
ဟုတ်စ ”

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ သိုက်ကိုမပြန်ချင်ဘူး ဆိုပါတော့၊ ချစ်သူကိုလဲ
မပြတ်နိုင်ဘူးဆိုပါတော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဒီတော့ တစ်နည်းပဲရှိတယ်၊ သိုက်ကြိုးဖြတ်ဖို့
ပဲ ”

“ ဂျင် ”

“ သိုက်ကြိုးဖြတ်ရမယ်၊ သိုက်ကြိုးဖြတ်တယ်ဆိုတာ
သိုက်ကသမီးရဲ့အဆွေအမျိုးတွေ၊ အကြီးအကဲတွေနဲ့တစ်ခါ
တည်းအဆက်ပြတ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ပြောတာ၊ သိုက်ကြိုး
ပြတ်သွားရင်သမီးဟာ ဘယ်တော့မှ ဥစ္စာစောင်ဘဝကို
ပြန်သွားလို့မရတော့ဘူး၊ ရိုးရိုးသာမန်လူ ဖြစ်သွားလိမ့်
မယ် ”

နွေ့မျက်လုံးထဲဝယ်ယခင်ဘဝက မိခင်နှင့်ဖခင်ကို
မြင်ယောင်လာသည်။ ယခင်ဘဝကမိခင်နှင့်ဖခင်သည်နွေ့ကို
တော်တော်ချစ်ပုံရသည်။ လပြည့်ညတိုင်းရောက်လာတတ်
သည့် ခန့်ညားချောမောသောမိဘနှစ်ပါးကိုနွေ့သံယောဇဉ်
တွယ်နေပြီ၊ ဥစ္စာစောင်မိဘနှစ်ပါးကို သူ့အပြီးတိုင်အဆက်
ဖြတ်နိုင်ပါ့မလား။

“ ဒီကိစ္စကို အမေတစ်ယောက်တည်းတော့ မတတ်
နိုင်ဘူး၊ သိုက်ဆရာတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို
ယူရလိမ့်မယ် ”

“ သိုက်ဆရာ ”

“ သမီးရဲ့သိုက်က ဘယ်မှာလဲ ”

“ ဂျင် အဲဒါကျွန်မ မသိဘူး ”

“ ဒါဆိုဘာကြောင့်ကိုယ်ကိုယ်ဥစ္စာစောင်လို့ထင်ရ
တာလဲ ”

နွေ့ကဖြူဖြူကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ပြောလိုက်ရမ
လားဟုအကြံတောင်းသည်အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

“ သူတို့က သမီးကို လာဆက်သွယ်သလား ”

နွေ့သည် အတန်ငယ်ချင်ချိန်နေပြီမှ-

“ ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့က လာဆက်သွယ်တာပါ ”

ဘာမထီသောင်းသောင်း၏ မျက်နှာသည် စိတ်ဝင်
စားမျှဖြင့်ရွှန်းလက်လာ၏။

“ ဘယ်လို ဆက်သွယ်တာလဲ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့
လာသလား ”

“ မဟုတ်ဘူးဂျင် ”

ဆောင်းလုလင်

“ အိပ်မက်ပေးတာပေါ့ ”

“ အိပ်မက်၊ အို -ဒါဟာအိပ်မက်မဟုတ်ပါဘူး ”

လပြည့်ညတိုင်းရောက်လာတတ်သည့်တခြားဘဝမှ မိဘနှစ်ပါးကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ သူတို့သည်နွေထံ လပြည့်ညများတွင်လာလေ့ရှိ၏။ သို့သော် နွေအိပ်နေစဉ် အိပ်မက်အဖြစ်သူတို့ကိုတွေ့ရခြင်းမဟုတ်ပါ။

နွေကို သူတို့ခန္ဓာကိုယ်များအားအကောင်အထည် လိုက်ကိုယ်ထင်ပြုလာခြင်းမျိုးဖြစ်ပါ၏။

ဒါကို ဒေါ်သောင်းနားလည်အောင် နွေရှင်းမပြ တတ်ပေ။

“အိပ်မက်လို့ပဲ ထားပါတော့လေ၊ လပြည့်ညတွေ မှာ သူတို့ကျွန်မဆီလာတယ်၊ ကျွန်မ သူတို့ကိုမြင်ရတယ်”

“ကဲကွယ်လိပ်ပတ်လည်အောင်ပြောစေချင်တယ်”

“ ပြောပြလိုက်ပါနွေ၊ ဒါမှ ဘယ်လိုကူညီရမယ် ဆိုတာ အမေသောင်းသိမှပေါ့ ”

ဖြူဖြာက တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

“သူတို့ကျွန်မကိုလာပြီးဆက်သွယ်တာ ခြောက်လ ရှိပါပြီ ၊ ဟုတ်တယ်၊ လပြည့်ညခြောက်ညလုံး ဆက်တိုက် ရောက်လာကြတယ်၊ သူတို့ကသူနဲ့မပတ်သက်ဖို့ သူ့အချစ် ကိုလက်မခံဖို့ လာပြီးသတိပေးကြတာ ”

နွေက ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို အစအဆုံး ပြန်လည် ပြောပြလိုက်သည်။

သူနှင့်စတင်တွေ့ဆုံပုံကပင် ဂမ္ဘီရဆန်လှ၏။

ထိုနေ့သည်ဖြူဖြာတို့ရပ်ကွက်တွင် ဘုရားပွဲရှိသော နေ့ဖြစ်သည်။

မန္တလေးထုံးစံကဝါကျွတ်ပြီးသည့်သီတင်းကျွတ်လမှ စ၍ ရပ်ကွက်အလိုက်၊လမ်းအလိုက် ဘုရားပွဲများကျင်းပ လေ့ရှိသည်။ ရပ်ကွက်၏ ကြွယ်ဝမှု၊ အတိုင်းအတာအရ ဘုရားပွဲသည် ကြီးကျယ်လေ့ရှိသည်။

မြို့ပြဧရိယာတွင်တော့ရပ်ကွက်အလိုက်ပင်မဟုတ်ပဲ လမ်းတလမ်းချင်းအလိုက်သူ့ရက်နှင့်သူ ဘုရားပွဲကျင်းပ လေ့ရှိပါသည်။ သီတင်းကျွတ်လမှ ပြာသိုလအထိကာလ သည် မန္တလေးတစ်ခွင်လုံး ပွဲလမ်းသဘင်မပြတ်လပ်သည့် ပွဲရာသီပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့သည် ဖြူဖြာတို့နေထိုင်ရာ ကျွဲဆည်ကန် ၁-လမ်း၏ ဘုရားပွဲနေ့ဖြစ်သည်။ နွေသည် ပွဲမတိုင်ခင် တစ်ရက်ကပင်ဖြူဖြာတို့အိမ်ကိုကြိုရောက်နေပြီးတစ်ညအိပ် နေဖြစ်၏။

နွေနှင့်ဖြူဖြာသည်ကလေးဘဝကတည်းက နယူးစီ ဗွီလိုင်တွင်ခြံခြင်းကပ်နေခဲ့သော သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။ မိဘချင်းလည်းရင်းနှီးကြသူများဖြစ်၏။ ဆယ်တန်းအောင် သည့်နှစ်တွင်မြို့ထဲကအိမ်ကိုရောင်းပြီးဖြူဖြာတို့တစ်မိသားစု လုံးကျွဲဆည်ကန်သို့ပြောင်းသွားကြသော်လည်း နွေနှင့်ဖြူ ဖြာကတော့ယခုထိ အတွဲမပျက်သေးပေ။

ဘုရားပွဲညနေခင်းတွင်ဖြူဖြာက ဘုရားတစ်ဆူကို လိုက်ပို့ပေးမည်ဟုပြောသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ငါ နင့်ကိုပြောထားတဲ့ ငွေတော်ကျီကုန်းထဲ ကဘုရားဆိုတာလေ ၊ အခု သွားကြမလား ”

“ အေး ၊ ကောင်းသားပဲ ၊ သွားမယ်လေ ”

နွေက ဘုရားတရားကြည်ညိုသူဖြစ်ပြီး မန္တလေး ဘုရားအတော်များမှာအဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိတ်ဖူးသည်။ ယခု ဖြူဖြာလိုက်ပို့မည်ဘုရားကတော့ မြို့နှင့်အလှမ်းဝေးပြီး အတွင်းပိုင်းရွာထဲအထိဝင်ရတာမို့ နွေတစ်ခါမှ မရောက်ဖူး သေးပေ။

“ လမ်းကကြမ်းတယ်ဟ၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးပဲယူခဲ့ ရအောင် ”

နွေဆိုင်ကယ်ကိုလမ်းသိသော ဖြူဖြာကမောင်းပြီး နွေကနောက်မှ ထိုင်လိုက်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းမကြီးမှဖွဲ့၍အရှေ့ဖက်သို့ချိုး ကွေ့ဝင်လိုက်သည်အခါမြင်ကွင်းသည်မြို့ပြမဆန်တော့ပေ။

ချိုင့်ကျင်းများလှသောရွာလယ်လမ်းလေးကိုဖြတ်၍ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့လိုက်သည်အခါရှေ့တွင်တစ်လမ်းလုံးမီးခိုး များ ပိန်းပိတ်နေသောမြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်ရ၏။

“ဒါ အမှိုက်ပုံကြီးလေ၊ မန္တလေးတစ်မြို့လုံးက အမှိုက်တွေကို ဒီမှာလာပစ်တာပေါ့ ”

အမှိုက်ပုံစပ်မှာ အမှိုက်တွေကိုသွန်ချနေသော စည်ပင်သာယာအမှိုက်သိမ်းကားတစ်စီးကိုတွေ့ရ၏။

မီးခိုးလုံးများမှာ အမှိုက်များကိုမီးဂျိုဏ်မှပေါ်ထွက် လာသော မီးခိုးမြိုင်းများဖြစ်လေသည်။ပလတ်စတစ်များမီး ညော်နဲ့က စိမ်းရွေရွေကြီး နားခေါင်းထဲလုံးဝင်လာသည်။

ကြိုမသိသောနွေက အသက်ဂျူအောင်မထားမိ၍ နှာမွန်ပြီး တဟွတ်ဟွတ်ချောင်းဆိုးတော့သည်။

“ နှာခေါင်းပိတ်ထား ၊ငါအမြန်ဖြတ်မောင်းမယ် ”

ဖြူဖြာကအမှိုက်တွေကြားမှ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးအတိုင်းမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကျင်လည်စွာ အရှိန်မြှင့်မောင်းလိုက်သည်။

အမှိုက်ပုံကျော်တော့ ပြေပြစ်သောမြေလမ်းကျယ် ကြီးကိုရောက်သွား၏။

“ရှေ့ကဟာ ငွေတော်ကျီကုန်းရွာပဲ ၊အရင်ကတော့ ငွေတော်တစ်ရွာ ၊ ကျီကုန်းတစ်ရွာပေါ့ ၊ခုတော့ လူနေများလို့ဆက်သွားပြီးတစ်ရွာထဲဖြစ်သွားပြီ ၊ဟောဟိုမှာ တွေ့လား ၊ငါတို့သွားမယ်ဘုရား ”

ဖြူဖြာပခုံးကိုကျော်၍ရှေ့ဆီသို့မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မိုးကောင်းကင်နောက်ခံတွင် မြင့်မားစွာထိုးထွက်နေသော စေတီကြီးတစ်ဆူကိုဖူးလိုက်ရ၏။ စေတီကိုဖူးမြင်ရ၍ကြည့် နှူးပီတိဖြစ်ရသလိုပင် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးကြီးလည်းခံစား လိုက်ရ၏။

စေတီပရဝုဏ်ထဲတွင်သူမ၏နှလုံးသားနှင့်ဘဝတစ်ခု လုံးကိုလှုပ်ခါပိုင်စိုးမည်သူတစ်ဦး ရောက်နှင့်နေသည်ကို တော့ ထိုစဉ်က နွေ မသိခဲ့သေးပေ။

“ စေတီဘွဲ့က ဘာတဲ့လဲ ”

“ လောကမင်္ဂါစူဠာ တဲ့ ”

ဖြူပြာကဆိုင်ကယ်ကို ဘုရားတောင်ဖက်မုဒ်ဝတွင်
ရပ်လိုက်သည်။

ဘုရားပရဝုဏ်သည်အခြားဘုရားများနှင့်မတူ၊ ထူး
ခြားမှုရှိ၏။

ဘုရားကိုပတ်ရံထားသောအုတ်တံတိုင်းမှာ နှစ်ထပ်
ဖြစ်သည်။အပြင်ဖက်အုတ်တံတိုင်းကြီးနှင့်အတွင်းဖက်အုတ်
တံတိုင်းကြီးမှာ ပေတစ်ရာခန့်ကွာသည်။

အုတ်တံတိုင်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြား ထောင့်လေး
ထောင့်တွင် စေတီရံတစ်ဆူစီရှိသေးသည်။

နွေနှင့်ဖြူပြာသည်အတွင်းဖက်အုတ်တံတိုင်းရောက်
သည်ထိ ဆိုင်ကယ်ကိုတွန်းဝင်ခဲ့၏။

အတွင်းဖက်မုဒ်ဝတွင် ယာမဟာဒီတီဆိုင်ကယ်အမျိုးအစား
တစ်စီးရပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဖြူပြာကမုဒ်ဝ၏အ
ခြားတစ်ဖက်တွင် ဆိုင်ကယ်ကိုထောင်လိုက်သည်။ ဇက်
သော့ခတ်သည်။ ဘိနပ်များကို ဆိုင်ကယ်ခွကြားတွင်ညှပ်ခဲ့
ပြီး ဘုရားထဲဝင်ခဲ့သည်။

ဘုရားရင်ပြင်သည် အတော်ကျယ်ဝန်း၏။

စေတီသည် ဉာဏ်တော်အတော်မြင့်မားသည်။

ဘုရားရင်ပြင်သည်တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ရင်ပြင်ကိုတံ
ပျက်စည်းလှည်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသောဥပသကာတစ်ဦး
ကိုပဲတွေ့ရသည်။သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အခြေကိုဝိုင်းပတ်ပြီးပြု
လုပ်ထားသည့်သစ်သားကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် အဘိုးအို
တစ်ဦး တရားထိုင်နေသည် ။

“ တစ်ပတ် ပတ်ကြည့်ရအောင် ”

နွေတို့နှစ်ယောက်ဘုရားကို လက်ယာရစ်ပတ်ပြီး
လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရား၏အရှေ့ဖက်မှာ ဘုရားမုဒ်ဝကြီးဖြစ်သည်။
ဂိုခိုးပူဇော်ရန် ဇရပ်ကလေးတစ်ဆောင်က အရှေ့ဖက်မှာ
တစ်ခုတည်းရှိသည်။

နွေနှင့်ဖြူပြာလျှောက်လာရင်း အရှေ့ဖက်မုဒ်ဝဆီ
ရောက်လာသည်။

“ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ လှလိုက်တာဟယ် ”

ဖြူပြာက ဇရပ်ထဲမှ ပုတီးစိတ်နေသောလူကိုလက်
ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည်အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းအရွယ်လူငယ်တစ်
ဦးဖြစ်သည်။သူဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံမှာစပိုဂျပ်နှင့်ခပ်ပွစ
တိုင်ဘောင်းဘီဖြစ်သည်။ ကင်မရာတစ်လုံးကိုကြိုးနှင့်
စလွယ်သိုင်း၍လွယ်ထားသည်။ကင်မရာကိုကျောဖက်သို့ပို့ထ
ားသည်။ ညာဖက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ သော့ပါသော
ပလတ်စတစ်စပရိမ်ကြိုးကိုပတ်ထားသည်။ သော့မှာဆိုင်
ကယ်သော့ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘုရားမုဒ်ဝတွင် နွေတို့တွေ့ခဲ့သော
ယာမဟာဒီတီဆိုင်ကယ်၏ပိုင်ရှင်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ယာမဟာ
ဒီတီမှာယောက်ျားလေးပဲစီးလို့ရသည့်ဆိုင်ကယ်အမျိုးအစားမို့
ဘုရားထဲမှာတွေ့ရသည့် တစ်ဦးတည်းသောလူငယ်
သူသည်ပင် ထိုဆိုင်ကယ်ရှင်ဖြစ်မှာ သေချာပါသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ သိပ်လှတာပဲဟယ် ၊ ကြည့်လိုက်စမ်း ”

ဖြူပြာကနောက်တစ်ခွန်းထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

နွေ ဘာမှပြန်မပြောမိပဲ သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဖြူပြာ စကားကို ဟုတ်ပါတယ်လို့ ပြန်မပြောမိအောင်ပင်သူက နွေကို ဆွဲဆောင်အား ဂျီလွန်းလှသည်။

“ မိန်းကလေးထက်တောင်လှသေးတယ်နော် ”

ယောက်ျားတစ်ယောက် ဂျီသင်ဂျီထိုက်သည်ထက် ပိုမိုချောမောလှပနေသည်အတွက် ဖြူပြာကဆိုလိုဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ဖြူပြာမှတ်ချက်ချသလို သူ့အလှသည် မိန်းကလေး မဆန်ပါ။

မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတန်ချွန်ချွန် အောက်သို့ခပ်စိုက်စိုက်အနေအထားနှင့်၊ နှုတ်ခမ်းက ထူထူရဲရဲ ၊ မေးစေ့အလည်မှာ အချိုင့်ကလေးနှင့်၊ မျက်လွှာချထား ၍ သူ့မျက်လုံးများ မည်မျှစူးရဲတောက်ပမှုရှိသည်ကိုမူမသိနိုင်။

အထူးခြားဆုံးမှာ ဖြူဝင်းမွတ်ညက်နေသည်အသားအရည်ဖြစ်သည် ။ မိန်းကလေးများဖြစ်သည့် နွေတို့နှစ်ဦးထက်ပင်နုညက်ပုံရသေး၏။

သူ့အလှကဆွဲဆောင်မှုရှိသလို သူ့ရဲ့လက်ရှိအနေအထားကလည်း မြင်ရသူအဖို့ ခပ်ဆန်းဆန်းရှိနေ၏။

ဘောင်းဘီနှင့်စပို့ရှပ်နှင့် ကင်မရာကိုစလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသောခေတ်နှင့်အညီလူငယ်တစ်ယောက်ကဘုရားဂျေ့မှာ အာဂုံဝင်စားစွာ ပုတီးထိုင်စိတ်နေပုံ၊

“ ကဲပါ ဖြူပြာရယ် ၊ မင်းအသံကြောင့် ပုတီးစိတ်နေတဲ့လူ အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားပါဦးမယ်၊ တို့တော့စနေထောင်မှာ ပုတီးသွားစိတ်လိုက်ဦးမယ် ”

“ ငါလည်းငါ့မွေးနံ့ထောင်မှာ ဘုရားအာဂုံပြုလိုက်ဦးမယ် ၊ ငါ့မှာ ပုတီးတော့ပါမလာဘူးဟဲ့ ”

မွေးနံ့စနေဒေါင့်အရောက်တွင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စိတ်ပုတီးကို နွေဆွဲထုတ်လိုက်၏။ နွေက သွားလေရာမှာ စိတ်ပုတီးကို ပါအောင်ဆောင်နေကျဖြစ်ပါသည်။

ပုတီးစိတ်မည်နေရာတစ်ဝိုက်ကိုအသင့်တွေ့ရသည့် တံပျက်စည်းဖြင့်သန့်ရှင်းအောင်လဲ့ကျင်းသုတ်သင်လိုက်၏။

နွေသည်ပုတီးစိတ်တိုင်း မြတ်စွာဘုရား၏ သက်ရှိထင်ရှားရုပ်ပုံလွှာကို အာဂုံဝင်စားပြီး စိတ်လေ့ရှိ၏။ ထိုအခါတိုင်းပတ်ဝန်းကျင်နှင့်အဆက်ပြတ်ကာဘုရားရှင်ထံ အာဂုံညွတ်နူးဝင်စားသွားမြဲဖြစ်၏။

ယခုလည်းဘုရားကိုအာဂုံပြုရင်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါပုတီးကို စ၍စိတ်သည်။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကိုပုတီးကိုးပတ်ပြည်အောင် စိတ်လေ့ရှိသည်နွေသည် ကိုးပတ်မပြည်မချင်းမျက်လွှာမပင့် ၊ စိတ်မလွင့်ပဲ ပြီးမြောက်မြဲဖြစ်သည်။

ယနေ့တော့ပုတီးရှစ်ပတ်မြောက် စိတ်နေစဉ်တွင် စိတ်အာဂုံပျံလွင့်စရာ အနှောက်အယှက်တစ်ခု ကြုံလိုက်ရသည်။

နွေ့မျက်စိအာဂုံထဲတွင် ဖျတ်ကနဲလင်းလက်သွားသော အလင်းတန်းတစ်ခုကို ခံစားသိမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအလင်းတန်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပနေရာမှ

ရောက် ဂို လာခြင်းဖြစ်၏။

ရုတ်တရက်နှောအုံပျက်သွားကာ မျက်လွှာကိုဖြတ် ကနဲပင်လိုက်မိ၏။အလင်းတန်းထွက်လာရာ ကိုယ်ညာဖက် သို့ အလိုလိုလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ ဆောရီးဗျာ ၊ ဆောရီး ၊အာရုံပျက်သွားပလား မသိဘူး၊ ဆောရီးနော် ”

အခုနကတွေ့ခဲ့သည့်ဇရပ်ထဲမှာပုတီးစိတ်နေသော ကိုလူချောဖြစ်သည်။ နွေပုတီးစိတ်နေပုံကိုဓာတ်ပုံရိုက်ယူ လိုက်ဟန်တူ၏။ မျက်လွှာချထားသော်ငြား Flash Gun အလင်းရောင်က မျက်လွှာကိုထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ၍ နွေအာရုံပျက်ရပေပြီ။

သူက တောင်းပန်ရင်း တစ်ဖက်သို့ အမြန်လှည့် ထွက်သွား၏။

နွေသည် အမိဌာန်မပြည့်မီ အာရုံပျက်ရသည့် အတွက်စိတ်မှာ စနိုးစနောင်ဖြစ်မိသည်။

ကိုးပါတ်ပြည့်သည်ထိ ဆက်စိတ်နေလိုက်သည်။

“ ဟိုလူလေ၊ တို့ပုတီးစိတ်နေတုံးဓာတ်ပုံရိုက်သွား တယ်စရာ ”

ဖြူဖြာ့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ ဟုတ်လား ၊ ကင်မရာကိုင်ပြီး အဲဒီဘက် လျှောက်သွားတာမြင်လိုက်သားပဲ ”

ထိုစဉ်မှာပင် -

ဖျတ်ကနဲလင်းသွားသော ကင်မရာမီးရောင်က နွေနှင့်ဖြူဖြာ့ကို လွမ်းခြုံလိုက်ပြန်သည်။

“ ဟော ကြည့် ၊ ရှင် နှစ်ခါရှိပြီနော် ”

လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်သူမှာ ဟိုလူ ဖြစ်နေ၍ ရန်တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဆောရီးဗျာ ၊ ဘုရားနောက်ခံနဲ့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကသိပ်ကြည့်ကောင်းတယ်၊ အရမ်းလှတယ် ၊ အနေအထားပျက်သွားမှာစိုးလို့ ခွင့်မတောင်းခင် ကြိုရိုက် ထား တာပါ ”

“ အမယ်၊ ခွင့်တောင်းတော့ကော၊တို့ကခွင့်ပြုမှာ ကျနေတာပဲ ”

“ အေးလေ ”

နွေစကားကို ဖြူဖြာ့က ထောက်ခံသည်။

“ ဆောရီးပါဗျာ ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီပုံတွေကူးပြီးရင်ခင်ဗျားတို့ကိုပေးပါ မယ် ၊ ယူမထားပါဘူး ”

“ ဟီ ဟီ ၊ ဇာတ်လမ်းဆင်နေပြီ ”

ဖြူဖြာ့က လှောင်ရယ် ရယ်ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ ဗျာ ”

သူ အံ့ဩသွားသည်။

သူတို့ချင်းသာ နားလည်သည့်စကားမို့ နွေက ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ ရှင် ၊ ဇာတ်လမ်းဆင်နေတာမဟုတ်ဘူးလား အေးလေ ၊ နွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ယောက်ျားလေးတိုင်း ဒီလိုပဲ ဇာတ်လမ်းဆင်ကြတာပဲ ၊ မဆန်းပါဘူး ”

“ ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

“ ဓာတ်ပုံတွေ ကျွန်မတို့ကိုပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီးလိပ်စာတောင်းမယ်လေ၊ ပြီးတော့ နွေနဲ့ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစားမယ်လေ ၊ အဲဒါ ဇာတ်လမ်းဆင်တာ မဟုတ်ဘူးလား ”

” ဟာဗျာ ”

သူက သူ့နဖူးသူ့ လက်ဝါးနှင့်ဂိုက်ဟန်ပြုရင်းစိတ်ပျက်သည့် အမူအယာပြု၏။

“ခင်ဗျားပြောသလို ဇာတ်လမ်းဆင်တာမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ၊ နာမည်တော့ သိချင်မိတာပေါ့ ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မေးစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားစကားထဲမှာပါသွားလို့ သူ့နာမည် နွေ ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီပဲ ”

“ ဟောတော့ ”

ဒီတစ်ခါ သူ့ခေါင်းသူ့ လက်သီးဆုပ်နှင့်ထုဟန်ပြုပြီးစိတ်ပျက်ဟန်လုပ်ပြုရသူမှာ ဖြူဖြာဖြစ်သွားသည်။

“ ကဲ ၊ ဇာတ်လမ်းဆင်တာမဟုတ်ဘူးဗျာ ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးတာနှစ်ယောက်စလုံးရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံသိချင်တယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်းကျွန်တော်ပြန်ပေးမှာပါအဲဒီအတွက် လိပ်စာလည်းသိချင်တယ် ”

“ ဟေး ဖြူဖြာ မပြောလိုက်နဲ့နော် ”

နွေ လှမ်းဟန်လိုက်သည့် စကားသံအဆုံးနှင့် သူ့ရယ်သံ တစ်ဆက်တည်းထွက်လာသည်။

“ ဟော သိရပြန်ပြီ ၊ နောက်တစ်ယောက်နာမည်ဖြူဖြာတဲ့လား ”

“ အဲတော့ ”

သူ့ ပါးစပ်သူ့ယောင်ပြီးလက်နှင့်လှမ်းပိတ်လိုက်မိသည်က နွေဖြစ်သွားသည်။

“ ရှင် ဘာမှညာဏ်မများနဲ့တော့၊ ဓာတ်ပုံကျွန်မတို့ကိုပေးမယ်ဆိုရင် ဖလင်လိပ်ကိုတစ်ခါတည်းပေးခဲ့ပါ ”

“ ဟာဗျာ ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ခုမှဆယ်ပုံလောက်ဂိုက်ရသေးတာ ”

သူကသူ့Canonကင်မရာလေးကို နွေတို့လူယူမှာစိုးသည့်အလားနောက်ကျောဖက် လက်ပစ်ဖွက်ရင်းပြောလိုက်သည်။ ကလေးလေးကျနေတာပဲ ၊

“ မပြောလဲနေပေါ့ ၊ မန္တလေးမြို့ဘယ်လောက်ကျယ်လို့လဲ ၊ မရ ရအောင်ရှာပြီး ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ ရောက်အောင်ထည့်ပေးမယ် ၊ သွားပြီဗျို့ ”

နှုတ်ဆက်ပြီးဘုရားမုဒိဝဖက်ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

မုဒိဝနားရောက်မှနွေတို့ရှိရာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နာမည်သိရပြီးကျွန်တော်နာမည်ခင်ဗျားတို့မသိလိုက်ရင် မညီမျှရာကျမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်နာမည်ပြောခဲ့မယ်နော် ၊ ကျွန်တော်နာမည် နေလရောင် တဲ့ ”

“ နေလရောင် ”

နွေနှုတ်မှ လိုက်ရွတ်မိသည်။
“မှတ်ထားနော် ၊ ဇာတ်လမ်းဆင်တာဟုတ်ဘူးဗျို့ ”
ပြောပြီးပြီးချင်းနေလရောင်က ဆိုင်ကယ်ကိုခွာစက်နှိုးပြီး ၊ နောက်ပြန်ကွေ့ကာ ဝှေးကနဲ့မောင်းထွက်သွား

တော့သည်။

ကုန်းကမူများကြောင့် ဆိုင်ကယ်သည်မြောက်ကနဲ
မြောက်ကနဲခန့်သွားသည်နှင့်အတူနေလရောင်၏ဆံပင်များ
သည် ဖွာကနဲ ဖွာကနဲ လေထဲတွင်လွင့်မျောနေ၏။

အားကောင်းမောင်းသန်ပြိုင်မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကိုစီ
နင်းသွားသည် မြင်းစီးသူရဲကောင်း တစ်ယောက်နှယ်
ကြည့်လို့ကောင်းလှပေသည်။

အပြင်အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်လွန်သွားသည်အခါ
သူ သည် နွေတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ဆိုင်ကယ် စက်သံကိုတော့ ကြားနေရဆဲ ၊

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ၊ နွေရင်ထဲမှာဟာ၍ကျန်ခဲ့
သည်။ လွမ်း၍ကျန်ခဲ့သည် ။

“ ဘာလဲ ၊ နင် ခိုက်သွားပြီလား ၊ မိနွေ ”

နွေက သက်ပြင်းဂျိုက်၍ . . .

“ သူ တကယ် ဇာတ်လမ်းဆင်တာဆိုရင်
ကောင်းမှာပဲနော် ”

“ ဟယ် . . . ကောင်မ ၊ နင်တကယ်ခိုက်သွားတာ
အေးလေ . . . နေလရောင်ကလဲ အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိတာ
ကိုး ”

“ ယဲ့ . . . ဖြူဖြူ ၊ ငါက ရယ်ရအောင်
ပေါက်ကရလျှောက်ပြောနေတာဟဲ့ ၊ အဟုတ်မှတ်မနေနဲ့ ”

ဂျက်ဂျက်နှင့်ဖြူဖြူလက်မောင်းကို လှမ်းရိုက်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

ဇာတ်လမ်းဆင်တာပဲလား ၊ မတော်တဆတိုက်
ဆိုင်တာလားတော့မသိ ၊

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် နွေနှင့်နေလရောင်တို့
ပြန်တွေ့ကြပါသည်။

ထိုနေ့ကနွေသည်ဘာသာရပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ရှာရန်
လမ်း-၈၀ရှိ **အင်းဝစာအုပ်တိုက်**သို့သွားခဲ့သည်။

နွေလိုချင်သည် **Corel Draw** အမည်ရှိ ကွန်ပျူ
တာ နည်းစံနစ်စာအုပ်ကိုဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်အလာတွင်
နေလရောင်နှင့်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ မနွေ ”

လှမ်းခေါ်သံကြား၍ကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်ကယ်ကိုခွ
ရပ်နေသည် နေလရောင် ၊

“ ရှာလိုက်ရတာဗျာ ”

“ နွေကို ရှာတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဓာတ်ပုံပေးဘို့လေ ”

“ နွေ အင်းဝဆိုင်ထဲမှာရှိတာ ဘယ်လိုသိလဲ ”

သူက ဆိုင်ကယ်ကိုမေးဆတ်ပြုရင်း . . .

“ ဆိုင်ကယ်မြင်တော့သိတာပေါ့ ”

“ မန္တလေးမှာ စူပါကပ် စိမ်းရှင်ဆိုင်ကယ်တွေမှ
အများကြီး ”

“ နံပါတ်ကိုမှတ်ထားတာပေါ့ နွေရ ”

နွေဆိုင်ကယ်နံပါတ် ၁၀/၅၉၄၆၅သည် မှတ်ရ
လွယ်သောနံပါတ်မျိုးမဟုတ်ပါ။ဆိုင်ကယ်နံပါတ်ကိုမှတ်ထား
လိမ့်မည်ဟုထင်မထားသောနွေသည် သူ၏အလေးအနက်
ထားမှုကြောင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားမိသည်ကတော့

အမှန်ပါပဲ ။

“ ဓာတ်ပုံပေးချင်တယ် ”

“ ပေးပေါ့ ”

“ ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ သွားထိုင်ရအောင်နှော၊ဓာတ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးစရာတွေ အများကြီးရှိတယ် ”

နှောက တွေ့ငေးငေးဖြင့် စဉ်းစားနေမိသည်။
လိုက်သွား၍ သင့် - မသင့်ကိုပေါ့ ။

“ ဇာတ်လမ်းဆင်တာမဟုတ်ဘူးဗျာ ။
ဓာတ်ပုံမြင်ရင် နှောကကယ်အံ့ဩမှာ ။ လာပါဗျာ၊ မဝေးပါ
ဘူး ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆို လူရှုပ်မယ် ။ ဟို . .
ရွှေနိုင်လွန်အအေးဆိုင် မှာခဏထိုင်ရအောင် ”

“ သွားလေ ။ ဒါပဲနော် ။ သူပြောသလို
အံ့ဩ စရာအချက်အလက်တစ်ခုမှ မတွေ့ရရင်တော့
ဇာတ်လမ်းဆင်တယ်လို့ စွပ်စွဲလိုက်မှာ ”

လမ်းစဝပေါ်မှာပဲရှိတဲ့ ရွှေနိုင်လွန်အအေးဆိုင်ကို
ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီမောင်းရင်းရောက်သွားကြသည်။

“ ကျွန်တော်လေ နှော့ကိုရှာတာ နေရာအနှံ့ပဲ ။
ရတနာပုံတက္ကသိုလ်လဲရောက်တယ် ။ ဆေးတက္ကသိုလ်ရော
GTC , MIT ဒီတစ်ပါတ်အတွင်းအကုန်ရောက်တယ်
ဗျာ ”

“ ဟင် . . . ဘာလို့အဲဒီနေရာတွေမှာရှာတာလဲ ”

“ နှော့ တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုမှာ တက်နေမယ်
ထင်လို့ပေါ့ ”

“ ဟာ . . . ဟာ . . . ဒါဆို ကိုနေလရောင် အကဲ
ခတ်မှားပြီ ။ နှော့မှ ဆယ်တန်းမအောင်တာ ”

“ ဗျာ ”

သူ အံ့ဩသွားပုံကိုကြည့်ပြီး နှော့ ပြုံးမိသည်။

“ မဟုတ်နိုင်တာဗျာ ။ နှော့ပုံကဆယ်တန်းကျ
လောက်အောင် ညံ့တဲ့ပုံမျိုးမှ မဟုတ်တာ ”

“ ဘာဆိုလို့လဲ ။ လူပုံနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ”

“ ဆိုင်တယ်ဗျာ ။ ဘယ်လိုဆိုင်တယ်ဆိုတာတော့
ကျွန်တော်ရှင်းမပြတတ်ဘူး ”

“ နှော့ ဆယ်တန်း တစ်နှစ်ကျဘူးတယ်
ကိုနေလရောင်ရဲ့ ”

“ ကျဘူးတယ်ဆိုတော့ အခု . . . ”

“ အခုတော့ အောင်ပြီးပါပြီ ။ ဒါပေမယ့် နှော့
ကျောင်းဆက်မတက်ပါဘူး ။ အဝေးသင်ပဲတက်နေတာ
အခု ဒုတိယနှစ် ”

“ အလုပ်လုပ်နေလို့ ကျောင်းဆက်မတက်တာ
လား ”

“ အလုပ်တော့ မလုပ်ဖြစ်သေးပါဘူး ။ ဒီလိုပဲ
အိမ်မှာနေရင်း ကွန်ပျူတာလေး ဘာလေး လေ့လာနေ
တာ ”

“ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူပဲ ။ ကျွန်တော်က GTI
ပြီးအောင်တော့ တက်လိုက်သေးတယ် ။ တက္ကသိုလ်တော့
ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ဘူး ။ မိဘအလုပ် ဝင်ကူလုပ်နေ
တာ ”

“ ကောင်းပါတယ် ၊ ကဲပါ ၊ ဓာတ်ပုံပြမှာပြပါ ”

“ အဲ . . . ဓာတ်ပုံမပြခင် နွေ့ကို မေးရဦးမယ် ၊ နွေ့ ပရလောကကို ယုံသလားဟင် ”

မျှော်လင့်မထားသောမေးခွန်းမို့ နွေ့အံ့အားသင့်ရ သည်။

“ ဓာတ်ပုံတွေက ပရလောကနဲ့ဆက်စပ်နေလို့ ”

“ ပရလောကဆိုလို့ ပရဆေးဆိုင်ပဲနွေ့သိတယ်၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ရှင် ၊ ပြမှာပြ စမ်းပါ ”

သူက ကျောပိုးလွယ်အိပ်ထဲမှမှတ်စုစာအုပ် တစ် အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စာအုပ်ကြားမှ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ ဒီတစ်ပုံကို အရင်ကြည့် ၊ နွေ့အံ့ဩသွားစေရ မယ် ”

နွေ့က သူကမ်းပေးသည် ဓာတ်ပုံကိုလှမ်းယူသည်။ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ မြင်ကွင်းကြောင့် နွေ့ တကယ်ပင် အံ့ဩသွားရပါ၏။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ နွေ့သည် သူ့ဓာတ်ပုံဂိုဏ်းလိုက်စဉ်က အတိုင်း ပုတီးစိတ်နေပုံဖြစ်၏။

သို့သော် . . . ဓာတ်ပုံထဲမှာ နွေ့တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါ ၊ နွေ့ဘေးတွင်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် . . .

“ ဘယ်လိုလဲ နွေ့ ”

“ အဲဒီတုန်းက နွေ့ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး ဟုတ်တယ် ၊ နွေ့တစ်ယောက်ထဲ ပုတီးစိတ်နေတာ ၊ ဒီအမျိုးသမီးက . . . ”

“ ဟုတ်တယ်နွေ့ . . . အဲဒါကြောင့် နွေ့ အံ့ဩရလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ၊ ပရလောကကို ယုံသလားလို့မေးတာလဲ အဲဒါကြောင့်မေးတာ ”

“ တော်ပါ ကိုနေလရောင် ၊ ဒါ . . . ရှင်လုပ်ကြံထားတာ မှုတ်လား ”

“ ဗျာ ”

“ ရှင် ဓာတ်ပုံပညာနဲ့ လုပ်ကြံထားတာပါ ”

“ မဟုတ်တာဗျာ ၊ ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံကို ဂိုဏ်းဂိုဏ်းတတ်တာပါ ၊ ဘာ effect မှ မလုပ်တတ်ပါဘူး မယုံရင် ဖလင်လဲပါတယ် ၊ ဖလင်ထဲမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ”

နွေ့ ဓာတ်ပုံကို ပြန်ကြည့်သည်။

နွေ့သည် ပုတီးစိတ်နေ၏။

ထိုစဉ်တုန်းကအခြေအနေကိုနွေ့ပြန်စဉ်းစားကြည့် သည်။ နွေ့ ပုတီးစိတ်နေစဉ် အလင်းရောင် ဟပ်လိုက်၍ အာရုံပျက်သွားရသည်။ အလင်းရောင်လာရာနွေ့ညာဖက်ကို အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်သည်။ နွေ့ ညာဖက်မှာ ဘယ်သူမှရှိမနေခဲ့ ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ နွေ့ညာဖက်မှာအမျိုးသမီးတစ် ယောက်သည် ထိုင်လျက် ဘုရားကို လက်အုပ်ချီနေပုံ ပေါ်နေ၏။ နွေ့နှင့် ဓာတ်ပုံဂိုဏ်းသူကြားမှ ၊ အမျိုးသမီးရှိ နေခြင်း ပင်။

ထိုအမျိုးသမီး ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံမှာလည်း ယခုခေတ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။

ခေါင်းတွင်စည်းပုံတစ်ခုရှိသည်။ အင်္ကျီမှာကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဖြစ်၍ လက်တိုဖြစ်သည်။ လက်မောင်းမှာလက်စည်းစည်းထားသည်။ လည်ကိုသိုင်းထားသောဝတ်ရုံတစ်ခုသည် ဝဲကျနေရာဘုရားရင်ပြင်တွင် ပုံကျနေသည်။ ဒူးထောက်၍ ဤဘုရားကို ဝတ်ပြုနေပုံဖြစ်သည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ ပုဂံခေတ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံဟု မှန်းဆနိုင်သည်။

သို့သော် . . . အလွန်ထူးဆန်းသည်အချက်မှာ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သူမက ဓာတ်ပုံရိုက်သူနှင့်နီးနီးသည်ဖက်တွင် ရှိနေပြီး နွေက သူမ၏တဖက်တွင်ရှိနေသော်လည်း . . . သူမ ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နွေကို ကွယ်မနေပါ။

ဟိုဘက်မှ ပုတီးစိတ်နေသော နွေပုံကိုသူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အားထိုးဖောက်၍ ဒိုးယိုပေါက်မြင်နေရ၏။ သူမသည် မီးခိုးငွေ့သဖွယ် အရိပ်အငွေ့အဖြစ်သာရှိနေပြီး အကောင်အ ထည်မဟုတ်သယောင် ထင်ရပေသည်။

“ တွေ့တယ်မှတ်လား နွေ ၊ အဲဒါကြောင့် ပရလောကကိုယုံသလားလို့ နွေကိုမေးခဲ့တာပေါ့ ”

“ ကိုနေလရောင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ”

“ ဒီတစ်ပုံကို ကြည့်လိုက်ပါဦးနွေ ”

နေလရောင်ကမ်းပေးသော နောက်တစ်ပုံကိုယူ၍ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

စေတီနောက်ခံတွင် နွေနှင့်ဖြူဖြူ စကားပြောနေသည်ပုံ ။

ထိုပုံထဲတွင်လည်း နွေတို့နောက်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အရိပ်အငွေ့သဖွယ် လူနှစ်ဦးရပ်နေသောပုံပါနေပြန်သည်။ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးမှာ ပထမပုံထဲက အမျိုးသမီးနှင့်တစ်ယောက်ထဲဟုထင်ရသည်။ ပုဂံခေတ်အဝတ်အစားများကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။

မတ်တပ်ရပ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ဖက်မှာရှိသည့် စေတီနှင့် ပန်းများ ၊ ဆီမီးများကိုသူတို့ခန္ဓာကို ထွင်းဖောက်၍ မြင်နေရပြန်ပါသည်။

သူတို့သည် တမင်တကာဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေသည့် နှယ် ကင်မရာဘက် တည့်တည့်ရပ်နေကြပြီး ကင်မရာကို နှစ်ယောက်စလုံးက လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့ရပါ ။

“ ဒီ ဓာတ်ပုံတွေဟာ အမှန်တကယ်ဆိုရင် ဆန်းတော့ဆန်းတယ် ကိုနေလရောင် ”

“ ဪ . . . နွေက ကျွန်တော်ကို မယုံသေးပဲကိုး၊ ရော့ . . . ဟောဒီ ဖလင်ထဲမှာလဲ ကြည့်ပါဦး ”

နဂ္ဂတစ်ဖလင်ထဲတွင်လည်းဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်းပင် ထင်နေသည်။

“ အဲဒါ . . . ဘာသဘောလဲ ကိုနေလရောင် ”

“ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီ ဘုရားထဲက အစောင့်အရှောက်တွေလိုထင်တယ် ”

“ ဘုရားထဲက အစောင့်အရှောက်တွေ ”

“ ဟုတ်တယ် ၊ ကျွန်တော် အဲဒီဘုရားထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေအများကြီးရိုက်ဘူးတယ် နွေ ၊ ကျွန်တော်က ဓာတ်ပုံဝါသနာပါတော့ သွားလေရာ ကင်မရာပါတယ် ၊ ငွေတော်ဘုရားထဲမှာ ရိုက်တဲ့ပုံတော်တော်များမှာ အဲဒီအတိုင်းပဲ ”

ဆောင်းလုလင်

“ အော . . . တခြားပုံတွေ ရှိသေးတယ်လား ”

“ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်မွေးနေ့ စနေနေ့တိုင်း ငွေတော်ဘုရားမှာ ပုတီးသွားစိတ်နေကျပဲ နေ့ ၊ အဲဒီပုံတွေ ကိုလည်း နွေ့ကိုပြချင်ပါသေးတယ် Scan ဖတ်ပြီး ကွန်ပျူ တာထဲမှာကို ထည့်ထားတာ ”

ဆန်းတော့ ဆန်းသည်။

နွေ့သည် ဓာတ်ပုံများကိုအစစ်အမှန်လို့ လက်ခံရ မလား ၊ နေလရောင်တမင်စိတ်ဝင်စားအောင်လုပ်ကြံထား သလားလို့ သံသယဝင်ရင်း ဇေဝဇဝါဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့က နေလရောင်ပေးသည် သူ့အိမ်လိပ်စာ ကိုယူထားလိုက်ပြီး ၊ နွေ့လိပ်စာကိုလည်း သူ့ကိုပြောပြ လိုက် သည်။

ဖြူဖြာ့ကို အကြောင်းစုံပြောပြသည်အခါ ဖြူဖြာ လည်း အရမ်းအံ့ဩသွား၏။

ဓာတ်ပုံကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စစ်ဆေးကြည့် သည်။

“ လုပ်ကြံကြီးလို့ နင်မထင်ဘူးလားနွေ ”

“ ထင်ခဲ့သေးတာပေါ့ ၊ သူကနဂုတစ်ဖလင်ကိုပါ ပြတော့ ယုံရမလို့ပဲဟာ ၊ နင်ရော . . . ဘယ်လိုထင်လဲ ”

“ ဒီမိန်းမပုံကသပ်သပ် နှင့်ပုံကသပ်သပ် ၊ ဖလင်နဂုတစ်နှစ်ခုထပ်ပြီး ကူးတာမျိုးများ ဖြစ်နေမလား ပဲ၊ ဓာတ်ပုံသဘောတော့ ငါလဲသိပ်နားမလည်ဘူး ”

“ နင်ပြောသလို နှစ်ပုံထပ်ကူးတယ်ပဲထားပါတော့ ဟို အမျိုးသမီးပုံရဘို့က ရှေးအဝတ်အစားငှားရဦးမယ် ၊ အမျိုးသမီးကို ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံဘို့ အကူအညီတောင်းရဦး မယ် အဲဒီလောက်ခက်ခက်ခဲခဲ သူက ဘာလို့လုပ်မှာလဲ ”

“ နင်ကိုချဉ်းကပ်ချင်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ် အောင်လုပ်ပြီး နင်စိတ်ဝင်စားအောင်ဖန်တီးတာလားမှ မသိတာ ၊ အမျိုးသမီးပုံကတော့ဟာ ဇာတ်မင်းသမီးတစ် ယောက်ယောက်ရဲ့ ရှိပြီးသားပုံလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ”

“ ငါလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးဟာ ”

“ ဆိုပါတော့ ၊ ဒီဓာတ်ပုံကိစ္စဟာ နေလရောင် တ မင်လုပ်ကြံထားတာလို့ ပေါ်သွားပြီဆိုပါတော့ ၊ နင် နေလ ရောင်ကို ဘယ်လို သဘောထားမလဲဟင် ”

ဖြူဖြာက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

“ အဲလိုဆိုလဲပဲ ငါ သူ့ကို စိတ်မဆိုးပါဘူး ၊ ငါနဲ့ပတ်သက်ချင်လို့ တမင်ဖန်တီးတာပဲဟာ ”

“ ဟယ် . . . ကြည့်စမ်း ၊ မဆွတ်ခင်ကတည်း က ကြွေကျချင်နေတယ် ၊ ကောင်မ ”

နွေ့ ရယ်နေလိုက်သည်။

“ ဖြူဖြာ ၊ ငါတို့ ဒီလိုလုပ်ရအောင်ဟာ ၊ သူက စနေနေ့တိုင်း ငွေတော်ဘုရားမှာ ပုတီးစိတ်တာတဲ့ဟာ ၊ ဒီ စနေ ငါတို့ ငွေတော်ဘုရား သွားရအောင်လေ ”

“ မိနွေ့ ၊ ကိုယ်ကိုကိုယ် မိန်းကလေးဆိုတာ လည်းသတိရဦးနော် ၊ တန်ဖိုးတက်အောင်မလုပ်တဲ့အပြင် ယောက်ျားလေးနောက်ကို ကိုယ်ကစပြီး လိုက်ဦးမလို့လား ဟဲ့ ”

ဆောင်းလုလင်

“ အို ၊ ငါက အဲဒီသဘောမှ မဟုတ်တာ ၊ ငွေတော်ဘုရားမှာ သူပြောသလို အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိမရှိ ဘုရားသမိုင်းလေး ဘာလေး စုံစမ်းရအောင်ပါ ဟယ် ”

“ ဒါဖြင့်လဲ . . . သဘော ၊ သဘော ”

စနေနေ့တွင် နေ့နှင့်ဖြူပြာ ငွေတော်ဘုရား ရောက်သည့်အခါ နေလရောင်ကို အဆင်သင့်ပင်တွေ့ ရ၏။

နေ့တို့က ဘုရားပုဂံရုတ်ထဲအဝင် ၊ နေလရောင်က ပုတီးပတ်ပြည်၍ ပြန်ရန်အထဲတွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံမိကြ၏။

နေလရောင်က အရင်နှုတ်ဆက်စကားဆိုသည် ။

“ နေ့ လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ တင်နေတယ် ”

သူ့စကားကြောင့် နေ့ နည်းနည်းရှက်သွားသည်။

“ နေ့ ဒီမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး စိတ်မလို့ပါ ၊ ဒီတစ်ပါတ်က စပြီး မွေးနေ့တိုင်း စိတ်မလို့ ”

“ ဟာ . . . ကောင်းတာပေါ့ ၊ နေ့လည်း ကျွန်တော်လို စနေမွေးပဲကိုး ၊ အပတ်တိုင်းဆုံရတာပေါ့ ဗျာ ”

ဖြူပြာက ကင်မရာလွယ်ထားသောနေလရောင်ကို ကြည့်၍ အကြံတစ်ခုခုသွားသည်။

“ ကိုနေလရောင် ၊ ဖြူပြာကို ကင်မရာခဏငှား ပါလားဟင် ”

“ ရတယ်လေ ၊ ဖလင် ၁၄-၅ကွက်တော့ရှိဦး မယ်၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ ကျွန်တော်ပုံ၂၀လောက် ရိုက်ထားပြီး သား ”

“ ကျန်တဲ့ဖလင်ကုန်အောင် ဖြူပြာတို့ရိုက်လိုက် မယ် ၊ ကိုနေလရောင်လဲ ဖြူပြာတို့ပုံကို ရိုက်ပေးပေါ့ ၊ ဖလင်လိပ်ကိုတော့ဖြူပြာတို့ ယူသွားမယ်နော် ”

နေလရောင် တွေ့သွားသည်။

“ ကျွန်တော် ကူးပေးမှာပေါ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မဖြူပြာ ”

“ အို . . . ဖြူပြာတို့က ကင်မရာလည်း ငှားရိုက်သေးတယ် ၊ ကူးပေးဦးမယ်ဆိုတော့အားနာစရာ ကြီး ၊ ရပါတယ် ၊ ကိုနေလရောင်ရိုက်ခဲ့ပြီးသားပုံတွေကိုပါ တစ်ပါတည်းကူးပေးပါ့မယ် ၊ ကင်မရာငှားခပေါ့ ”

“ မလိုပါဘူးဗျာ ၊ ဒါပေမယ့် မဖြူပြာသဘော လေ ဖလင်လိပ်ယူရင်ယူသွားပေါ့ ”

ဖြူပြာအကြံအစည်မှာဤသို့ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံ တွေကိုမိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကူးခြင်းဖြင့် တကယ်အမှန်အကန် ပုံတွေအတိုင်းရမည်။ နေလရောင် ပြုပြင်ဖန်တီး၍မရ နိုင်တော့ ၊

နေလရောင်၏အဆိုအရ ဤဘုရားထဲမှာရိုက်သည့် ဓာတ်ပုံများတွင်အစောင့်အရှောက်ပုံများပါလာတတ်သည်ဟု ဆိုထားရာ ယနေ့ရိုက်သောပုံများတွင် ထို အထူး အဆန်းပုဂ္ဂိုလ်များ ပါ ၊ မပါ ဆန်းစစ်နိုင်မည်။

အကယ်၍ မပါခဲ့ပါက ယခင်ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို

ဆောင်းလုလင်

နေလရောင်လုပ်ကြံထားသည်ဟု စွပ်စွဲနိုင်မည်။ နေလ
ရောင်ကို သံသယဝင်နိုင်မည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် အထူးအဆန်းပုဂ္ဂိုလ်များ ပါလာခဲ့
လျှင်တော့ ဤထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ်ကိစ္စကြီးကိုနေလရောင်
နှင့်အတူ လေ့လာစုံစမ်းရန်သာ ရှိတော့သည်။

ဓာတ်ပုံ ၁၄ပုံ ရိုက်ဖြစ်ကြသည်။

နွေနှင့်ဖြူဖြာ ဘုရားကို ရှုထောင်အမျိုးမျိုးမှ
တစ်လှည့်စီရိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်ပုံ တစ်ယောက်
လည်း တစ်လှည့်စီရိုက်ပေးကြသည်။

နွေနှင့်ဖြူဖြာ နှစ်ယောက်တွဲရက်ပုံတွေကိုတော့
နေလရောင်က ရိုက်ပေးပါသည်။

“ ကိုယ်ရိုက်တဲ့ပုံ ကိုယ်မှတ်ထားနော် နွေ ”

ဖြူဖြာက နွေကိုသတိပေးသည်။

၁၄ပုံမြောက် ရိုက်အပြီးတွင် ဖလင်လိပ်ကနောက်
ပြန်လည်သွားသည်။ ဖလင်ကို ခလုတ်နှိပ် ပြန်လှည့်စရာ
မလိုပဲ နောက်ဆုံးဖလင်ကွက်ရိုက်ပြီးသည်နှင့် အလိုအ
လျောက် ဖလင်သိမ်းပေးသော ကင်မရာမျိုးဖြစ်ပါသည်။

“ ဓာတ်ပုံတွေ ဖြူဖြာတို့ ကူးပေးမှာနော် ”

“ ဂျော့ပါဗျာ ”

နေလရောင်က ဖလင်အိမ်ကိုဖွင့်ပြီးဖလင်လိပ်ကို
ဖြူဖြာလက်ထဲ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

အိမ်အပြန်တွင် ရရလမ်း ဘူတာကြီးနားရှိဖူဂျီ
ဓာတ်ပုံဆိုင်တွင် နွေကိုယ်တိုင် ဖလင်လိပ်ကိုဝင်အပ်ခဲ့၏။

ဓာတ်ပုံဆိုင်က နောက်တစ်နေ့ကို ရက်ချိန်းပေး
သည်။

မနက်ဖန်ဆိုလျှင် ဓာတ်ပုံတွေရဲ့ အဖြေကို
သိရပေတော့မည်။

မန္တလေးမြို့ ၊ အောင်တော်မူရပ်ရှိ ဆိတ်ငြိမ်လမ်း
ကျယ်တစ်ခုထဲသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးချိုးဝင်လာသည်။
ဟွန်ဒါ ဝူပါကပ်ဆိုင်ကယ်များဖြစ်ပြီး မောင်းလာသူများမှာ
အမျိုးသမီးကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ခုသောခြံဝင်း
ကျယ်ကြီးတွေ့တွင် ဆိုင်ကယ်တွေကိုရပ်လိုက်ကြ၏။ ခြံမှာ
အတော်ကျယ်ဝန်းပြီးခြံအလည်တည်တည်တွင်ဥရောပဆန်
ဆန်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး ထီးထီးရှိနေသည်။ စနစ်
တကျပျိုးထောင်ထားသော ပန်းအလှများက ခြံထဲတွင်
သူ့အကန့်နှင့်သူရှိနေ၏။ခြံ၏ညာဖက်ချမ်းနောက်ဖက်ခပ်ကျ
ကျနေရာတွင် အစိမ်းရောင် ရေကူးကန်လေးတစ်ခုရှိ၏။
ခြံကိုအုတ်တံတိုင်းမခတ်ပဲ သံတိုင်ခပ်မြင့်မြင့်များသာကာရံ
ထား၍ခြံအတွင်းပိုင်းကို ပကတိအတိုင်းမြင်ရနိုင်ပါသည်။
ခြံဝင်းနှင့်တိုက်အနေအထားကိုကြည့်ရှုဖြင့်ပိုင်ရှင်၏ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာမှုကို မှန်းဆနိုင်ပါသည်။

တစ်ဦးသောမိန်းကလေးက သူမ၏မော်တော်ဆိုင်
ကယ်ဟွန်းကို တီးလိုက်သည်။

သံတခါးဝတွင် ဗလကြီးကြီးလူတစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

“ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ ”

ဗလကြီးစကားအဆုံးတွင် ခြံအတွင်းပိုင်းမှ နေလရောင်အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ ဦးရန်လုံ ”

လွန်ခဲ့သည် ငါးမိနစ်ကပင် နွေတို့လာမည်အကြောင်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားထားပြီးဖြစ်သည်။

နေလရောင်သည် တိုက်ပေါ်တီကိုအောက်မှနေ၍ နွေတို့နှစ်ယောက်ကို ကြိုနေ၏။

ဗလကြီးဦးရန်လုံ တခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် နွေနှင့် ဖြူဖြာ ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီမောင်းရင်း ပေါ်တီကိုအောက်ရှိ နေလရောင်ရှိရာထိ မောင်းဝင်ခဲ့သည်။

နေလရောင်က အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုနေ၏။

ထိုစဉ် တိုက်ထဲမှအမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ နွေတို့ကို စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

“ ဪ . . . မေမေ ၊ ဒါသားသူငယ်ချင်းတွေ

လေ၊ သူက နွဲ့နွဲ့နွေ့တဲ့ ၊ သူက ဖြူဖြာပါ မေမေ ၊ သားသွားနေကျ ငွေတော်ဘုရားမှာ ခင်လာကြတာ ”

အမျိုးသမီးကြီးမျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းတေ ပွင့်သွားသည်။ ရင်းနှီးဖော်ရွေဟန် ပေါ်လာသည်။

“ ဪ . . . ဘုရားမှာခင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း

တွေဆိုတော့ မေ့မိတ်ဆွေတွေပေါ့ ၊ သားကတော့ လူကသာ လူငယ် ၊ ဘုရား တရားအလုပ် သိပ်လုပ်တာ သမီးတို့ရဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ရှင် ”

“ မေမေနာမည်က ဒေါ်ခင်လဝင်းတဲ့ ၊ ဖေဖေကတော့ ပြင်ဦးလွင်တက်သွားလို့ ဒီနေ့အိမ်မှာ မရှိဘူး ”

နေလရောင်ကအပြည်အစုံမိတ်ဆက်ပေးနေသည်။ သူက တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ကြောင်းနှင့်အိမ်မှာမိသားစု သုံးယောက်ပဲနေကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။

“ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ကြသမီးတို့၊လွတ်လွတ်လပ်လပ်

နေကြ ၊ စကားပြောကြကွဲ့ ၊ အန်တီတော့ဘုရားပန်းလဲဖို့ အိမ်ပေါ်တက်လိုက်ဦးမယ် ”

ဒေါ်ခင်လဝင်းက နှုတ်ဆက်ရင်း အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။

နွေတို့ ဧည့်ခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အခွံခွာပြီး လိမ္မော်သီးတစ်ပန်းကန် ၊ ပိုက်တပ်ပြီးအအေးသုံးခွက်ကို လင်ဗန်းပေါ်တင်၍ယူလာသည့် အိမ်ဖော်မလေးက . . .

လင်ဗန်းကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ် ချဟန်ပြင်သည်။

“ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်စာကြည့်ခန်းထဲ

သွားချထားလိုက် မကြည့် ”

နေလရောင်အမိန့်ကြောင့် အိမ်ဖော်မလေးက စာကြည့်ခန်းဖက် လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ စာကြည့်ခန်းထဲပဲ သွားကြစို့ နွေ ”

ဖုန်းဆက်တုံးက “ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာထူးခြားချက်တွေ ပါတယ် ” လို့ ကြိုပြောထား၍ နေလရောင် စိတ်ဝင်စားနေပုံပေါ်သည်။

စာကြည့်ခန်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များနှင့် မြန်မာ စာအုပ်များကို တစ်ဖက်စီတွင် သပ်သပ်စီ စင်နှစ်စင်ဖြင့်ခွဲ တင်ထားသည်။ အခန်းဒေါင်းမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး။ ကွန်ပျူတာဘေး မှန်ဘီရိုထဲမှာတော့ ကွန်ပျူတာ စီဒီဓာတ်ပြားချပ်များ Diskette များအပြည့်ရှိနေသည်။

စာကြည့်စားပွဲက အခန်းအလည်တည်တည်မှာ ၊ စားသောက်စရာ လင်ဗန်းကိုစားပွဲပေါ်တင်ပေးပြီး အိမ်ဖော်မလေး လှည့်ထွက်သွားသည်နှင့် . . .

“ ဓာတ်ပုံတွေပြပါဦး ”

“ ပြပါမယ်လေ ၊ ထူးခြားတဲ့ပုံဆိုတာက နှစ်ပုံထဲ ပါ ၊ ဟောဒီမှာ ”

နွေက စာအိတ်ထဲရှိ ဓာတ်ပုံတွေ အားလုံးကို မပေးသေးပဲ သီးခြားခွဲထားသည် အောက်ဆုံးမှ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ပေးလိုက်သည်။

တစ်ပုံမှာ ဘုရားထဲက သစ်ပင်ကိုမှီ၍ နွေတစ်ယောက်ထဲ ရိုက်ထားသည့်ပုံဖြစ်သည်။ ထိုပုံကို နေလရောင်ရိုက်ပေးခဲ့သည်။ ထိုပုံထဲတွင်နွေ၏နောက်ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ နန်းဝတ်နန်းစားကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးပုံပါနေ၏။ အမျိုးသမီးသည်နွေကိုလှမ်းကြည့်နေ သည်။

သို့သော် . . . အမျိုးသမီးပုံသည်ပီပီပြင်ပြင်မ ဟုတ် ၊ ဝေဝေဝါးဝါးသာဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးခန္ဓာကိုယ်ကို ထွင်းဖောက်၍ ဘုရားအုတ်တံတိုင်းကို မြင်နေရသည်။

နောက်တစ်ပုံသည်လည်း နေလရောင်ရိုက်ပေးခဲ့ သည့်ပုံပင်ဖြစ်သည်။ နွေနှင့်ဖြူဖြူနှစ်ယောက်တွဲ၍မတ်တပ် ရပ်နေသောပုံ ။

သည်ပုံထဲမှာတော့ ပရလောကမှအမျိုးသမီးသည် တော်တော်အတင်ရဲလာပုံရသည်။ သူမသည်နွေ၏ဘေးတွင် နွေနှင့် တန်းတူ ယှဉ်ရပ်နေ၏။ သုံးယောက်အတူဓာတ်ပုံ ရိုက်နေသည်နယ် နွေဘေးမှာ လာရပ်နေသည်။

သူမ သဏ္ဍာန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မီးခိုးငွေ့ ၊ မီးခိုးမျှင်သာဖြစ်သည်။ ဝေဝေဝါးဝါးသာဖြစ်သည်။ လူသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးဟုမှန်းဆနိုင်ရုံသာရှိ သည်။

“ အံ့ဩစရာပဲနော် ”

နေလရောင်က မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ ကျွန်တော် လုပ်ကြံဖန်တီးထားတာမဟုတ်ဖူး ဆိုတာတော့ နွေတို့ယုံပြီ မဟုတ်လား ”

“ ယုံပါတယ် ကိုနေလရောင် ဒီပုံတွေကိုဖြူဖြူတို့ ရှေ့မှာပဲရိုက်ပြီး ဖြူဖြူတို့ ကိုယ်တိုင် ကူးလာတာပဲဟာ ” ဖြူဖြူကပြောသည်။

“ ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ပြီး တစ်ခုကောက်ချက်ဆွဲလို့ ရတယ် ၊ နွေရော ကိုနေလရောင်ရော စဉ်းစားမိကြလား ၊ ဟင် ”

“ ဘာကိုလဲ ဖြူဖြူ ”

“ ကိုနေလရောင် ရိုက်တဲ့ပုံတွေမှာပဲ သူတို့ပုံပေါ် တယ် ၊ ဖြူဖြူနဲ့နွေ ရိုက်တဲ့ပုံတွေမှာ ဘာပုံမှမပေါ်ဘူး ”

“ ဟုတ်ပါရဲ့နော် ”

“ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိုနေလရောင်ရဲ့အရင်ဘဝက အဆက်အနွယ်တွေများ ဖြစ်နေမလားပဲ ”

နေလရောင်က “ ဖူး ” ကနဲသက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းခါသည်။

“ ဆန်းတော့ဆန်းတာ အမှန်ပဲ ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှ အပြေထွက်မယ် ပုစ္ဆာမျိုးမဟုတ်ဘူး ”

“ ဂျင် ”

“ စဉ်းစားကြည့်ကြလေ၊ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့ ထင်မြင်ချက်ပဲပေးနိုင်မယ် ၊ တိတိကျကျ အပြေကိုဘယ်လိုရှာမလဲ ၊ ဘယ်မှာမှလဲ စုံစမ်းလို့ မရနိုင်ဘူး ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေ့ပြီးမေးနိုင်မယ် အခွင့်အလမ်းမျိုးလည်း ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိဘူး ၊ အခုတောင်မျက်စိနဲ့တော့ တပ်အပ်မြင်ရတာမဟုတ်ပဲဓာတ်ပုံ ထဲကျမှအရိပ်လာထင်တာလေ ”

နွေနှင့်ဖြူဖြာ တွေသွားသည်။

နေလရောင် စကားမှန်ပါသည်။ ဤဖြစ်ရပ်သည် ထူးဆန်းအံ့ဩဘွယ်တစ်ခုဟု မှတ်ယူထားရုံမှအပ ဘာမှ တတ်နိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ ။

“ အရင် ကျွန်တော်ရိုက်ထားတဲ့ ပုံလေးတွေပြဦး မယ် ”

နေလရောင်က ပုံနှစ်ပုံကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ မူရင်းပုံတွေတော့ ကြည့်မနေပါနဲ့ ၊ ကွန်ပျူတာထဲထည့်ထားတဲ့ ပုံတွေပဲ ပြလိုက်မယ် ”

ကွန်ပျူတာဂိုဏ်းလျှောက်သွားပြီးကွန်ပျူတာခလုတ် ကိုဖွင့်သည်။ နွေတို့လည်း ကွန်ပျူတာရှေ့ရောက်သွား၏။

နေလရောင်က ပါဝါပွိုင့်စနစ်ဖြင့်ထည့်သွင်းထား သည့်ဖိုင်တစ်ဖိုင်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ပါဝါပွိုင့်စနစ်သည်ရုပ်ပုံ ကားချပ်များ ၊ စာတမ်းများကိုဆလိုက်ဖြင့်တစ်ချပ်ပြီးတစ် ချပ် ပြသနိုင်သော စနစ်မျိုးဖြစ်သည်။ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာကြော် ငြာဆလိုက်များထိုးပြသည့်နှယ်တစ်ခုပြီးတစ်ခုကြည့်နိုင်၏။

နေလရောင်က Mouse ဖြင့် View Show ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ မော်နီတာမြင်ကွင်းတွင် ဓာတ်ပုံ များ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ထင်လာ၏။

ပုံအားလုံးမှာငွေတော်ဘုရားထဲတွင်ရိုက်ထားသောပုံ များဖြစ်သည်။ အားလုံး ၁၂ပုံရှိသည်။

ဓာတ်ပုံတွေထဲတွင် တစ်ဒေါင့်တစ်နေရာမှဖြစ်စေ ဓာတ်ပုံ၏ အလည်ခေါင်တည်တည်၌ဖြစ်စေ ရှေးဟောင်း အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့်အမျိုးသမီးနှင့်အမျိုး သားပုံများပါနေသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးထည်းပုံကပုံများ၍ အမျိုးသားနှင့်တွဲရက်ပုံမှာ သုံးပုံရှိသည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် သူတို့သည် အရိပ်အယောင်အဖြစ် ထင်နေပြီး ၊ သူတို့နောက်ဖက်မှနောက်ခံဂူခင်းများကို သူ တို့ကိုယ်ဖြင့် ကွယ်မထားနိုင် ၊ ကိုယ်ကို ထွင်းဖောက်၍ ခိုးယိုပေါက်မြင်နေရ၏။

“ အကျယ်ချဲ့ကြည့်လို့ ရတယ်မဟုတ်လား ကိုနေ လရောင်၊ မျက်နှာအနေအထား ဘယ်လိုရှိလဲသိချင်တယ် ”

“ ရပါတယ် ၊ ဒါပေမယ့် မထူးဘူးဗျ ၊ ကြည့် လေ၊ ကျွန်တော်ချဲ့ပြမယ် ”

နေလရောင်က မြင်ကွင်းခလုတ်ကို၁၅၀ရာခိုင်နှုန်း တွင်နှိပ်၍ ချဲ့လိုက်၏။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် မျက်လုံးနေရာ ၊ နှာခေါင်းနေရာ၊
ပါးစပ်နေရာများကို တွေ့ရသော်လည်း မျက်နှာပေါက်
မျက်နှာထားကို မှန်းလို့မရပေ ။ဘယ်လိုရုပ်ရည်မျိုးဆိုတာ
ဖမ်းလို့မရ။

၁၅၀၀၀ နှုန်းချဲ့လိုက်သည်အခါ နဂိုဝါးနေသည် မျက်
နှာသည် ပို၍ ဝါးသွား၏။

“ ထပ်ချဲ့ပြမယ်နော် ”

၂၀၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိချဲ့လိုက်သည်။

မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်တို့ကိုပင်မမြင်ရတော့
ပဲ ပို၍ဝေးဝါးသွား၏။

“ အနီးကပ် ချဲ့ကြည့်လေ ဝါးလေပဲဗျ ”

အဆုံးမတော့ ဤပြသနာကို ပဟေဠိတစ်ခုအဖြစ်
သာ မှတ်ယူရပေတော့သည်။

အအေးသောက်ရင်းအခြားအကြောင်းအရာများဆီ
သို့ စကားရောက်သွားကြသည်။

ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်သော နေလရောင်ကိုနွေက
အားကျသည်။

“ ကွန်ပျူတာပညာဆိုတာ သင်တန်းတက်ရုံနဲ့တော့
မတတ်ဘူးဗျ ၊ ကျွမ်းကျင်ဖို့ဆိုတာ ဝေးရော ၊စိတ်ဝင်စား
ပြီး အမြဲထိတွေ့လေ့လာနေမှ တကယ်တတ်မှာ ”

“ အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ၊ နွေမှာ ကွန်ပျူတာ
Certificate သုံးခုတောင်ရှိတယ် ၊တကယ်တန်းကျဟုတ်
တိပတ်တိ ဘာမှမတတ်ဘူး ၊ ခုတော့ အိမ်မှာကွန်ပျူတာ
ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ပြီး လေ့လာနေပါပြီ ”

“ ဒီလိုလုပ်ပါလား ၊ နွေက ကိုနေလရောင်ဆီမှာ
သင်တန်းပြန်တက်လိုက်ပေါ့ ”

ဖြူဖြူက ဝင်ပြောသည်။

“ရပါတယ်ဗျာ ၊ ကျွန်တော်ကကိုယ်တတ်တဲ့ပညာ
ကို ဖြန့်ဝေပေးချင်တာ ”

“ ကြားလား နွေ ၊ နင်ကိုနေလရောင်ဆီမှာသင်
တန်းလာတက်ပေတော့ ၊ကိုနေလရောင်ကလည်းလက်ထပ်
သင်ပေးလိုက်နော် ”

ဖြူဖြူရဲ့ မချို့မချဉ် မျက်နှာပေးဖြင့် တမင်ပို့ပေး
နေသော စကားများကြောင့် နွေကကုလားထိုင်အောက်မှ
နေ၍ ဖြူဖြူပေါင်ကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သည်။

“ ကိုနေလရောင်ကလဲ သင်တန်းကြေးကို
မတန်တဆ မတောင်းနဲ့ပေါ့ ၊ ပေးနိုင်တဲ့ကြေးပဲတောင်း
ဥပမာ ထောင်ငါးရာပေါ့ ”

“ ဖြူဖြူကလဲကွာ ၊ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ”

နွေက အအေးသောက်သော ပိုက်တံလေးဖြင့်
ဖြူဖြူလက်ကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။

နေလရောင်ကတော့ ပြုံးနေ၏။

ယင်းသို့ဖြင့် . . . နွေနှင့်နေလရောင်၏ရင်းနှီးမှု
အတိုင်းအတာသည် တစ တစ ခိုင်မြဲလာခဲ့၏။

သူတို့သည် ငွေတော်ရွာရှိလောကမဏိစူဠာစေတီ၌
စနေနေ့တိုင်း ဆုံကြသည်။

ဆောင်းလုလင်

နေလရောင်သည် ပြင်ဦးလွင်ရှိကော်ဖီခြံလုပ်ငန်း များအတွက် ပြင်ဦးလွင်ကိုမကြာခဏသွားရသည်။ သို့သော် စနေနေ့တိုင်းကိုတော့ မန္တလေးရောက်အောင် ပြန်လာမြဲ နေ့နှင့် ငွေတော်ဘုရားတွင် ဆုံဆည်းမြဲပင် ဖြစ်သည်။

ရံဖန်ရံခါတွင် နေလရောင်အိမ်သို့ နွေသွား၍ ကွန်ပျူတာသင်သည်။ နေလရောင်မိဘများနှင့်ပင် နွေမှာခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ပြီ။

နေလရောင်သည်လည်း နွေအိမ်ကိုအဝင်အထွက် ရှိလာခဲ့သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ . . . လွတ်လပ်သောလူငယ်များ အဖို့ မထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်းကလေး စ လာတော့ သည်။

တစ်နေ့နေ့တွင် . . . ကိုနေ သူမကိုချစ်စကားဆို လာမည်ဆိုတာကို မျှော်လင့်ရင်ခုန်ထားသောနေ့သည် ကိုနေက တကယ်ဖွင့်ပြောလာသည်အခါ မအံ့ဩတော့ပါ။

ဒါပေမယ့် . . . မြန်မာမိန်းကလေးပီသစွာ ချက်ချင်းအပြေပေးပေးပေးပဲအချိန်ဆွဲထားလိုက်သေးသည်။

“လာမယ်တန်ခူးလပြည်နေ့ဟာ စနေနေ့ကျတယ် ကိုနေ ၊ နွေတို့ ငွေတော်ဘုရားမှာ ဆုံကြမှာပဲဟာ ၊ အဲဒီ နေ့ကျမှ နွေ အပြေပေးမယ်နော် ”

ပုစ္ဆာမှာ အပြေသိပြီးသော ပုစ္ဆာဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . ထိုပုစ္ဆာကိုတွက်ချက်နေစဉ်မှာ ဘာလို့ရင်ခုန်ရပါလိမ့်။

နွေဆီမှ တုန်ပြန်လာမည်အပြေသည် “ သူ့ကိုချစ်ပါတယ် ” ဆိုသည့် အပြေ ဖြစ်မည်မှန်း ကြိုသိနေပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . ချစ်သူအပြေပေးမည်နေ့ကိုမျှော် ပြီးမောရသည်။ ချစ်သူနှုတ်မှတုန်ပြန်စကားအတွက်ရင်ခုန် ရသည် ။ စိတ်လှုပ်ရှားရသည်။

နေလရောင်သည် ပြင်ဦးလွင်မှမန္တလေးသို့အဆင်း လမ်းအတိုင်း ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းမောင်းလာ၏။

သည်လမ်းသည် နေလရောင်အတွက်သွားနေကျ လမ်းဖြစ်သည်။ အတက်မှာဖြစ်စေ အဆင်းမှာဖြစ်စေ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကွေ့ရှိသည် ၊ ဘယ်နေရာမှာ ကျင်းရှိသည်၊ ချိုင့်ရှိသည်၊ ဘယ်လိုရောင်၍မောင်းရမည်၊ ဘယ်ကွေ့မှာဟွန်းတီးရမည်၊ ဘယ်နေရာမှာအရှိန်လျှော့ရ မည်၊ ဘယ်လိုအဆင်းမှာ ဖရီးရိုက်ဆင်းရမည် ၊ ဘယ်လို အတက်မှာ ဂီယာမြှင့်၍မောင်းရမည် ။ အားလုံးကို နှောကျပြီးသား ၊ ကျွမ်းကျင်ပြီးသား ၊

နေလရောင်အတွက် မန္တလေး-ပြင်ဦးလွင် အတက်အဆင်းခရီးစဉ်ပေါင်း သုံးရာမကတော့ပြီ။

သူ့အသက်နှစ်ဆယ်မှာ ပြင်ဦးလွင်မှကော်ဖီခြံလုပ် ငန်းကို ကူလုပ်ဖို့ ၊ အုပ်ချုပ်ဖို့ လွှဲအပ်ပေးပြီးကတည်းက မန္တလေးနှင့်ပြင်ဦးလွင် အကြိမ်ကြိမ် အခေါက်ခေါက်သွား ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သည်ကနေ့ တန်ခူးလပြည်နေ့ ၊ သူ့မွေးနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်သောနေ့ ၊ ငွေတော်ဘုရားမှနေ့နှင့်ချိန်းထားသော

ဆောင်းလုလင်

နေ့ ၊ နွေက အဖြေပေးမယ် ဆိုတဲ့နေ့ ။
သည်တစ်ခေါက်ကျမှ ပြင်ဦးလွင်မှာ အလုပ်
နည်းနည်းများသွားသည်။ ကုန်သည်တွေနှင့် စကားပြောမပြီး
ပြတ်သည်အတွက် ညကပြင်ဦးလွင်ခြံထဲမှာ အိပ်လိုက်ရ
သည်။

သည်ကနေ့ နေ့လည်ကျမှ အလုပ်တွေကိုအပြတ်
ဖြတ်ပြီး မန္တလေးကို ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဒုန်းဆင်းလာခဲ့တော့
သည်။

နေလရောင်၏ ဆိုင်ကယ်လေးသည် တောင်ဆင်း
လမ်းအတိုင်း ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်နှယ် ပြေးနေ၏။

လမ်းဟောင်းကတည်းကမောင်းနေကျနေလရောင်
အတွက် ယခုလို အဆင်းလမ်း ၊ အတက်လမ်း သီးခြားခွဲ
တိုးချဲ့လိုက်သည်အခါ မောင်းရတာပို၍လွတ်လပ်နေသည်။

ယာမဟာ ဒီတီပြိုင်မြင်းကလေးသည်တောင်ပေါ်မှ
တဂိုပံဂိုပံပြေးဆင်းလာ၏။

မြေပြန့်ကို ရောက်လာပြီ။
ပုသိမ်ကြီးမြို့နယ် နယ်နိမိတ်ကို ကျော်ရသည်။
မြို့ပြဧရိယာထဲ ဝင်လာ၏။

ယာဉ်အသွားအလာစိတ်သော်လည်း ဆိုင်ကယ်ကို
အရှိန်လျှော့ရန်မလို။ နှစ်လမ်းမောင်းမို့လွတ်လွတ်လပ်လပ်
မောင်းလိုရသည်။ ရှေ့မှကားများကိုပင်မြေလိမ်မြေပတ်
ကျော်ဖြတ်ပစ်ခဲ့လိုက်၏။

ဘိုးဘိုးကြီးနတ်နန်းကျော်မှ နေလရောင်ကဆိုင်
ကယ်ကို အရှိန်နည်းနည်းလျှော့လိုက်သည်။

မန္တလေးမြို့အဝင်သိပ္ပံလမ်းအတိုင်း နေလရောင်
ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်ကို အရင်ပြန်မလား ၊ နွေနဲ့ချိန်းထားတဲ့ဆီ
အရင်သွားမလား။ စဉ်းစားရသည်။

စောနေသောစိတ်သည် နွေနှင့်အရင်တွေ့ဖို့သာ
ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်၏။

“ချွေးတွေနဲ့ပါလား ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟင်”
ဘုရားကိုရောက်သည့်အခါ ရောက်နှင့်နေသည့်နွေ
က သစ်ပင်အောက် ကွပ်ပစ်ကလေးမှာထိုင်စောင့်နေတာ
တွေ့ရပါသည်။

နေလရောင် နွေဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
“ နွေက ပုတီးတောင်စိတ်ပြီးပြီ ” ဟုပြောပြီး

တစ်ကိုယ်လုံးချွေးတွေစီးကျနေသည့်နေလရောင်ကို
ကြည့်ကာ

“ချွေးတွေနဲ့ပါလား ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟင်”
ဟုမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နေလရောင်က ညက ပြင်ဦးလွင်မှာအိပ်ဖြစ်ပြီး
အခု ရောက်ရောက်ချင်း ဘုရားကိုတန်းလာခဲ့ကြောင်းပြော
ပြသည်။

“ ပင်ပန်းလိုက်တာကိုနေရယ် ၊ အိမ်ပြန်ရေမိုးချိုး
ပြီးမှ ထွက်ခဲ့ရောပေါ့ ၊ နွေစောင့်နေမှာပါ ”

“ နွေကို တွေ့ချင်လှပြီလေ၊ ကိုနေ
ဘယ်အောင်နိုင်တော့မှာလဲ ၊ ကဲ . . . ပြောတော့နွေ ”

“ ဟင် . . . ဘာပြောရမှာလဲ ”

“ ဒီနေ့ နေ့ အဖြေပေးမယ်ဆိုတာလေ ၊ ကိုနေ့ ကိုချစ်တယ်လို့ ဖြေလိုက်ပါတော့နဲ့ ”

“ ဟင် . . . အဲလိုဖြေမယ်လို့ဘယ်သူကပြောလို့လဲ ”

“ ဒါဖြင့် . . . ဘယ်လိုဖြေမှာလဲ၊ ကိုနေ့ကို မေတ္တာမျှပါတယ်လို့ ဖြေမှာလား ”

“ ဟင်း . . . လိပ်ကြီး ”

“ ကိုနေ့ အချစ်ကို တုန့်ပြန်ပါတယ်လို့ ဖြေမှာလား ”

“ သွားပါ ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သွားပုတီးသွားစိတ်ချေ ”

“ ဟာ . . . ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်၊ ပုတီးက စိတ်နေကျစိတ်မှာပါ၊ နွေ့ဆီကအဖြေကိုသာ အရင်ကြားပါရစေနဲ့ရာ ”

“ ပုတီးစိတ်ပြီး ကိုနေ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်သွားမှ ပြောမယ် ”

“ နွေ့ဆီကအဖြေရပြီး ကိုနေ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်သွားမှပုတီးစိတ်မယ် ”

“ ဟယ် . . . ကိုနေ့ကလဲ ၊ နွေ့ . . . နွေ့ ပြောရမှာ . . . ”

“ နွေ့ ပြောရင်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ”

“ ပြောရမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ နွေ့ ၊ ဟင် . . . ပြော စမ်းပါ ”

“ ဂျက်လို့ ”

“ ဟာ . . . ရင်ထိတ်လိုက်တာနွေ့ရယ် ၊ ကိုနေ့ကို မချစ်ဖူးများ ပြောတော့မလားလို့ ”

“ မချစ်ဖူးလို့ မပြောဘူးဆိုရင် ကိုနေ့ ကျေနပ် တော့နော် ”

“ မချစ်ဖူးလို့ မပြောဘူးဆိုရင် ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟာကွာ ၊ ကိုနေ့ကလဲ ၊ ပြောရမှာ ဂျက်ပါတယ်ဆိုမှ ”

“ ပြောပါနွေ့ ၊ ပြောလိုက်ပါ ၊ နွေ့ပါးစပ်က တိုက် ဂိုက်ပြောတာကို ကြားချင်လို့ပါ ”

“ ပြောပြီးပြီလေ ၊ မချစ်တာရဲ့ ဆန့်ကျင် ဘက် ”

“ ဟား ဟား ၊ အဲဒီလိုလဲမဟုတ်ဘူး ၊ ကိုနေ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ တိုက်ဂိုက်ပြော ”

“ နေလရောင်က ငုံ့နေသော နွေ့မျက်နှာကို မေးစေ့မှလှမ်းကိုင်ရင်း မော့စေလိုက်သည်။ ”

“ ပြောလေ ”

“ - - - - - ”

“ နွေ့ ပြောလိုက်တာ တိုးတိုးလေး ၊ ပါးစပ်လှုပ်ရုံလေး ၊ ”

“ သာမန်လူဆို ကြားရမည်မဟုတ်ပါ၊ နှလုံးသားချင်း နားလည်ထားပြီးမှ သာ နေလရောင် ကြားလိုက်ရသည်။ ”

“ နား ကပါမက နှလုံးသားကပါ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ”

“ ဝမ်းသာလိုက်တာ နွေ့ရယ် ”

“ နေလရောင် ဝမ်းသာအားရဖြင့် နွေ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ”

“ ဟေး - ဘုရားကြီးထဲမှာနော် ”

ဆောင်းလုလင်

နေလရောင် အရှိန်တန်သွား၏။
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း သ
ဘောကျကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။
လှပသော ညနေခင်းလေးသည် ပို၍ ပြီးပြည့်စုံ
သွားသည်။
ဘုရားမှ ဆွဲလဲသံ လွင်လွင်လေးများကြားရသည်။
ငှက်ကလေးတွေ တေးဆိုနေကြသည်။
တိမ်တစ်အုပ်သည် ကောင်းကင်တွင်တရွေ့ရွေ့ပြေး
သွားနေ၏။
နေသည်မှိန်ဖျော့သောအလင်းရောင်ဖြင့်အနောက်
ဖက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီက တပြည်းပြည်းနိမ့်ဆင်းနေသည်။
လှပသော နွေဦး၏ ညနေခင်းတစ်ခု ၊
သူ့ကို အပြေပေးလိုက်သော နေ့ ၊
နေ နဲ့ နွေ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့နေ့ ၊
သည်နေ့ကို နွေ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ ။
၂၀၀၁ခုနှစ်ရဲ့ တန်ခူးလပြည့်နေ့ ၊
အဲသည်နေ့ ညမှာပဲ “ သူတို့ ” စတင်ရောက်ရှိ
လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။
နွေရင်သည် လှိုက်ဖိုနေဆဲ ရှိ၏။
ကိုနေ့အချစ်ကို အခုညနေမှာပင် တုံ့ပြန်ခဲ့ပြီးပြီ။
နွေသည် ယောက်ျားပျိုများစွာ၏ ချစ်ရေးဆိုမှုကို
အကြိမ်များစွာ ခံယူခဲ့ဘူးသော်လည်း မည်သူ့ကိုမှ မတုန်
ပြန်ခဲ့ဘူးပါ။
နွေ့တစ်သက်တာအတွက် ပထမဆုံးသောအချစ်
သည် ကိုနေ့နှလုံးသားမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ရပြီ။
နွေ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေ၏။ ရင်ဖိုနေ၏။
ကွန်ပျူတာကိုဖွင့်ကာ GAME တစ်ခုကို ခေါ်၍
ကစားနေသော်လည်း စိတ်ပါလှသည် မဟုတ်ပေ။ လုပ်မိ
လုပ်ရာ လုပ်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ကွန်ပျူတာမြင်ကွင်း
ပေါ်ဝယ် ကိုနေ့ရုပ်ကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။
GAME ကို တစ်ပွဲပြီး တစ်ပွဲ နှိပ်၍ ကစားနေ
သော်လည်း ပွဲအပြီးတိုင်း Sorry you loss “ ဆောရီး
မင်းရှုံးသွားပြီ” ဆိုသည် စာတမ်းကသာအကြိမ်ကြိမ်ပေါ်
လာနေသည်။
စိတ်မပါတော့၍ ကွန်ပျူတာရှေ့မှ ထလိုက်သည်။
ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဖက်သို့မျှော်ကြည့်
လိုက်ရာ လပြည့်ည၏ လဝန်းကို တွေ့ရ၏။လဝန်းရောင်
သည် ခြုံထဲရှိ သစ်ပင် ပန်းပင်များပေါ် ဖြာကျနေသည်။
သုံးထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိနွေ့အခန်းမှကြည့်
လျှင် မန္တလေးတောင်တော်ကိုအဆီးအတားမရှိမြင်နေရ၏။
တောင်ပေါ်ရှိ စေတီပုထိုးများ၏ မီးရောင်လဲ့လဲ့များနှင့်
လ ပြည့်ည၏အလှမှာ ဆွတ်ပျံ့ဘွယ်ကောင်းလှသည်။
တန်ခူးလအေးအေးက ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်
လာကာ နွေ့ ဆံစများကို လှုပ်ခါသွားစေသည်။သင်္ကြန်ကျ
ဖို့ ငါးရက်ပဲလိုတော့သည်။
နွေ့သည် ပြတင်းမှ ခွာခဲ့ကာ ကုတင်ပေါ် လဲ
လျောင်းလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

အိပ်ရန် မရည်ရွယ်သေး၍မီးများကိုမမှိတ်သေးပါ။
ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း ဖွင့်ထားဆဲ။ ကွန်ပျူတာကို
လည်း ဖွင့်ထားဆဲ ၊

မျက်လွှာကိုချ၍ မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ကာ ရောက်တတ်
ရာရာကို စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။

ထိုစဉ် . . . စူးကနဲ အရောင်လက်သွားသလို ခံ
စားမိလိုက်သဖြင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အာဂုံကပြတင်းပေါက်ဆီအလိုလိုရောက်သွားသည်
တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် နွေမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်း
များသည် မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် အံ့ဩဘွယ်
ကောင်းလှ၏။

အလင်းရောင်တန်း နှစ်ခုသည် ပြတင်းပေါက်မှ
တိုး ဝင်လာသည်။

အလင်းတန်းနှစ်ခုသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အပေါ်
အောက် ဒေါင်လိုက်တည်နေ၏။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် အလင်းရောင်များမှိန်ဖျော့သွား
ကာ လူနှစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်က ဂူလုံးပေါ်လာသည်

လူနှစ်ယောက်

အမျိုးသားကြီး နှင့် အမျိုးသမီးကြီး။

ထီးမှုနန်းဟန် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား
ကြသည်။ အရောင်များပျိုးပျိုးပျက်ပျက်တောက်ပနေကြ၏

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ဟန် ပေါ်နေသော်လည်း
ဂူပုံ ရည်များမှာ အလွန်တရာ လှပကြပါသည်။

နွေသည် အခန်းထဲအထိ လျှပ်တပျက်ရောက်လာ
ကြသော လူသားနှစ်ဦးကို အံ့ဩစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ
သည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် နွေကိုပြုံးပြလိုက်၏။ နှစ်လို
ဖွယ်အပြုံး၊

“ သမီး ”

အမျိုးသမီးကြီး၏ ဂရုဏာသံအပြည်ဖြင့် နွေ
ရင်မှာ လှိုက်ဖိုသွားရသည်။

“ နေလရောင်ရဲ့ အချစ်ကို လက်မခံပါနဲ့ ”

“ နေလရောင်ကို မချစ်ပါနဲ့ ”

“ နေလရောင်နဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပါသမီး ”

အမျိုးသမီးကြီးက တစ်ခွန်းချင်း ဆက်တိုက်
ပြောချလိုက်သည်။

“ နေလရောင်နဲ့ ချစ်ခင်စုံမက်နေမယ်ဆိုရင် ကြေ
ကွဲဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ် သမီး
ငယ် ”

ထိုစကားကို အမျိုးသားကြီးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

နွေသည် သူတို့ကို မှင်သက်မိစွာကြည့်နေဆဲ ၊ သူ
တို့စကားကို နားစိုက်ထောင်နေဆဲမှာပင် . . .
သူတို့၏ဂူပုံခန္ဓာများမှာ မှိန်ဖျော့ဝေဝါး၍ပျောက်ကွယ်သွား
လေသည်။

ချက်ချင်းပင် သတိဝင်လာသောနွေသည် ကုတင်
ပေါ်မှ ဝန်းကနဲထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီပြေးသွားမိသည်။

ဆောင်းလုလင်

ပြတင်းပေါက်မှ ငေးမျှော်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။ အခါဘာမှပြောင်းလဲမှုမရှိ။ ထူးခြားမှုမရှိ။
ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော လပြည့်ည၏ ဂျောင်းကို
သာတွေ့ရသည်။

လက်ငင်းကြုံတွေ့လိုက်ရသော အတွေ့အကြုံ
ကြောင့် နွေ့ရင်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်းစိတ်လှုပ်ရှားကျန်
ခဲ့သည်။

ဘယ်သူတွေလဲ ၊ သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ၊

နွေ့ တွေ့လိုက် မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရတာတွေဟာ
တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား ၊ အိပ်မက်လား ၊

အိပ်မက်မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ နွေ့
လုံးဝ အိပ်မပျော်သေး ၊ အိပ်ဖို့မရည်ရွယ်သေးလို့လဲ
အခန်းမီး ချောင်းကို မပိတ်ရသေးတာလေ။

နွေ့ သတိထားမိတာ တစ်ခုရှိသေးသည်။

အလင်းရောင်တန်းနှစ်ခု ဝင်လာသည်နှင့် နွေ့အ
ခန်းမှ လျှပ်စစ်မီးချောင်းရောင်များသည် ဖျော့သွားသည်။
သူတို့ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လျှပ်စစ်မီးများ
မှာ နဂိုအတိုင်း ပြန်ပြီးလင်းလာသည်။

ယခုထိလည်း မီးများလင်းဆဲ ၊ ကွန်ပျူတာသည်
လည်း ပွင့်နေဆဲ ၊

သည်အဖြစ်သည် နွေ့ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခြင်း
လည်းမဟုတ်။ အိပ်မက်လည်းမဟုတ် ။

ထူးဆန်းသော အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီး
ကို လူသားပကတိအတိုင်း အကောင်အထည်လိုက် မြင်
လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လှပကြသည် ၊ ခန့်ညားကြသည် ၊

သူတို့ကိုယ်မှမွေးရန်များသည် ယခုတိုင်အောင်
နွေ့ အာဂုံထဲမှာ တည်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့်

နွေ့သည် ထူးခြားဆန်းကျယ်သောဖြစ်ရပ်အတွက်
ကိုယ်စိတ်ကိုယ် လှည့်စားမိသည်လား ၊ တကယ်လားဟု
သံ သယဝင်ကာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားရင်း ထိုတစ်ည
အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ ရလေသည်။

တန်ခူးလပြည့်ညအတွေ့အကြုံကို နွေ့ ဘယ်သူ
ကိုမှ ပြန်ပြောမပြခဲ့ပါ။

နွေ့စိတ်မှာလည်း ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။

ယောက်ျား ၊ မိန်းမ နှစ်ယောက်ကို အကောင်အ
ထည်လိုက် မြင်လိုက်ရတာမှန်ပါ၏။ အဖြစ်က
မယုံနိုင်ဘွယ်ဆန်းကြယ်လွန်းတော့ အချိန်ကာလကြာမြင့်
လာလေဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟုသံသယစိတ်ဝင်လာရလေဖြစ်
သည်။

ကိုယ်စိတ်ကိုယ် လှည့်စားမိလေသလားဟု မိမိ
ကိုယ်မိမိပင် မယုံသင်္ကာဖြစ်လာရသည်။

နောက်ငါးရက်အကြာမှာ သင်္ကြန်ကျခဲ့တာမို့
သင်္ကြန်မှာ လည်ရင်းပတ်ရင်းပျော်ရွှင်ရင်းနှင့် သည်အ
ကြောင်းက အာဂုံထဲမှ ထွက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သင်္ကြန်မှာ ဖြူဖြူလို့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ငါး
ယောက်နှင့် နေလရောင်တို့သူငယ်ချင်းအုပ်စု ပေါင်း၍

ဆောင်းလုလင်

ကားတစ်စီးချင်လည်ဖြစ်သည်။ နေလရောင်က သူ့သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့၏။

ယောက်ျားလေးသုံးယောက်၊မိန်းကလေးငါးယောက် ပါသော နွေတို့အဖွဲ့သည်သင်္ကြန်လေးရက်လုံးလည်ပတ်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ပစ်လိုက်ကြသည်။

အကြိုနေ့မနက်မှာ “ကျုံး”ကို အကြိမ်ကြိမ်ပတ်၍ ရေပက်ခံပြီး နေ့လည်စာကို တောင်သမန်အင်းသွားလည် ရင်းစားကြသည်။ ညနေပိုင်းမှာ တစ်မြို့လုံးအနှံ့ ရေပက် ခံထွက်ကြပြန်သည်။

အကျနေ့မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ။ အကျ နေ့မှာတော့ စစ်ကိုင်းထိပင် ရောက်သွားကြသည်။

အကြတ်နေ့မှာ ပြင်ဦးလွင်အထိ တက်ဖြစ်၏။ နေလရောင်တို့အိမ်နှင့် ကော်ဖီခြံကိုရောက်ဖူးသွားရသည်။

ည ၇-နာရီမှ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်ရောက်လာကြသ ပြင် အကြတ်နေ့မှာ အတော်ပင် နွမ်းနေကြပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် မလျှော့ကြသေး ။ အပျော်အပါးမက် သော ငယ်ရွယ်သူများပီပီ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါကြိုရသော သင်္ကြန်ရက်များကိုလက်လွှတ်မခံပဲအတက်နေ့မှာလည်လိုက် ပတ်လိုက်ကြသေး၏။

အဲဒီလို အစွမ်းကုန် အပျော်ကြူးခဲ့လို့လည်း သ ကြိန်လည်းပြီးရော သင်္ကြန်နာကျကြတော့သည်။

နွေသည်တန်ခူးလပြည့်ည၏ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ် ကိုတစ်လခန့်ကြာသည့်အခါမေ့ပင်မေ့လျော့စပြုလာသည် သည်လို့နှင့် ကဆုန်လပြည့်နေ့ကိုရောက်လာခဲ့ပါ ၏။

ထိုနေ့ကတော့ နွေ စောစောအိပ်ဖြစ်သည်။ ဂျစ်နာရီခွဲလောက်ကတည်းက အိပ်ရာဝင် ခဲ့သော နွေသည် ညသန်းခေါင်လောက်တွင် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ် ပျော်နေခဲ့ပြီ။

အိပ်မောကျနေသော နွေ့ကိုတစ်စုံတရာကအိပ်ရာ မှနိုးထစေရန် နှိုးဆော်လိုက်သည်။

ကိုယ်ကိုလှုပ်နှိုးခြင်းလည်းမဟုတ်၊ အသံပြု၍ နှိုး ခြင်းလည်းမဟုတ် ၊ သေချာသည်မှာ နွေသည် အလိုအ လျောက်နှိုးထလာခြင်းမဟုတ်ပဲ တစ်စုံတစ်ခုသောပယောဂ ကြောင့် အိပ်ရာမှ အနှိုးခံရသူလို အလန့်တကြားဖြင့် ဖြတ် ကနဲ နိုးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နိုးလာလာချင်း အိပ်ရာကုတင်၏ ဘယ်ဖက်ဆီ စိတ်ရောက်သွားသည်။ကုတင်ဘယ်ဖက်ဘေးမှာတစ်ခုခုရှိသ ည် ဟူသော အာရုံသိစိတ်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

နွေ အဲသည်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်

လှပ ချောမော ခန့်ညားသော အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီး ။

ထိုအချိန်မှာ နွေအိပ်ချင်စိတ်ပြေပျောက်ကာ လူ ကောင်းပကတိလို နိုးကြားနေပါပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို နွေမှတ်မိလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းကိုမှောင်ချထားသော်လည်း မြင်ကွင်းမှာ

ဆောင်းလုလင်

ဝိုး တဝါးဖြစ်မနေပါ။ သူတို့ဆီမှမွေးကြိုင်သောရနံ့တစ်မျိုး သည် တစ်ခန်းလုံးကို ပျံ့လွင့်နေသည်။

“ သမီးလေး ၊ နေလရောင်နဲ့ ဘာလို့အဆက် မပြတ်သေးတာလဲကွယ် ”

“ သူနဲ့မပတ်သက်ပါနဲ့ သမီးငယ် ၊ သမီးငယ်ရင်ကွဲ ရလိမ့်မယ် ”

“ သမီးနဲ့နေလရောင် ပေါင်းသင်းလို့မရဘူး သမီး၊ အသည်းကွဲရမယ် ဝေဒနာတွေကို မခံစားရခင် လမ်းခွဲပါ ”

“ နေလရောင်နဲ့ အဆက်ပြတ်လိုက်ပါ သမီး ငယ် ”

အမျိုးသမီးကြီးနှင့် အမျိုးသားကြီးသည် နွေ့ကို တစ်လှည့်စီ ပြောကြားနေ၏။

စကားများဆုံးသွားသည်နှင့်သူတို့သဏ္ဍာန်များသည် မြူနှယ်ဝေဝါးကာ မှိန်ဖျော့ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

နွေ့ အိပ်ရာမှထသည်။

အခန်းမီးကို ဖွင့်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကိုပိတ်ထားရက်သားပင်တွေ့ရသည်။

အခန်းကိုဝင်သော တခါးမကြီးကိုလည်းနွေ့အတွင်း မှ ကလန်ထိုးပိတ်ထားသည့်အတိုင်းပင် တွေ့ရသည်။

သူတို့ ဘယ်ကဝင်လာသလဲ ။

သေချာတာကသူတို့သည်မနုဿလူသားစစ်စစ်များ မဟုတ်ကြ။ ပရလောကသားများသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နွေ့ကတော့ သူတို့ကို ဘာကြောင့်မြင်ရသလဲ ။

သူ တို့အသံကို ဘာလို့ကြားရနိုင်တာလဲ ။

နွေ့အတွက် အိပ်မပျော်သော ညတစ်ည ဖြစ်ရပြန် လေပြီ။

“ သွေးလေချောက်ချားလို့များလားဟယ် ”

“ ငါ အကောင်းပကတိကြီးဖြူပြာ ၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းတာမှ ဒေါင်ဒေါင်ကို မြည်လို့ ”

ဖြူပြာကို ပြန်ပြောပြသည်အခါ ဖြူပြာက မယုံပေ။

နွေ့ လီဆည်ပြောနေတယ်လို့တော့ ဖြူပြာက မ ထင်ပါ။ သွေးလေချောက်ချားပြီးထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ် တာလို့ပဲ ထင်မိသည်။

“ နင် . . . တို့ဟာရော ၊ မှန်ရဲ့လား ”

“ မှန်ပါတယ်ဟ ”

အမျိုးသမီးဓမ္မတာ တစ်လတစ်ခါ ရာသီပန်းပွင့်ရဲ့ လားဟု ဖြူပြာက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဓမ္မတာကျော် ခြင်း ၊ ငုတ်ခြင်းဖြစ်လျှင်လည်း မိန်းမသားတွေမှာ ဝေဒနာ ခံစားရလေ့ရှိသည်။ နွေ့များ သွေးသား မမှန်မကန်လို့စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေသလားထင်ပြီး ဖြူပြာက စုံစမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို နွေ့ကလည်း သဘောပေါက်ပါသည်။

“ သူတို့လာတဲ့ နှစ်ရက်စလုံးက လပြည့်နေ့တွေ ဆိုတာ နင်ဘယ်လို သတိထားမိတာလဲ ”

“ပတမတစ်ခါက ငါ ကိုနေ့ကို အဖြေပေးတဲ့ နေ့လေ၊ ကိုယ်ချစ်သူကို အဖြေပေးတဲ့နေ့ ၊ ချစ်သူဘဝ

ဆောင်းလုလင်

ရောက်တဲ့နေ့ပဲဟာ ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ ၊ အဲဒီနေ့က အင်္ဂလိပ်လို ပြောလ ၇-၇က် ၊ ဗမာလို တန်ခူးလပြည့်နေ့လေ အဲဒီညမှာပဲ သူတို့ကို ပထမဆုံးတွေ့ရတာ ”

“ နောက်တစ်ခါက ”

“ နောက်တစ်ခါကျတော့ ကဆုန်လပြည့်နေ့လေ ဘာလို့ မှတ်မိရသလဲဆိုတော့ ကဆုန်လပြည့်နေ့တိုင်း ငါတို့မိသားစုကိုးကွယ်နေကျ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနှစ်တိုင်း အလှူလုပ်နေကျလေ ၊ နင်လဲသိသားပဲ ၊ အဲဒီနေ့က အလှူကို နင်လာတယ်လေ ၊ အဲဒီညမှာ တစ်ခါထပ်ရောက် လာတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ကို မြင်ရတဲ့နှစ်ရက်စလုံး ကလပြည့်နေ့တွေလို့ပြောနိုင်တာပေါ့ဟ ”

ဖြူဖြာ သက်ပြင်းချသည်။

ဖြူဖြာအနေနှင့် နွေပြောပြသောအဖြစ်က ထူးဆန်းလွန်းလို့ မယုံချင်ပေ။ သူငယ်ချင်းကို ရူးနေပါတယ်လို့လဲ မစွပ်စွဲရက်၊ ပြီးတော့ နွေသည် မဟုတ်တာကို ယုံအောင်ဇာတ်လမ်းဆင်ပြောတတ်သည့် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော မိန်းကလေးမျိုးလည်းမဟုတ်ပြန်ပါ

“ နင် ဒီအကြောင်းကို ကိုနေ့ကို ပြောပြလိုက်ပလား ”

“ ဟေ့အေး . . . မပြောရဲဘူး ”

“ ဘာဖြစ်လို့ ”

“ ကိုနေ့စိတ်ဆင်းရဲမှာ စိုးလို့ ၊ သူတို့က ကိုနေ့နဲ့ အဆက်ပြတ်ဖို့လာပြီး တိုက်တွန်းကြတာလေ ”

“ အေး ၊ မပြောတာကောင်းပါတယ် ၊ ပြောရင် သူကလည်း ယုံချင်မှယုံမှာ နင်ကိုတစ်မျိုးထင်နေဦး မယ် ”

“ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲဟာ ၊ တအုံနွေးနွေးနဲ့ သူတို့ဟာ ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်တယ် ”

ဖြူဖြာကတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးနေတာမဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ကြိတ်ပြီးဆုတောင်းနေမိသည်။

တတိယမြောက် လပြည့်ည။

စားပွဲပေါ်မှာ ဓာတ်ဘူးရှိသည် ၊ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ကော်ဖီအပြည့် ၊ ဓာတ်ဘူးဘေးကဖန်ခွက်ထဲမှာလည်း တစ်ဝက်ကုန်နေပြီဖြစ်သည့် သောက်လက်စကော်ဖီများ။ အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်အောင် နွေ ကော်ဖီထိုင်သောက် နေခဲ့သည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်ထားသည်။ နွေက ပြတင်းပေါက်ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်၍စာတစ်အုပ်ထိုင်ဖတ်နေခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာပြီ။

သူတို့ ဘယ်လိုလာမလဲ ၊ ပထမတစ်ကြိမ်က ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းတန်းအဖြစ် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ အဲသည်တုန်းက ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထား၏။

နောက်တစ်ခါမှာတော့ အိပ်ပျော်နေ၍ ဘယ်လိုရောက်လာသည် နွေမသိခဲ့ ။

ပြတင်းပေါက်မှ ပေါ်ထွက်ဝင်ရောက်လာလျှင် သိနိုင်ရန် နွေက ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေ ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည်တစ်ခါ နွေမှာ အကြံတစ်ခုရှိနေသည်။

သူတို့ကို နွေစကားပြောမည်။ မေးမြန်းမည်။
ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့်လာသလဲ မေးမည်။
တိုင်ကပ်နာရီမှ ၁၂နာရီတီးလုံးသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

ဘာမှ မထူးခြားသေး။
နွေသည် အိပ်လည်းမအိပ်ချင် ၊ စာထဲမှာလည်း
စိတ်မပါ။

သူတို့ကို သက်သက်စောင့်မျှော်နေသလိုဖြစ်နေ
သည်

စာအုပ်ကို မျက်နှာပြန်အပ်၍ ဖတ်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်မှာပဲ
အခန်းမီးများ မှိန်ကျသွားသည်။
နွေသည် ပြတင်းပေါက်ဆီ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
“ သမီးငယ် ”

အသံက နွေ့နောက်မှထွက်ပေါ်လာသည်။ အမျိုး
သားကြီးအသံ ။

နွေလန့်သွားကာနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
သူတို့ ရောက်နေပြီကော။

“ သမီးငယ် ၊ ဇာတ်သိမ်းကို ကြိုသိနေတဲ့ ဇာတ်
လမ်းတစ်ပုဒ်ဟာ ကြည့်လို့မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ အဆုံးမယ်
ကြေကွဲရမယ်ဇာတ်လမ်းကို သမီးဘာကြောင့် က-ချင်ရတာ
လဲ ”

“ ဒီဘဝမှာ နေလရောင်နဲ့ မပေါင်းရဘို့ သေချာ
တယ် ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သူ့ကိုချစ်နေရင်တော့ သမီးရင်ကွဲနာ
ကျရုံပဲရှိမယ် ၊ မမိုက်မဲချင်ပါနဲ့ကွယ် ”

“ အို - မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မက
ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မချစ်သူကို မုန်းပစ်ရမှာလဲ ၊
ရှင်တို့ကရော ဘယ်သူတွေလဲ ၊ ဘာလို့
ကျွန်မတို့ချစ်ခြင်းကို အနှောက် အယှက်ပေးရတာလဲ ”

နွေ့ရင်ထဲမှ ပြောချင်သော စကားများသာဖြစ်ပါ
သည်။

နှုတ်မှထွက်မလာ ၊ အာစေးထည်ထားသလို ၊
မေးခိုင်နေသလိုဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည် သူတို့ပြောချင်သောစကားများကို တစ်
ယောက်တလှည့်စီပြောပြီးအသွားတွင် ရုတ်ချည်း မှိန်ဖျော့
ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

လျှပ်စစ်မီးများ နဂိုအလင်းအတိုင်း ပြန်လင်းလာ
သည် ။

နွေ သိလိုက်ပြီ ။
သူတို့သည် နွေ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ချင်သလိုဝင်ပြီး
ထွက်ချင်သလိုထွက်နိုင်သည်။ တန်ခိုးဣတိပါတ်ရှိသည်။
နွေ့တားလို့ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။နွေ့ သဘောပေါက်လိုက်
ပါပြီ ။

စတုတ္ထမြောက် လပြည့်ည ၊
သည်ညမှာတော့ နွေ့ ပရိယာယ်တစ်ခုဆင်လိုက်
သည် ။

နွေ့တို့တိုက်သည် သုံးထပ်တိုက်ဖြစ်သည်။
အောက်ဆုံးထပ်မှာ ကားပစ္စည်းများရောင်းသော

ဆောင်းလုလင်

နွေတို့၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ပိတ်ရက်မရှိနေ့စဉ်ဖွင့်
၍ညနေ၆နာရီမှာ ဆိုင်ပိတ်သည်။ဆိုင်ပိတ်ပြီးလျှင်အောက်
ထပ်မှာ ဘယ်သူမှမနေကြတော့ ။ ဂျေသံတခါးကြီးကို အ
တွင်းဖက်မှသော့ခတ်၍ အပြီးပိတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုတိယထပ်နှင့် တတိယထပ်မှာသာ မိသားစုများ
နေကြပါသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အခန်းနှစ်ခန်းရှိ၍ ဖေဖေနှင့်
မေမေကတစ်ခန်း၊ နွေကတစ်ခန်း နေကြပါသည်။ အခန်း
တိုင်းသည်အိမ်သာ၊ရေချိုးခန်းတွဲရက်ပါပြီးဖြစ်၍ လွပ်လပ်
စွာ သီးသန့်နေနိုင်ပါသည်။

အလည်ထပ်ဖြစ်သော ဒုတိယထပ်သည်လည်း အ
ပေါ်ဆုံးထပ်နှင့်ဆင်တူပင် အခန်းနှစ်ခန်းရှိပါသည်။

တစ်ခန်းတွင် အိမ်ထောင်သည်အစ်ကိုဖြစ်သော ကို
နိုင်နိုင်တို့လင်မယားနေသည်။ နောက်တစ်ခန်းသည် မောင်
လေးနောင်နောင်၏အခန်းဖြစ်သည်။

မောင်လေးနောင်နောင်သည် ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဖြစ်
သည်။

နောင်နောင်ကို ကိုးတန်းနှစ်ကတည်းက ကျောင်း
အိပ်ကျောင်းစား ဘော်ဒါဆောင်မှာ အပ်ထားသည်။ ထို့
ကြောင့် မောင်လေးနောင်နောင်၏အခန်းသည်လောလော
ဆယ်နေသူမရှိပဲ အားနေပါ၏။

ယနေ့သည် ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ။

အိပ်နေကျ ကိုယ်အခန်းကိုယ် မအိပ်ပဲမောင်လေး
နောင်နောင်အခန်းကို ပြောင်း၍နေလိုက်သည်။

သူတို့ကို လှည့်စားကြည့်ခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

နွေ၏လှည့်စားမှုသည် အထမမြောက်ခဲ့ပါ။
သန်းခေါင်တိုင်သည်နှင့် သူတို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ပြောနေကျတားမြစ်စကားများကို ပြောသည်။

ပြီးတော့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

နွေ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားသည်။

သူတို့ သည်လိုပဲ လပြည့်ညတိုင်း လာနေကြမှာ
လား။ သူတို့ဘယ်သူတွေလဲ ၊ သူတို့စကားကိုယုံရမှာလား။
ကိုနေနဲ့အဆက်မပြတ်မချင်း လာနေကြမှာလား။ ကိုနေ့ကို
အဆက်မပြတ်ရင်ကော သူတို့ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။

နွေသည် သူတို့ကို စကားပြန်ပြောရန်၊မေးမြန်းရန်
ကြိုးစားသော်လည်း ဆွံ့အ နေမြဲဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် နွေစိတ်ထဲမှာ သူတို့ကို မုန်းတီးခြင်း
တော့မဖြစ်မိပါ။ “သမီး” “သမီးငယ်”ဟုခေါ်လိုက်သော
သူ တို့အသံသည် နွေ့ထွေးလွန်းလှသည်။ ဂရုဏာတရား
ပြည့် ဝလွန်းလှသည်။

ပြီးတော့ လှပချောမောလွန်းသော သူတို့ဂျပ်ရည်
များကို နွေ စွဲလမ်းနေမိပြီ။

အမှန်တော့ သူတို့သည် လပြည့်ညတိုင်း နွေ့ကို
လာနှောက်ယှက်နေသော ပရလောကသားများဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် . . . အမျိုးသားကြီးနှင့်အမျိုးသမီးကြီး
ကို နွေ ချစ်နေမိပြီ။

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုနေ့ကို ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား ဖြူပြာ ”

ဖြူပြာ့ကိုပဲတိုင်ပင်ရပါသည်။

“ မပြောနဲ့နွေ ၊ မပြောနဲ့ဦး ၊ ကိုနေ့ကကြောက် ပြီးနင့်ကို အဆက်ဖြတ်လိုက်မှာ နင်မစိုးရိမ်ဘူးလား ”

ကိုနေ့မုန်းသွားမှာ ၊ ကိုနေ့နဲ့လမ်းခွဲရမှာကိုတော့ တွေးပင်မတွေးရပါ။ ။

“ ဒါဆို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ၊ နင်ကရော ငါ့ကိုယုံပြီလား၊ ငါပြောတာတွေကို လက်ခံရဲ့လားဖြူပြာ ”

“ အစကတော့ မယုံတာအမှန်ပဲ ၊ နင်စိတ် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာ၊ အချိန်တန်ရင် ပျောက်သွား မယ်လို့ပဲထင်ခဲ့တယ်လေ၊ နင်ကလပြည့်ညတွေအကြောင်း ကို တသမတ်တည်းပြောပြနေတော့ ငါ ယုံကြည်လိုက် ပါပြီ နွေရယ် ”

“ ငါ့ကို ကူညီပါဦး ဖြူပြာ ၊ သူတို့ကို အလေးမ ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ၊ ကြာရင် ငါရူးလိမ့်မယ် ”

“ ငါ့စိတ်ထင်ပြောရမလား နွေ ”

“ ဘာလဲဟင် ”

ဖြူပြာက အလေးအနက် ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီးဟန် ဖြင့်ပြောသည်။

“ နင်ဟာ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

“ ဘာ ”

“ နင်ဟာ ဥစ္စာစောင့်နင့်ကိုလာပြီးကိုယ်ထင်ပြုတဲ့ သူတွေဟာ ဥစ္စာစောင့်ဘဝက နင်မိဘဥစ္စာစောင့်တွေ ”

“ ဟယ် ”

“ ဥစ္စာစောင့်ဇာတ်လမ်းတွေ နင်ကြားဘူးတယ်မ ဟုတ်လားနွေ ၊ ဥစ္စာစောင့်မလေးက လူ့ပြည်ကိုလာချင် တော့ ဥစ္စာစောင့်မိဘတွေက နှစ်အကန့်အသတ်နဲ့ခွင့်ပြု လိုက်တယ် ၊ လူ့ဘဝမှာ အိမ်ထောင်မပြုဖို့ကိုလည်း ကတိ တောင်းတတ်ကြတယ်ဟ ”

“ အဲဒါမျိုးတွေတော့ ကြားဘူးသားပဲ ”

“ အိမ်ထောင်မပြုဘို့တားမြစ်တာကတခြား ကြောင်မဟုတ်ဘူးသူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကိုသူတို့ရဲ့သိုက် နန်းရှိတဲ့နေရာကို ပြောပြမှာစိုးလို့ပဲ ၊ နောက်ပြီး . . . အိမ်ထောင်ပြုရင်သားသမီးရမှာဆိုတော့ သားသမီးသံယော ဇဉ်နဲ့သိုက်နန်းကိုပြန်ခေါ်လို့မရမှာစိုးလို့အိမ်ထောင်ပြုခွင့် မပေးတာတဲ့ ”

“ ဘုရား ဘုရား ”

“ နင်က ကိုနေ့နဲ့ချစ်ကြိုက်နေတော့ အိမ်ထောင် ပြုဖြစ်မှာစိုးလို့ လာပြီးတားမြစ်တာ နေမှာပေါ့ ”

“ နေလရောင်နဲ့ အဆက်ဖြတ်ပါတဲ့ ၊ သူနဲ့ချစ်နေရင်ကြေကွဲဝမ်းနည်းရမယ်တဲ့၊ အဲလိုတွေပြော တာပဲ ၊ နင် ပြောသလိုများ ဟုတ်နေပြီလားဟယ် ”

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့နွေ ၊ ဥစ္စာစောင့်တွေဟာ လူ့ဘဝကိုလာရင် နှစ်မျိုးနှစ်စားလာကြတယ် ၊ တစ်မျိုးက ကျပ်မပြည့်တဲ့သူ ၊ စကားမပြောတတ်တဲ့ အ-အလိုမျိုး ဒုက္ခိတအနေနဲ့လာရတာ ၊ အဲဒါက သူတို့ရဲ့သိုက်နန်းရှိတဲ့ အရပ်ကိုပြန်မပြောပြနိုင်အောင် လူ့စဉ်မမိတဲ့ ဒုက္ခိတအ နေနဲ့ သိုက်ကလွတ်လိုက်တာ ”

“ နင်က သိလှချည်လားဖြူပြာရယ် ”

“ လူကြီးတွေပြောပြတာ မှတ်ထားတာရော ၊

မေးမြန်းတာရော ၊ စာအုပ်ထဲမှာဖတ်ဖူးတာရောပေါ့ဟာ ”

“ ဆက်ပြောပါဦး ”

“ နင်ကတော့ ဒုတိယအမျိုးအစားအနေနဲ့ လာတာ၊ လူ့ဘဝမှာအိမ်ထောင်မပြုရဘူးဆိုတဲ့ ခံဝန်ချက်နဲ့ပေါ့”

“ အဲဒီ ခံဝန်ချက်ရှိရက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရင်ကော ”

“ နွေရယ် ”

ဖြူဖြူက နွေ့ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ နွေ ၊ နွေ ၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် ၊ နင်ကိုနေ့ကို အဆက်မပြတ်လို့ကတော့ နင့်ကိုလေ . . . နင့်ကို ”

“ ဘာဖြစ်လဲဖြူဖြူ ”

“ နင့်ကို လိပ်ပြာနှုတ်ပြီး သိုက်နန်းပြန်ခေါ်လိမ့်မယ် ”

“ အမလေး ”

နွေ့ ကြောက်လန့်တကြားအော်ရင်း ဖြူဖြူကို ဖက် ထားလိုက်မိသည်။

“ ငါ ကိုနေ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး ၊ ကိုနေ့ကိုသိပ်ချစ်တယ် ၊ ကိုနေ့ကို အဆက်မပြတ်ဖို့ဆိုတာလဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ၊ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး ၊ ကူပါဦးသူငယ်ချင်းရယ် တကယ်ပဲ ငါဟာ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်နိုင်သလားဟင် ”

“ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ၊ နင်လက်ရှိကြိုနေတဲ့အဖြစ်တွေကိုက နင်ဟာဥစ္စာစောင့်ဖြစ်ကြောင်းသက်သေခံနေပြီလေ၊ ပြီးတော့ နင်ဟာ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိသေးတယ် ၊ နင်က သိပ်လှတယ်လေ ”

“ ဘယ်လို ”

“ ဥစ္စာစောင့်တွေဟာ သိပ်လှ၊ သိပ်ချောကြတယ်တဲ့ နွေ့ရဲ့ ”

နွေ့ကိုမမွေးခင်က နွေ့မိဘများမှာ အတော်ပင် ဆင်းရဲကြသည်။

နွေ့ဖခင်ဦးညိုအေးသည် ကားဝပ်ဂျော့တစ်ခုမှ သာ မန်အလုပ်သမားတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သည်။

သားကလေးနိုင်နိုင်တစ်ဦးတည်းရှိသော်လည်းသားကလေးကို အသက်ဖနှစ်ပြည့်သည်ထိကျောင်းမထားနိုင် ၊

နွေ့မိခင်မှာ ဈေးချိုထဲမှဖိနပ်ဆိုင်တွင်နေ့စားဖြင့် ဈေးရောင်းအကူလုပ်ရသည်။

အစ်ကိုနိုင်နိုင် အသက်၇-နှစ်ရှိမှ နွေ့ကိုမွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နွေ့ကို ကိုယ်ဝန်မဆောင်ခင် နွေ့မိခင်ဒေါ်မြသွေးသည် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်များကိုမကြာခဏမက်သည် ဟုဆိုသည် ။

အမေ မကြာ မကြာ ပြန်ပြောပြတတ်သော အိပ်မက်တစ်ခုမှာ

ကောင်းကင်မှအလွန်ချောမောလှပသော နတ်သမီး

ဆောင်းလုလင်

ကလေးတစ်ပါးသည် အမေဂိုဏ်းသို့ဆင်းလာပြီးအမေတို့နဲ့ အတူနေပါရစေဟု ပြောသည်ဟုဆိုသည်။ အမေက သူတို့ မှာသိပ်ဆင်းရဲကြောင်း ၊ သူတို့နဲ့လာမနေချင်ပါနဲ့ဟု ပြန် ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ နတ်သမီးလေးက အမေ့ကို တွဲခေါ်သွားသည်။နတ်သမီးကလေးလက်တွဲခေါ်သွားသော ကြောင့် အမေသည် ကောင်းကင်တွင် နတ်သမီးလေးနှင့် အတူ ပျံဝဲပြီးပါသွားသည်ဟုဆိုသည်။ တစ်နေရာအရောက် တွင် နတ်သမီးလေးက အမေ့ကို အောက်ဖက်ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ အမေကကြည့်လိုက်ရာနက်ရှိုင်း လှသောကျင်းကြီးထဲတွင် တဖိတ်ဖိတ်တလက်လက်ပျိုးပျိုး ပျက်ပျက်တောက်ပနေသောရတနာများကို တွေ့ရသည် ဟု ဆိုသည်။ နတ်သမီးလေးက “သမီးအမေတို့နဲ့လာနေတဲ့ အခါ အဲဒီရတနာတွေယူလာမှာပါအမေရဲ့၊ အဲဒါဆို အမေ တို့မဆင်းရဲတော့ဘူးပေါ့၊ သမီး အမေတို့နဲ့နေမယ်နော်” ဟုပြောလေသည်။ ထိုနေရာတွင်အိပ်မက်ပြီးဆုံးပြီး အမေ လန့်နိုးသွားလေသည်။

မကြာခင်မှာ နွေ့ကို ကိုယ်ဝန်ရှိသည်။

နွေ့ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရချိန်တွင်ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်က အဖေ၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုသဘောကျကာ ဝပ်ရှော့ဆရာ အဖြစ် အဆင်ပြေပေးသည်။ ပညာကုန်သင်ပေးသည်။

ထို့ကြောင့် အဖေက “ ဒီကလေးက ငါတို့ကို အကျိုးပေးတဲ့ကလေးဟေ့ ” ဟု နွေ့ကိုယ်ဝန်ဘဝမှာပင် တဖွ ပွပြောခဲ့သည်။

နွေ့ကိုမွေးပြီး တစ်လအတွင်းမှာပင် အမေတို့ထိ ပေါက်သည် ။ တစ်သိန်းဆုဖြစ်သည်။ထိုစဉ်ကတစ် သိန်းဆုသည်အမြင်ဆုံးဆု ၊ အများဆုံးဆု၊ငွေတစ်သိန်းမှာ လည်း အလွန်တရာတန်ဖိုးရှိသောအချိန်ဖြစ်ပါသည်။

အရင်းအနှီးရှိလာပြီဖြစ်သော အဖေသည်ဝပ်ရှော့ ပိုင်ရှင်ဆီခွင့်တောင်းကာ ကိုယ်ပိုင်ဝပ်ရှော့တစ်ခုထူထောင် လိုက်သည်။

နွေ့ကိုမွေးပြီးမှ စီးပွားတရှိန်ထိုးတက်လာသည်အ တွက် “ အကျိုးပေးတဲ့ကလေး ” ဆိုကာ နွေ့ကိုဝိုင်းချစ် ကြသည်။

အရပ်ထဲကမိန်းမကြီးတွေက “ သိုက်ကလာတဲ့က လေး ” ဟုပြောကြသည်။

ဇာတာဖွဲ့ပေးသည့် ဗေဒင်ဆရာက “ ဥြစ်နှစ်ချပ် ရတယ်၊ ကောင်းစားမယ် ၊ကိုယ်တိုင်မင်းစိုးရာဇာသော်၎င်း၊ မင်းစိုးရာဇာကတော်သော်၎င်းဖြစ်မယ် ”ဟု ဟောသည်။

“ ငါ့သမီးက ဥြစ်နှစ်ချပ်ရတဲ့သမီး၊ ကောင်းစား မယ်ကလေး” ဟု အဖေက မကြာခဏပြောသည်။

“ ညီမလေးက အုတ်နှစ်ချပ်ထဲရတာမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရ ၊ အုတ်တွေအများကြီးရတာပါ၊အုတ်နှစ်ချပ်ထဲဆို သားတို့ ဒီတိုက်ကြီး ဘယ်ဆောက်လို့ရမှာလဲ ”

ထိုစဉ်ကအသက်၁၀နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သည်အစ်ကိုနိုင် နိုင်၏ ပြောစကားဖြစ်သည်။

အစ်ကိုနိုင်နိုင် ၁၀နှစ်ဆိုတော့ နွေ့သုံးနှစ်သမီးပဲရှိ သေးသည်။ နွေ့သုံးနှစ်သမီးမှာပင် ယခုနေနေသည် သုံး ထပ်တိုက်ကြီးကို အဖေတို့ဆောက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါတွေက လူကြီးမိဘတွေပြန်ပြောပြလို့ဟိုးအရင် ကတည်းက နွေ့သိခဲ့ပြီးသားအကြောင်းတွေ။

ဖြူပြာက နွေ့ကို ဥစ္စာစောင့်လို့စွပ်စွဲလိုက်တော့ သိပြီးအကြောင်းတွေကိုပင် နွေ့ပြန်လှန်စဉ်းစားဆန်းစစ်မိရ ပြီ။

ငါ့မိဘတွေဟာ ငါ့မွေးပြီးမှ တဂိုနိုထိုးချမ်းသာလာ တယ် ၊ ငါဟာ သိုက်ကလာတဲ့ကလေးမို့ ဒီလိုစီးပွားတက် လာတာဖြစ်မှာပဲ ၊

ဥစ္စာစောင့်တွေဟာ လူ့ဘဝကိုရောက်လာရင်ချမ်း သာကြွယ်ဝတဲ့ မိသားစုမှာ ဝင်စားရင် ဝင်စားမယ် ၊ သာ မန်လူတန်းစား ၊ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားမိသားစုမှာဝင်စား မယ်ဆိုရင်တော့ လူဝင်စား ဥစ္စာစောင့်ရဲ့အဂိုနိုအဝါနဲ့ တ ဖြည်းဖြည်းချမ်းသာကြွယ်ဝလာကြတယ်တဲ့ ။

ငါ့မွေးပြီးမှငါ့မိဘတွေ စီးပွားတက် ချမ်းသာလာ တာဟာ ငါ့ဥစ္စာစောင့်ဘဝကလာခဲ့လို့ပဲ၊

ဟုတ်တယ် ၊ ငါဟာ ဥစ္စာစောင့်၊

ငါဟာ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်ရမယ်၊

နွေ့သည်သူ့ကိုယ်သူ့ဥစ္စာစောင့်ဘဝကလာသူအဖြစ် တစ်ထစ်ချယုံမှတ်လိုက်တော့သည်။

“ ခုတလော နွေ့ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ၊ မျက်နှာ သိပ်မသာပါလားနွေ့ ”

နေလရောင်က မေးလာသည်အခါနွေ့ဘယ်လိုဖြေ ရမှန်းမသိ။

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုနေရဲ့ ၊ ဘာဖြစ်စရာ အ ကြောင်းရှိလို့လဲ ”

ဖြေလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ကမလုံ ၊ နွေ့ဟာဥစ္စာ စောင့် ၊ ဘဝဟောင်းကမိဘတွေကကိုနေနဲ့လမ်းခွဲဖို့သတိ ပေးနေကြပြီလို့များ ပြောလိုက်ရင် ကိုနေဘယ်လိုခံစားရ မည်မသိ ၊

နွေ့မပြောရက်ပါ ၊

သည်ကြားထဲ ပဉ္စမမြောက်သတိပေးခြင်းအဖြစ် ဝါခေါင်လပြည့်ညကသူတို့ရောက်လာပြန်သည်မှာသုံးရက်ပဲ ရှိသေးသည်။

“ အတူနေချင်လှပြီနွေ့ ”

“ အမလေး ”

နွေ့ခန္ဓာတစ်ခုလုံးတောင်တင်းသွားသည်။အလန့်တကြ ကားရေရွတ်လိုက်မိသံကြောင့်နေလရောင်မျက်လုံးပြူးသွား ၏။

“ နွေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ၊အဲဒါကြောင့်ကိုယ်မေး တာ ၊ နွေ့တစ်ခုခုဖြစ်နေပါတယ် ”

“ ဘာမှ - ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုနေရဲ့ ”

“ ခုန ဘာလို့လန့်အော်တာလဲ ”

“ ပုတ်သင်ညိုပြုတ်ကျတာ မြင်လိုက်လို့ပါ ၊ နွေ့က အိမ်မြှောင်တို့ ပုတ်သင်ညိုတို့အကောင်တွေ သိပ်ဂွံတာ ”

မလှမ်းမကမ်းကသစ်ပင်အောက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြ

ဒုက္ခ ကြီးတစ်ခုပါပင် ၊

နွေအဖြစ်က တစ်ဖက်သားကို ပြောပြအကူအညီ
တောင်းလျှင်လည်း ယုံကြည်လက်ခံနိုင်ဘို့ ခဲယဉ်းလှပေ
သည်။ နွေကိုပင် ရူးသွပ်နေသူဟု စွပ်စွဲခံရနိုင်သည်။

ရောဂါတစ်ခုခုဆိုပါလျှင် ကျွမ်းကျင်ရာပါရဂူဆရာ
ဝန်နှင့်ကုစားလျှင်ပျောက်သွားနိုင်ပါ၏။ သက်သာရာရနိုင်
ပါ၏။

နွေအဖြစ်ကလက်ဆုတ်လက်ကိုင်သက်သေပြစရာ
မရှိသောအဖြစ်မို့ စိတ္တဇဝေဒနာဟုသာ စွပ်စွဲခံရဘို့ရှိ၏။
ယုံကြည်ကြမည်လည်းမဟုတ် ။

ဖြူဖြာတစ်ယောက်သာ နားလည်မှုရှိစွာဖြင့် နွေနှင့်
ထပ်တူခံစားပေး၍ တော်ပါသေးသည်။ ရင်ဖွင့်စရာသူငယ်
ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ရှိနေ၍ ခံသာပါသေးသည်။

ခြောက်ကြိမ်မြောက်အဖြစ် သူတို့ရောက်လာပြီး
နောက်မှာတော့ ဖြူဖြာက သတင်းတစ်ခုယူလာခဲ့
သည်။

“ မြောက်ဥယျာဉ်ထဲမှာ အကြားအမြင်ရတဲ့
အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့ဟ ၊ သိပ်မှန်တာပဲတဲ့ ”

မြောက်ဥယျာဉ်ဆိုသည်မှာ တံခွန်တိုင်ရပ်ကွက်
ကြီးထဲက အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်ပါသည်။

“ နာမည်ကအမေသောင်းတဲ့ ၊ ဘာမထီသောင်း
သောင်းလို့ခေါ်တယ် ၊ တို့အိမ်နားက အန်တီစိုး
စိန်လည်တုံပျောက်သွားတာအမေသောင်းကိုသွားမေးတော့
ဒက်ထီပေါ်တာပဲတဲ့။ စိန်လည်တုံကို ငံပြာရည်အိုးထဲကပြန်
တွေ့တယ်လေ ”

“ စိန်လည်တုံက ငံပြာရည်အိုးထဲဘယ်လိုရောက်
နေတာလဲ ”

“ အန်တီစိုးကတော့ အိမ်ဖော်မလေးကို စွပ်စွဲတ
ပဲ ၊ လူလစ်ရင်အပြင်ထုတ်ဖို့ ငံပြာရည်အိုးထဲ ထည့်ထား
တာလို့ ထင်တယ်လေ ”

“ တရားခံကိုတော့ အဲဒီအမေသောင်းကြီးက မ
ပြောနိုင်ဘူးလား ”

“ အမေသောင်းက တရားခံကိုသိတယ်တဲ့ ၊
အန်တီစိုးသွားမေးကတည်းက အာရုံပြုကြည့်တာနဲ့တရားခံ
ပုံက သူ့မျက်လုံးထဲမြင်လာတာတဲ့ ၊ ဒါပေမယ့် အမေ
သောင်းကပြောတယ် ၊ ချစ်စကို ရှည်စေ . . . မုန်းစကိုတို့
စေတဲ့ ၊ စိန်လည်တုံပြန်ရရင်ကျေနပ်တော့တဲ့ ၊
ခိုးတဲ့လူကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိတောင်းပြီးမှ
ဟောတာတဲ့ဟ ”

“ ငံပြာရည်အိုးထဲမှာရှိတယ်လို့တန်းဟောလိုက်
တာ ပဲလား ”

“ အိမ်ထဲကအရည်တစ်မျိုးမျိုးထဲမှာမြုပ်နေတယ်
လို့ဟောလိုက်တာတဲ့ ၊ အန်တီစိုးတို့လည်း ရေမြောင်းထဲ
တွေ အုတ်ရေကန်ထဲတွေ နဲ့နေအောင်ရှာတာပေါ့ဟာ ၊
မတွေ့ဘူး ၊ နောက်ဆုံးတော့ ငံပြာရည်ခပ်လိုက်တာမှာ
ငံပြာရည်ကကုန်ခါနီးနေတော့ အိုးအောက်ခြေမှာ တစ်ခုခု
နဲ့ထိမိလို့ သွန်ကြည်လိုက်မှ စိန်လည်တုံဖြစ်နေတာ ”

“ မှန်လိုက်တာနော် ၊ အိမ်ဖော်မလေးက ဝန်ခံ
သလား ”

“ တရားခံကို ဘာမှမလုပ်ဘူးကတိပေးထား
တော့ ညီးခိုးသလားလို့တောင် မေးမနေတော့ဘူးလေ ၊

ဆောင်းလုလင်

ကိုယ်ပစ္စည်းလဲပြန်ရနေပြီကိုး ၊ ဒါပေမယ့် အန်တီစိုးက ကောင်မလေးကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ် ”

“ ဟင် - ဘာမှမလုပ်ဖူးလို့ ကတိပေးထားတယ် ဆို ”

“ ဘာမှမလုပ်ဖူးဆိုတာ ဂိုက်တာ ၊ နှက်တာ ၊ ရဲစ ခန်းပို့တာမျိုး ဘာမှမလုပ်တာကိုပြောတာဟဲ့ ၊ အလုပ်ဖြုတ် တာက သုံးလစာပေးပြီး ဖြုတ်လိုက်တာကိုး ၊ အဲဒါ မပါ ဘူးလေ ”

“ မှန်လိုက်တာနော် ”

“ အမေသောင်းက ပယောဂလဲနိုင်တယ်တဲ့ ”

“ တို့ အမေသောင်းဆီ သွားရအောင် ၊ ငါ့ကိစ္စကို မေးရင် ကူညီနိုင်မလားမသိဘူး ”

“ အေး - ငါလဲအဲဒါပြောမလို့ပဲ ၊ သွားကြတာ ပေါ့ဟာ ”

လူသည်ဒုက္ခတွေ့လျှင်အားကိုးရာရှာစမြဲပင်ဖြစ်၏။
သတင်းကြားနှင့်ပင် နွေသည် အမေသောင်းကို အားကိုးရာတစ်ခုဟု ယုံကြည်လိုက်တော့၏။

“အေး၊ အေး ၊ သမီးတို့က အမေ့ကိုအားကိုးလို့ လာကြတာဆိုတော့ အမေကလဲ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရ တာပေါ့ကွယ် ”

ဘာမထီသောင်းသောင်းကတစ်လောကလုံးကိုကယ် တင်နိုင်သည့် တန်ခိုးရှင်ကြီးသဖွယ်ဟန်ပါပါဖြင့်ပြောလိုက် သည်။

“သမီးဟာဥစ္စာစောင်ဆိုတာတော့ အဘကလည်း မိန့်ခဲ့ပြီ၊ သိုက်နန်းရှိတဲ့နေရာ သိဖို့ပဲလိုတော့တယ်၊ သိုက် နန်းကိုသိရင် သိုက်ကြိုးဖြတ်ရမယ်၊ ဒါဆိုပြတ်ပြီ၊ သမီး ဟာ လူသားအဖြစ်နဲ့ ကိုယ်ချစ်သူနဲ့ အိမ်ယာထူတောင်ပြီး ပျော်ပျော်ကြီးနေရတော့မှာပေါ့ကွယ် ”

“ အားကိုးပါတယ် အမေ ”

“ အိမ် ၊ ဒါပေသိ ၊ အမေတစ်ယောက်တည်း တော့မတတ်နိုင်ဘူးကွဲ့ ၊ ဒီလိုင်းကအမေ့လိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ သို့ပေမယ့် မပူပါနဲ့ သမီးတို့ရယ် ၊ အမေ့မောင်ရင်းလိုခင် တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရှိပါတယ် ၊ သူက သရဲ ၊ တစ္ဆေ ၊ ဇော်ဂနီ ၊ ဇော်ဂနက် ၊ ဆယ်နှစ်ကြိုး အားလုံးနိုင်တယ် ၊ သိုက်ဆရာကြီးပေါ့ ”

ဖြူဖြူ ကြက်သီးထ-သွားသည်။

“ သူနဲ့ပေါင်းပြီး ကောင်းကောင်းလုပ်ပေးပါ့မယ် ၊ လောလောဆယ်တော့သမီးတို့လိပ်စာသာပေးခဲ့၊ အရေး ရှိရင်ဆက်သွယ်ဖို့ ”

“ သမီးဖုန်းနံပါတ်ကို ရေးပေးခဲ့မယ်အမေ ၊ ဖြူ ဖြူနာမည်ခေါ်ပြီးသာ ဆက်လိုက်ပါ ”

ဖြူဖြူက သူတို့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ရေးပေးလိုက်သည်။ လိပ်စာကိုတော့ မပေးခဲ့ ။

“ အမေ့ကို ဘယ်လောက်ကန်တော့ရမလဲရှင် ”

“ အမေ့ကို ပေးစရာမလိုဘူးသမီး ၊ အမေက လူ

သားတွေကိုကူညီဘို့သက်သက်ဆောင်ရွက်ပေးတာ ၊ အဘကို သာဆက်ခဲ့ ၊ အဘကိုထောင်တန်တစ်ဂွက်သာ ကန်တော့ပြီး ဆက်ခဲ့ပေတော့၊ အဲ - အဲ ၊ တစ်ထောင် တန်မပါလည်း တစ်ထောင်ပြည့်အောင် ဆက်ခဲ့လို့ရပါတယ်သမီးရယ် ”

“ ပါ ပါတယ်အမေ ”

နွေကပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ဂွက်ကိုယူ၍ အဘရုပ်တုထံမှာ ဆက်သလိုက်သည်။ ပြီး - ဖြူဖြူ ပါနှစ်ယောက် အဘကို ကန်တော့ကြသည်။

“ အမေ့ကိုလည်း ကန်တော့ခဲ့ပါတယ် ”

“ အေး - အေး - ငါ့သမီးများကျန်းမာချမ်းသာ ကြပါစေကွယ် ၊ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များမ-စပါစေ ”

နွေတို့နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဘာမထီသောင်းသောင်းသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အိမ်ဝင်းထဲမှထွက်ခွာသွားသည်အထိစောင့်ကြည့်နေသေးသည်။

နွေတို့နှစ်ယောက် စီးသွားသည် ဆိုင်ကယ်စက်သံ ပျောက်သွားသည်နှင့် ကမန်းကတန်းထ-သည်။အဘရုပ်တုထံမှ တစ်ထောင်တန်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီး - ချွေးခံ အကျီအိပ်ထဲ ထိုးတည်လိုက်၏။

ထို့နောက် . . . အံ့ဆွဲထဲမှ ဗလာစအုပ်ကိုထုတ်သည်။

ဗလာစအုပ်၏ အလည်ခေါင်စရွက်နှစ်ဂွက်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

“ သို့ - ချစ်သော မောင်ငယ် ဆရာလှ ” ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ စာတစ်စောင်ရေးလေတော့သည်။

ရေးအပြီးတွင် စာကိုတစ်ကြိမ်ပြန်ဖတ်သည်။

စိတ်ကြေနှပ်သည်အခါ စာကို လေးခေါက် ခေါက်သည်။ စာအိပ်တစ်အိပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လိပ်စာတပ်သည်။

သို့ -

ရွှေတိုင် ဆရာလှ
အမှတ် () ပန်းလှိုင်ရပ်
ကြည်မြင်တိုင် ၊ ရန်ကုန်မြို့

“ ဟီ . . . ဟီ . . . ဒီကောင်မလေးသာ တကယ် အုတ်ဒစောင့်မှန်ရင်တော့ စားရချေသေးရဲ့ ၊ မောင်လှက ဒီဘက်မှာသိပ်ပိုင်တာ ၊ သူပြောတော့ သူ အုတ်ဒစောင့် သိုက်တွေ တူးခဲ့တာများလှပြီတဲ့ ဟီ ဟီ . . . ဟီ ဟီ . . . ကောင်မလေးသိုက်ကိုတူးပြီးရင် ငါ့အတွက်တစ်ပုံတောင်းရ မယ် ဟီ . . . ဟီ . . . ချမ်းသာချေသေးရဲ့ ၊ ချမ်းသာချေ သေးရဲ့ . . . ဟီ ဟီ . . . ဟီ ဟီ ”

ဆောင်းလုလင်

အညာဒေသမြို့ကြီးတစ်မြို့၏ တန်ခိုးကြီးဘုရားပွဲ
တစ်ပွဲ ၊

ပွဲဈေးတန်းကြီးကစည်ကားလွန်းလှသည်။

ဇာတ်ရုံနှစ်ရုံတွင် ဇာတ်ကြီးနှစ်ဇာတ်တစ်ပြိုင်
တည်းကနေသည်မို့ဘုရားပွဲလာပရိတ်သတ်ကလည်းမနည်းမ
နော၊

တောရွာများမှနွားလှည်းများဖြင့်တက်လာကြသည့်
တောသူတောင်သားပွဲလာများ၏ နွားလှည်းတန်းကြီးက
သစ် ပင်များအောက်တွင် တန်းစီနေသည်။

ပထမတစ်ည ကအပြီး မနက်ပိုင်းမို့ညကပွဲကြည့်
ထားသည့်လူများသည် ဖြုတ်ထားသည့်နွားလှည်းများပေါ်
တွင် အတုံးအရုံးအိပ်နေကြ၏။ တစ်ချို့ကတော့ လှည်း
အောက်မြေပေါ်မှာ ဖျာခင်းလျှက်အိပ်နေကြ၏။

သစ်ပင်အောက်မှာ ကိုယ်မီးဖိုနှင့်ကိုယ် ချက်ပြုတ်
ကြော်လှော်နေသူများလည်းရှိသေးသည်။

အညာဒေသမို့ ကြည့်လေရာတွင် ဖုန်များတ
ထောင်းထ-နေသည်။

ပွဲဈေးတန်းတွင်လည်း ဆိုင်ပေါင်းမျိုးစုံလှသည်။

ဘိန်းမုန့် ၊ မုန့်သိုင်းချို စသည်အစားအသောက်
ဆိုင်များ ၊

အလှကုန်ဆိုင်များ ၊ သနပ်ခါးဆိုင်များ ၊

အဝတ်အထည်ဆိုင်များ ၊

ကလေးကစားစရာ အရုပ်ဆိုင်များ ၊

ပိုစတာကားချပ်ဆိုင်များ ၊

ဖျာနှင့်သင်ဖျူးဆိုင်များ ၊

မွှေယာ ခေါင်းအုံးဆိုင်များ ၊

မှန်ဆိုင်များ ၊

ဒန်အိုး ဒန်ခွက်ဆိုင်များ ၊

ဒါး ၊ ကပ်ကျေး ၊ ကွမ်းညှပ် ၊ ပေါက်တူး စသည့်
သံထည်ပစ္စည်းဆိုင်များ

- စသဖြင့် ရောင်းကုန်ပစ္စည်းစုံလှသည်။

ရောင်းကုန်ပစ္စည်းမဟုတ်သည့် ဆိုင်ခန်းများမှာပေ
ဒင်ဟောခန်းများဖြစ်လေသည်။ ပေဒင်ဟောသူများမှာ
ယောကျ်ား ၊ မိန်းမ အစုံပါ၏။

ပေဒင်ဟောခန်းများရှေ့တွင် ဆိုင်းဘုတ်များဖြင့်
အပြိုင်အဆိုင်ကြော်ငြာထားကြ၏ ။ တစ်ချို့ကဘယ်တုံးက
ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုဟောလိုက်တာ ဘယ်လောက်မှန်
ကြောင်းတွေ့ရေးထားသည်။ တစ်ချို့က သူတို့ဆိုင်လာမေး
သောနာမည်ကြီးသူတစ်ချို့၏ဓာတ်ပုံများကပ်ထားကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ဘာမထီသောင်းသောင်း၏ ပေဒင်
ဟောခန်းမှာလည်း တစ်ခန်းအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်းခန်း၏ထိပ်တွင်“ လာပြီ လာပြီ ဘာမထီ ”
ဆိုသည် ဆိုင်ခန်းနှင့်အပြည့်အဝတ်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုချိတ်
ထားသည်။

ဆိုင်းရှေ့တွင် နာမည်ကြီးဇာတ်မင်းသားတစ်ဦးကို
ဘာမထီသောင်းသောင်းကပေဒင်ဟောပေးနေသည်ဓာတ်ပုံ
ကို မှန်ဘောင်သွင်းထား၏။

အမှန်က ဇာတ်မင်းသားက ပေဒင်လာမေးခြင်းမ
ဟုတ် ။ ဒေါ်သောင်းက မင်းသားကို ဇာတ်ရုံထဲအထိသွား
မိတ်ဆက်ကာ အတင်းပေဒင်ဟောပေးခြင်းဖြစ်သည်။
ထိုပုံကို ဓာတ်ပုံဆရာခေါ် ဂျိုဂျိတ်ခိုင်းထားပြီး မင်းသား

ဆောင်းလုလင်

ကိုယ်တိုင်ကသူ့ဆိုင်လာမေးသယောင် လှည့်စားထားခြင်း သာဖြစ်လေသည်။

ဘာမထီသောင်းသောင်းသည် ဆိုင်ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းကုတ်ကာ သန်းတုပ်ရင်းဆေးပေါ့လိပ် ကြီးကိုထိုင်သောက်နေသည်။ ညက ဗေဒင်မေးသူ တစ် ယောက်မှမလာ၍ ဘာမထီသောင်းသောင်းစိတ်ညစ်နေ၏။

ဘာမထီသောင်းသောင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

နံဘေးရှိ ပိုစတာဆိုင်မှကောင်လေးကို ဆိုင်ကြည့် ထားဖို့မှာထားခဲ့ပြီး ပွဲဈေးတန်းတောင်ဖက်သို့ထွက်ခဲ့၏။

ဗေဒင်ဟောခန်းများက ဟိုနေရာတစ်ဆိုင်သည့်နေ ရာတစ်ဆိုင် မှစာကျဲနေသည်။ ဒေါ်သောင်းသည်ဗေဒင်ဆ ရာဆိုင်းဘုတ်များကိုဖတ်ရင်း သူတွေ့လိုသည့်ဆိုင်ကို လိုက်ရှာနေ၏။

ဟော - တွေ့ပါပြီ ။

“ မြန်ပြည်တဝှမ်း
ဗျန်းဗျန်းကွဲအောင်ကျော်ကြားလှသည်
ကြည့်မြင်တိုင် ချင်းချောင်းခြံသား
ရွှေတိုင် ဆရာလှ ”

- ဆိုသည် ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ၊

ဘာမထီသောင်းသောင်းကရွှေတိုင်ဆရာလှဆိုင်ရှေ့ မှ ကန့်လန့်ကာကိုလှုပ်၍ အသံပြုလိုက်သည်။

“ အလို - မောင်လှတစ်ယောက်များရှိသလားဟဲ့ ၊ အိပ်နေတုံးများလား ”

“ ရှိပါ့ဗျား - ရှိပါ့ ”

- ဆိုကာ အခန်းထဲမှ အသက်၅၀ကျော်လူတစ် ယောက်ထွက်လာသည်။ အသားမည်းမည်း ၊ ဗိုက်ရှဲ့ရှဲ့နှင့် ရောင်ထုံးထုံးထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားကြီးနှင့် ဆိုင် ထဲမှထွက်လာသူမှာ ရွှေတိုင်ဆရာလှဖြစ်လေသည်။

“ ဟော - မမသောင်းပါလား ”

“မောင်လှတို့များ နေနိုင်ပေ့ကွယ်၊ မမသောင်း စာရေးလိုက်တာများ အကျိုးအကြောင်းမပြန်ဘူး ”

“ ဗျာ - မမသောင်း ကျွန်တော်ဆီ စာရေးတယ်”

“ ရေးပေါ့မောင်ရယ် ၊စာရရချင်း မန္တလေးလိုက် လာဖို့မှာလိုက်တဲ့ဟာ ၊ နို့ စာမရဘူးလား ”

“ မရဘူးမမသောင်းရဲ့ ၊ ကျွန်တော်က ပြည်၊ အောင်လံ၊သရက်ဖက်က ပွဲတွေ လိုက်ထွက်နေတာဗျ ”

“ အော - ဒါ့ကြောင့်ကိုး ”

“ ဘာအကြောင်းများလဲ မမသောင်းရဲ့၊အရေးကြီး လို့လား ”

“ ကြီးပြီကော မောင်ရယ် ၊ ကိစ္စက မင်းအားကိုးရမယ်ကိစ္စကွဲ့ ”

ဒေါ်သောင်းက နွေအကြောင်းကို ပြောပြလိုက် သည်။

ဆရာလှမျက်လုံးတွေ အရောင်တလက်လက်ထွက် လာ၏။

“ ဘဲနဲ့မောင်လှ ၊ စိတ်ဝင်စားရဲ့လား ”

“ ဝင်စားပါဗျာ ”

“ အေး - ဒါဆို ဒီပွဲပြီးတာနဲ့ မန္တလေးလိုက်ခဲ့ပေတော့ ”

မန္တလေး - ပြင်ဦးလွင် ကားလမ်းနဘေး ။
ကျောက်မီးရွှာနှင့်မနီးမဝေး ၊
လမ်းမကြီးမှ မြောက်ဖက်သို့ချိုးကွေ့သည် မြေနှိ
လမ်းကလေးအတိုင်းဝင်သွားလျှင်
ခြံဝင်းလေးတစ်ခုကိုတွေ့ရ သည်။
ခြံဝင်းထဲမှာ ခြေတံရှည် သွပ်မိုး ပျဉ်ကာ
တစ်ထပ် အိမ်ကလေးရှိ၏။

အိမ်ကလေးထဲမှာတော့
“ အိမ် သူကတော့ အထက်လမ်းရော
အောက်လမ်းပါပိုင်တဲ့ သိုက်ဆရာကြီး ရွှေတိုင်ဆရာလှ ဆို
တာပဲ သမီးတို့ ”

ဒေါ်သောင်းက နွေနှင့်ဖြူဖြူကို ဆရာလှနှင့်မိတ်
ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ ကဲ - ကိုယ်ဆရာ ၊ သိုက်ကလာတဲ့မိန်းကလေး
ကတော့ ဟောဒီမိန်းကလေးပဲ ၊ နာမည်က နွေနွေနွေတဲ့ ၊
ကလေးမလေး လူ့ဘဝမှာ သက်တမ်းရှည်ရှည်နေနိုင်ဖို့ ၊
ချစ်သူနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင်ပေါင်းရဖို့ ဆရာပဲကြည့်ရှု
ဆောင်ရွက်ပေးပါ ၊ ဆရာ့ကို အပ်ပါတယ် ”

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ ငါဆရာပညာ
ကုန်သွင်းလို့ ဒင်းသိုက်ကြိုးကိုဖြတ်ရမယ်၊ ဟဲ့- မဆိုင်တဲ့
ကလေးမ ဘေးဖယ်စမ်းဟဲ့ ၊ ဟိုဒေါ်သွားထိုင်နေ ”

အမိန့်အတိုင်း ဖြူဖြူအခန်းဒေါ်သွားထိုင်နေ
လိုက်သည်။

ဆရာလှက ဒေါ်သောင်းအကူအညီဖြင့် လိုအပ်
သည့်အပြင်အဆင်များကို ပြင်ဆင်လေ၏။

ဆရာလှသည် လွယ်ထားသည့် ဖောင်းကားနေ
သောလွယ်အိပ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ဘုတ်ကနဲပစ်ချလိုက်
သည်။

“ ဒါက ဆေးကြိမ်လုံး ”
- ဆိုကာ ကြိမ်လုံးတစ်ချောင်းကို နွေ့ရှေ့တွင်ချ
လိုက်သည်။

စင်ပေါ်တွင် ဘုရားပွဲ၊ နတ်ပွဲ၊ ဘိုးတော်ပွဲ၊ မယ်တော်
ပွဲ၊ သိုက်ပွဲဆိုကာ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးပါသော ဇလုံကြီး
၅ လုံးကို နဂိုကပင်စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ထိုပွဲများအတွက်
ဒေါ်သောင်းကို နွေက ငွေငါးထောင်ကြိုထုတ်ပေးထားရ
သည်။

ဆရာလှက လွယ်အိပ်ကြီးထဲမှလည်ပင်းသိမ်သည့်
ညောင်ရေအိုး လေးလုံးကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ ရော့ ၊ တပည့်မကြီးက သပြေပန်းတွေကို ဒီ
ညောင်ရေအိုးတွေထဲမှာထိုး ”

ဆရာလှထက်အသက်ကပိုကြီးသော
ဒေါ်သောင်းမှာ အလိုလိုနေရင်း တပည့်မကြီးဖြစ်သွား၏။
သည်ပွဲမှာ ဆရာ လှက ဦးဆောင်သူဖြစ်၍ဒေါ်သောင်းကို
တပည့်တော်ပစ် လိုက်ခြင်းဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ”
ဆိုကာ ဒေါ်သောင်းကလည်းဆရာလှခိုင်း
သည့်အတိုင်း ရိုဂိုကျိုးကျိုးလုပ်ပေးရှာပါသည်။

ညောင်ရေအိုးများထဲသို့ သပြေပန်းတွေထိုး ၊ ရေ
ဖြည်ပြီးသည်အခါ -

“ သပြေပန်းအိုးတွေကို စင်ပေါ်တင်ရမှာလား
ဆရာ ”

ဒေါ်သောင်းက မေးလိုက်သည်။

“ မတင်နဲ့ ၊ မိန်းကလေးတွေမှာချ ”

နွေ့တွေမှာ ညောင်ရေအိုးလေးလုံးကိုချလိုက်သည်။

“ မိန်းကလေးက ပန်းအိုးတွေကို တစ်လုံးပြီးတစ်
လုံး ဆရာ့ကိုဆက်ကွဲ့ ”

နွေ့မှာ ဆရာလှအမိန့်အတိုင်း ယောင်တောင်
တောင်နှင့် လုပ်ရတာသည်။

“ ကဲ ၊ လက်အုပ်ချီပြီး ဆရာဆိုတဲ့အတိုင်း
လိုက်ဆိုပေတော့ ၊ ကျွန်မသည် ”

“ ကျွန်မသည် ”

“ ယခုအချိန်မှစ၍ ”

“ ယခုအချိန်မှစ၍ ”

“ ကျွန်မ၏ဝိညာဉ် ”

“ ကျွန်မ၏ဝိညာဉ် ”

“ ဘဝနှင့် ”

“ ဘဝနှင့် ”

“ ခန္ဓာကိုယ်အား ”

“ ခန္ဓာကိုယ်အား ”

“ ဆရာ့ထံအပ်နှံပါသည် ”

“ ဆရာ့ထံအပ်နှံပါသည် ”

“ ကျွန်မအား ”

“ ကျွန်မအား ”

“ ဥစ္စာစောင့်ဘဝမှ လွတ်မြောက်စေရန် ”

“ ဥစ္စာစောင့်ဘဝမှ လွတ်မြောက်စေရန် ”

“ ကူညီတော်မူပါ ”

“ ကူညီတော်မူပါ ”

“ သိုက်ကြိုးဖြတ်ပေးတော်မူပါ ”

“ သိုက်ကြိုးဖြတ်ပေးတော်မူပါ ”

“ ကိုင်း - ကိုင်း - ဆရာ့ကို ကန်တော့ ”

နွေ့က ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

ဆရာလှက ထိုင်ရာမှထ၍ ညောင်ရေအိုးလေးလုံး
ကို နွေ့ထိုင်နေသည့်လေးဘက်လေးတန်တွင်ချလိုက်သည်

လွယ်အိပ်ထဲမှ မြေဖြူတစ်တောင်ကို ထုတ်၍

ညောင်ရေအိုးလေးလုံးအတိုင်း လေးဘက်လေးတန်စည်း

ထားလိုက်သည်။ စတုရန်းပုံမြေဖြူကွက်ထဲတွင် နွေ့ရောက်

သွားသည်။ စည်း၏ဒေါင်စွန်းများတွင် ညောင်ရေအိုးလေး

လုံးရှိနေ၏။

“ အင်း - စည်းတော့ထားပြီးပြီ ၊ နင်

ဒီစည်းဝိုင်း ထဲကထွက်ရင် စည်းပေါက်လိမ့်မယ် ၊

ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေ ပါ ”

ထို့နောက် ဆရာလှက နွေ့ကိုကျောခိုင်းလျက်

သိုက်ပွဲများတင်ထားသည့်စင်ဖက်သို့လှည့်၍ လက်အုပ်ချီ

ရင်း ဘာတွေမှန်းမသိ ၊ တတွတ်တွတ်ရွတ်သည် ။

ရွတ်ပြီးသွားသည်အခါ ဆေးကြိမ်လုံးကို ကောက်

ကိုင်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ ကိုင်း - ငါဆရာတန်ခိုးနဲ့ ဥစ္စာစောင့်မ ဝိညာဉ်

သိုက်ကနေရောက်ရော့လဟယ် ”

ကြမ်းပြင်ကိုဆေးကြိမ်လုံးနှင့်ဗျောင်းကနဲတစ်ချက်
ဂိုက်လိုက်၏။

“ ဟဲ့ ဥစ္စာစောင့်မ နင်ဘယ်သိုက်ကလာသလဲ ၊
ပြောစမ်း ”

“ နွေက ကြောင်ကြည့်နေသည် ။ သူ့ကိုမေးမှန်းမသိ

“ တယ် . . . ဒီအုတ်ဒစောင့်မဟာ ၊ ဘာ
ကြောင်နေတာလဲ ၊ နင် ဘယ်သိုက်ကလာသလဲ ၊ ပြော
လဟဲ့ ”

“ ဂျင် . . . နွေ့ကိုမေးတာလား ၊ နွေ့မသိဘူး
ဆရာ ”

“ အောင်မယ် ၊ ဘာနွေ့လဲ ၊ နွေ့သော မိုးသော
ဆောင်းသော နားမလည်ဘူး ၊ ငါ့ကိုလှည့်စားမနေနဲ့ ၊
နင်သိုက်ဘယ်မှာလဲ ၊ ပြောစမ်း ”

“ နွေ့ဘယ်လိုသိမှာလဲ ဆရာ ၊ မသိလို့ပဲ
ဆရာ့ကို အားကိုးရတဲ့ဟာ ”

“ အမယ် ၊ အမယ် ၊ အမယ် ၊ ကြည့်စမ်း ၊
ဟဲ့ တပည့်မကြီး ကြားရဲ့လားဟဲ့ ၊ ဥစ္စာစောင့်မက
ဟန်ဆောင်နေတယ်၊ ဆရာက သူ့ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ထား
ပြီးသား ၊ သူက လိပ်ပြာရှင်ဟန်ဆောင်ပြီး ငြင်းနေတယ်၊
တွေ့လား ”

“ ဟုတ်ပါ့ဆရာရယ် ”

ဒေါ်သောင်းက ထောက်ခံလိုက်သည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ဥစ္စာစောင့်ဝိညာဉ်သည်နွေ့ကိုယ်မှာ
ဝင်ပူးနေပြီ။ ဥစ္စာစောင့်က သူ့သိတာတွေ မပြေချင်လို့
လိပ်ပြာရှင်နွေ့အဖြစ်ဟန်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆရာလှ
က စွပ်စွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြူဖြာ အဲသည်လိုပဲနားလည်မိ၏။

“ ပြောစမ်း ၊ ငါ့ကြိမ်လုံးစာမိချင်သလား ၊ ဟဲ့
အုတ်ဒစောင့်မ ”

“ နွေ့ကို ဘယ်ဝိညာဉ်မှ ဝင်မပူးပါဘူးဆရာ ၊ နွေ့
သိတာပေါ့ ၊ ဆရာမေးတာ နွေ့ကဘယ်ဖြေတတ်မှာလဲ ”

“ တယ် - ခုထိဟန်ဆောင်ချင်တုံး ၊ နင်နာမည်
ဘယ်သူတုံး ပြောစမ်း ”

“ ကျွန်မနာမည် နွေ့လေ ”

“ တယ် - ငါ . . . ဒီ . . . ”

ဆရာလှက ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းဆဲလိုက်သည်။

နွေ့မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ညစ်ညမ်းစကားကြောင့်
မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“ နွေ့ကို အဲလိုမဆဲနဲ့ ”

“ ကြည့်စမ်း ၊ ငါ့ကို အာခံချင်တဲ့ကောင်မ ၊
နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းပဲမေးမယ်၊ မပြေရင်တော့ ငါ့အကြောင်းသိ
ရမဟဲ့ ၊ ပြောစမ်း ၊ နင်သိုက်ဘယ်မှာလဲ ”

“ နွေ့ ဆရာလှကို အယုံအကြည်မရှိတော့ပေ ။

“ မသိဘူး ”

“ မသိဘူး ဟုတ်လား ၊ ကဲ - မသိအုန်းဟာ ”

ဆရာလှက နွေ့ကျောပြင်ကို ဆေးကြိမ်လုံးဖြင့်
တအားလွှဲဂိုက်ချလိုက်သည်။

“ အား ”

“ နွေ့ စူးစူးဝါးဝါးအော်ရင်းကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်ရက်
လဲကျသွား၏။

“ မလုပ်နဲ့ ”

ဖြူပြာအော်ရင်းနွေဆီကိုပြေးသွားဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဒေါ်သောင်းက ဖြူပြာလက်ကိုဆွဲထားပြီး “အဲဒါ နွေကိုရိုက်တာမဟုတ်ဘူး ၊ နွေမနာဘူးကွဲ့ ၊ သူ့ကိုဝင်ပူး နေတဲ့ ဝိညာဉ်ကို ဆုံးမတာ ၊ အသာနေ ၊ အသာနေ ” ဟု တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ ကဲ ၊ ငါ့အကြောင်းသိပလား ၊ ပြောစမ်း ၊ နင့် နာမည် ၊ နင့်သိုက် ”

“ မသိပါဘူးဆရာရယ် ၊ နွေတောင်းပန် ”

“ အောင်မာ ၊ ခေါင်းမာချင်ဦး ၊ အုတ်ဒစောင့်မာ ကဲဟာ ”

နောက်တစ်ချက် ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ မပြောသေးဘူးလား ၊ မပြောရင် ဒီတစ်ခါ ပိုနာလိမ့်မယ်နော် ”

“ ဒီတစ်ခါ နာရမှာက နွေမဟုတ်ဘူးဗျ ၊ ခင်ဗျားကြီး ၊ ခင်ဗျားကြီး ”

နောက်တစ်ချက်မရိုက်ခင် မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်က ပေါ်လာသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် တခါးဝမှ လွှားကနဲဝင်ရောက်လာရင်း ဆရာလှရှေ့မှာရပ်လိုက်သည်။

“ ကိုနေ ”

“ ကိုနေလရောင် ”

နေလရောင်က ဘာမပြော ညာမပြော ဆရာလှမေးရိုးကို ညာလက်သီးဖြင့် ကော်ထိုးလိုက်သည်။

“ ခွပ် ”

“ အောင်မယ်လေးဗျ ”

ဆရာလှအော်ရင်း နောက်ပြန်လဲကျသွားရာ ပွဲများတင်ထားသောစင်ပေါ်ကျသွား၏။ စင်လည်းလဲပြို၍ ပွဲအုပ်များဝုန်းသုန်းကားဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြန်ကျကုန်သည်။

“ ဟဲ့ - ဟဲ့ ဘယ်ကကောင်လဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာကို လာနှောက်ယှက်တယ်၊ ကြည့်စမ်း”

ဒေါ်သောင်းက အော်လိုက်သည်။

နေလရောင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကြိုးထလာသော ဆရာလှကို တစ်ချက်ထပ်ထိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ အံမာလေးဗျာ ”

နေလရောင်က ဆရာလှအင်္ကျီလည်ပင်းကိုစုကိုင်ထား၍ လဲတော့ကျမသွား။

“ ခင်ဗျားက အားနွဲ့တဲ့မိန်းကလေးကိုအနိုင်ကျင့်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား ၊ ဖြူပြာ နွေကိုခေါ်ထား ”

ခွေခွေလေး လဲနေသောနွေကို ဆွဲထူဖို့ ဖြူပြာကြိုးစားရသည်။

“ ဟဲ့ ၊ ဟဲ့ ၊ မိန်းကလေးဖြူပြာ ၊ နွေကိုမဆွဲနဲ့ စည်းဝိုင်းထဲကထွက်ရင် စည်းပေါက်သွားလိမ့်မယ် ”

“ အဘွားကြီး ၊ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုလဲ ၊ တိတ်တိတ် နေစမ်း ”

နေလရောင်၏ ဒေါသတကြီး အော်သံနက်ကြီးကြောင့် ဒေါ်သောင်းတုန်သွားသည်။ တကယ်ကြမ်းတော့မယ်ဆိုတာသိ၍ဇက်ကလေးပုဝင်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးဝပ်နေ၏။

နေလရောင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသော ဆေး

ကြိမ်လုံးကိုကောက်ယူလိုက်သည်။

“ ခင်ဗျားဆေးကြိမ်လုံးအရသာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြည်းပေတော့ ကဲ ”

နေလရောင်က ဆရာလှကို ကြိမ်လုံးဖြင့် တချက် ပြီးတစ်ချက် အဆက်မပြတ်အောင်ဆော်တော့သည်။

“ အမလေး ၊ အမလေး ၊ ကြောက်ပါပြီဗျ ၊ တော် ပါတော့ဗျ ”

“ ဟင် ကိုယ်အသားထိတော့ သိတတ်သလား ၊ ကဲကွာ ကဲ ကဲ ”

ဖြူဖြူ နွဲ့ကိုဆွဲထူလိုက်နိုင်ပြီ။ နွဲ့ကို ရင်ခွင်ထဲ မှာ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်၏။

“ နွဲ့ နွဲ့ ”

“ အမလေး ၊ စည်းပေါက်ပြီ ၊ စည်းပေါက်ပြီ ”

ဒေါ်သောင်းက တစခန်းထပြန်ပြီ ။

“ စည်းပေါက်ပြီတော့ ၊ ဆီးပေါက်ပြီ ”

ဒေါ်သောင်းက အဆက်မပြတ်အော်သည်။

ကြိမ်လုံးဖြင့် မပြတ်တမ်းအရိုက်ခံနေရသော ဆရာ လှသည် လှည့်ပတ်ပြေးရင်း ကြောက်ကြောက်နှင့် သေး များထွက်ကျကုန်သည်။

“ ဆီးပေါက်ပြီ ၊ ဆီးပေါက်ပြီ ”

ဒေါ်သောင်း အော်ပြန်သည်။

ဆရာလှ ပေါက်ချလိုက်သော သေးများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်စီးဆင်းကာ တစ်အိမ်လုံးနံ့စေ့ကုန်တော့ သည်။

“ ဆီးပေါက်ပြီ ၊ စည်းပေါက်သွားပြီ ”

အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် အော်နေသော် လည်း ဒေါ်သောင်းစကား မှန်ပါသည်။

သေးပေါက်တာကို ဆီးပေါက်တယ်လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား ။

သိုက်ကြိုးဖြတ်ပွဲလည်း စည်းပေါက်သွားပြီ ။

သိုက်ဆရာကြီးလည်းကြောက်သေးပါပြီ။ ဆီးပေါက် ချလိုက်ပြီ။

ပွဲက ဝရုန်းသုန်းကားဖြင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေ၏။

ဆရာလှသည် ကြိမ်စကြာကိုရှောင်ပြေးရင်း ပြတင်းပေါက်နားရောက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးမြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားသံ ဝုန်းကနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ စည်းပေါက်ပါပြီတော် ၊ စည်းပေါက်ပါပြီ ”

ဘာမထီသောင်းသောင်းက အော်မိအော်ရာ အော် နေဆဲ ။

“ ဘာလဲ ဒီအသွားကြီး ၊ ခင်ဗျားကြီးလဲ ပါတယ် မှုတ်လား ၊ သေပေတော့ ”

ကြိမ်စကြာက ဘာမထီသောင်းသောင်းဘက်သို့ လှည့်သွားပါပြီ။

ဒေါ်သထွက်နေသောနေလရောင်သည်ဒေါ်သောင်း ကျောကုန်းကြီးကို ကြိမ်လုံးဖြင့် တအားလွှဲရိုက်ချလိုက်၏။

“ အမလေး သေပါပြီတော့ ”

ဒေါ်သောင်း ကျောကော့သွားသည်။

အခြေအနေမဟန်သည်ကိုသိ၍ ဒေါ်သောင်း အ ပေါက်ဝမှ ပြေးတော့သည်။ လှေကားမှပင်မဆင်းပဲ အိမ်ပေါ်မှဝုန်းကနဲ ခုန်ချလိုက်၏။

ဆောင်းလုလင်

နေလရောင်သည်ညောင်ရေအိုးတစ်လုံးကိုကောက်
 ကိုင်ပြီး ဒေါ်သောင်းဆီ ပစ်ထည့်လိုက်၏။
 ခေါင်းကို ဒေါင်ကနဲ မှန်သွားသည် ။ညောင်ရေ
 အိုးလည်း မြေပေါ်ကျကွဲသွားသည်။
 “ သောက်ပလုတ်တုတ် ၊ တကယ်လုပ်တယ်
 တော့ ”
 ထမီကိုစုံမရင်း လမ်းမအတိုင်း ဒေါ်သောင်းထွက်
 ပြေးလေသည်။
 “ အောင်မလေးတော့ ၊ ကယ်ကြပါဦး အရပ်က
 တို့ ”
 ဆရာလှဆိုသူကိုတော့ အရိပ်အယောင်မျှပင်မမြင်
 ရတော့ပေ ။

သည်နေ့ နေလရောင် ပြင်ဦးလွင်မှပြန်ဆင်းလာ
 ခဲ့သည်။
 ကျောက်မီးရွာမရောက်မီတွင် ထူးခြားမှုတစ်ခု
 နှင့် ကြုံရသည်။
 အရူးမကြီးတစ်ယောက် ။
 အဝတ်အစားအစုတ်အပြတ်များကို မလုံတလုံဝတ်
 ဆင်ထားသည် အရူးမအဘွားအိုကြီးတစ်ယောက် ။
 ပလတ်စတစ်ကြွတ်ကြွတ်အိတ်တွေကို ကြိုးနဲ့သီပြီး
 လည်ပင်းမှာဆွဲထားသည်။ မေမြို့ပန်းများကို ပန်းစည်းကြီး
 အတိုင်း ခေါင်းမှာကြိုးနှင့်ချည်ထားသည်။
 အရူးမကြီးက လမ်းလည်ခေါင်တည်တည်မှနေ၍
 လက်နှစ်ဖက်ကိုကားရင်း နေလရောင်ဆိုင်ကယ်ကိုတားနေ
 သည်။
 သည်လမ်းမကိုဖြတ်သွားနေကျဖြစ်သော်လည်း ဤ
 အရူးမကြီးကို နေလရောင်မတွေ့ဘူးပါ ။
 တိုက်မိမှာစိုး၍ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်လျှော့လိုက်၏။
 အရူးမကြီးကလမ်းမြောက်ဖက်ရှိမြေနှိလမ်းကလေး
 ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏။
 နေလရောင် အရူးမကြီးကို ပတ်ရှောင်ဖို့အတွက်
 ဆိုင်ကယ်ကို ဘေးဖက်သို့ကွေ့လိုက်သည်။
 အရူးမကြီးက လိုက်လာကာ လက်ကား၍တားနေ
 မြဲဖြစ်၏။ လမ်းကြားလေးထဲသို့လည်း လက်ညှိုးထိုးပြနေ
 ပြန်သည်။
 “ ဟွန်း . . . ဟွန်း ”
 လမ်းကြားလေးသို့ မေးငေါ့ပြုရင်း ဆိုင်ကယ်ကို
 အ တင်းကွေ့ဝင်ခိုင်းနေသည်။
 နေလရောင် တစ်ဖက်ဘေးကို လက်ကိုင်ကိုတိမ်း
 ရင်း ကျော်တက်ဖို့ကြိုးစားပြန်၏။
 အရူးမကြီးက ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကိုဖမ်းဆုပ်ထား
 လိုက်သည်။
 လမ်းကြားလေးထဲသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြုရင်း ဝင်
 သွားဖို့ အမူအရာပြုနေ၏။
 နေလရောင် တွေ့သွားသည်။
 အသိအာဂုံထဲမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခု ထူးထူးခြား

ခြားခံစားလိုက်ရသည်။

အရူးမကြီးညွှန်ပြရာ လမ်းမလေးထဲသို့ ချိုးကွေ့
လိုက်၏။

“ ဝေး ”

အရူးမအဘွားကြီးက ဝမ်းသာအားရအော်ရင်း
လက် ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ကျန်ခဲ့သည်။

လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်းမောင်းဝင်လာသော်လည်း
နေလရောင်မှာ ဘာအတွက်မှန်းမသိ၊ ဇေဝဇေဝါဖြစ်နေသည်
အရူးမကြီးခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်နာမိသည်အတွက်လည်း
ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩနေမိ၏။

လမ်းအတိုင်း ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

လမ်းအဆုံးတွင်အိမ်ဝိုင်းလေးတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။
အိမ်ဝင်းထဲမှာတော့ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ထောင်ထား
သောဆိုင်ကယ်တစ်စီး။

အစိမ်းရောင်ဆိုင်ကယ်လေးကို မြင်ရုံနှင့် နေလ
ရောင် မှတ်မိလိုက်သည်။ သေချာအောင် နံပါတ်ကိုကြည့်
သည်။ ဟုတ်ပါတယ် ၊ နွေဆိုင်ကယ် ၊

နေလရောင်သည် သူ့ဒီတီကို ခြံဝင်းရှေ့ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှာရပ်ထားကာဝင်းထဲသို့ ခြေလျင်လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

လူသူမနီးသည် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ နွေဆိုင်ကယ်
ရောက်နေသည်အတွက်လည်း အံ့ဩမိရသည်။

လျှို့ဝှက်မှုတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော အလိုလို
သိစိတ်ဖြင့် အိမ်လေးအနီးသို့ ခြေဖော့နင်းရင်းချည်းကပ်
သွားမိသည်။

အိမ်အောက်မှနေ၍ အိမ်ပေါ်မှ အသံများကိုနား
ထောင်ရင်း အကဲခပ်နေမိသည်။

အိမ်ပေါ်မှအသံများကိုကြားရ၏။ နွေအသံလည်း
ပါသည်။

နွေနှင့်တစ်စုံတစ်ယောက် အမေးအဖြေလုပ်နေ
သောအသံများ ။

ပထမတော့ သဘောမပေါက် ၊

“ တယ် ၊ ခုထိ ဟန်ဆောင်ချင်တုံး၊ နင့်နာမည်
ဘယ်သူတုံး ပြောစမ်း ”

“ ကျွန်မနာမည် နွေလေ ”

“ ပြောစမ်းတဲ့ နင့်သိုက်ဘယ်မှာလဲ ”

နေလရောင် တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်သလို
ဂိုလာသည်။

“ မသိဘူး ”

“ ကဲ မသိဦးဟာ ”

ဂိုက်သံ နှက်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်

နွေ၏ အလန့်တကြားအော်ဟစ်ငိုဂိုက်သံ

“ မလုပ်နဲ့ ” ဟု ဖြူဖြူလှမ်းအော်တားဖြစ်လိုက်
သံ ။

နေလရောင်သည် အိမ်ပေါ်ကိုဘယ်လိုရောက်သွား
မှန်းပင်မသိ ၊ ပွင့်နေသောတခါးဝမှဝင်ကာနွေကိုကြိမ်လုံး
ဖြင့် နောက်တချက်ဂိုက်ဟန်ပြုနေသည် ဆရာလှကိုအမြင်
တွင်ဒေါသမချုပ်တီးနိုင်တော့ပဲ လက်သီးဖြင့်ဝင်ထိုးလိုက်
တော့၏။

“ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ နွေရယ် ”

ဆောင်းလုလင်

နွေကျောမှအရှိုးရာများကို လက်နှင့်ခပ်ဖွဖွပွတ် သတ်ပေရင်း နေလရောင် စုတ်တသတ်သတ်ဖြစ်နေသည်။

“ ဒါတွေကို ဘာလို့ယုံရတာလဲနွေ ၊ နွေဟာ ပညာတတ်တဲ့ ခေတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တာ ကျနောတပဲကွာ ၊ ဖြူဖြူကရော ”

ဖြူဖြူကိုပါ အပြစ်တင်သယောင်ဆိုလိုက်သည်။

ဖြူဖြူ ကိုယ်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့မျက်လွှာချသွားသည်။

“ ဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ”

“ မသိဘူး ကိုနေလရောင် ၊ ဒေါ်သောင်းကဖြူဖြူ တို့ကို ကျောက်မီးရွာလာခဲ့ဘို့ချိန်းတာ ၊ ဒီရောက်တော့ သူကလမ်းထိပ်မှာစောင့်နေတယ် ၊ ဖြူဖြူတို့ကိုဒီအိမ်ခေါ် လာတာပဲ ”

ဤမိမိမှာလူနေသည်အိမ်ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ ဆောက် ပြီးခါစ အသစ်ဖြစ်သည်။ ပရိဘောဂများလည်း မတွေ့ ၊ အခန်းလည်းဖွဲ့မထား လူမနေသေးသည် အိမ်သစ်ဖြစ် ပေမည်။

“ ဒီကိစ္စကို ရဲစခန်းတိုင်လို့လည်းမဖြစ်ဘူး ၊ ကိုယ် ပါအဂ္ဂုတ်ကွဲမယ် ၊ ကဲပါလေ ၊ ဒါတွေထားပါတော့၊ ပြန် ကြစို့ ၊ ထနိုင်ရဲ့လားနွေ ”

“ ရပါတယ် ”

“ဆိုင်ကယ်တစ်စီတည်းပါလာတာ တော်သေးတာ ပေါ့၊ နွေဆိုင်ကယ် ဖြူဖြူစီးခဲ့ ၊ နွေ ကိုယ်နောက်က ထိုင်လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ မြို့ထဲရောက်မှအသိဆရာဝန်ဆေးခန်း ကို ဝင်ရအောင် ”

အပြန်တွင် လမ်းဆုံ၌အရူးမကြီးကိုရှာကြည့်သေး သော်လည်း အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့ပေ ။

နွေပြောပြသည် ဥစ္စာစောင့်ဇာတ်လမ်းကို နေလ ရောင်က လုံးဝလက်မခံပေ။

“ ဒါတွေဟာ တိုက်ဆိုင်မှုနဲ့ စိတ်စွဲလမ်းမှုတွေပါ နွေရယ် ”

“ ဥစ္စာစောင့်ဂိုတယ်ဆိုတာ ကိုနေမယ့်ဘူးလား ဟင် ”

“ ဥစ္စာစောင့် ဂိုချင်ဂိုမယ် ၊ မဂိုချင်မဂိုဘူး ၊ အဲဒါ နဲ့ နွေနဲ့ဘာဆိုင်လဲ ၊ ဥစ္စာစောင့်ဂိုတာနဲ့ နွေကဥစ္စာစောင့် ဖြစ်ရရောလား ”

“ နွေက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဥစ္စာစောင့်လို့ စိတ်ကူး ယဉ်နေတာမဟုတ်ပါဘူးကိုနေရယ် ၊ သူတို့ . . . သူတို့ လပြည်နေ့တိုင်း ရောက်လာတာကျတော့ရော ”

“ တော်တော့နွေ ၊ ဒါလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ၊ နွေ စိတ်ရောဂါဖြစ်နေပြီ ”

နွေ ငိုတော့သည်။

“ ဟုတ်ပါတယ် ၊ နွေ ရူးနေပါပြီ ၊ နွေရူးနေပါ ပြီ ”

နွေငိုတော့လည်း နေလရောင်မနေတတ်တော့ပြန် ပါ။

“ နွေရယ် ၊ နွေဟာနွေ ဥစ္စာစောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်

ဆောင်းလုလင်

ဘယ်ဘဝကပဲလာလာ ၊ အခုအချိန်မှာ နွေဟာ နွဲ့နွဲ့နွေဆို
တဲ့ လူသားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ၊ ဘုရားနဲ့တရားနဲ့
နေတဲ့ နွေလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တခြားလောက
က ဘယ်ဘုံသားကမှ မနှောက်ယှက်နိုင်ပါဘူးနွေ ”

“ ကိုနေရယ် ”

“ နွေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပါနွေ ၊ နွေကျင့်ကျံအား
ထုတ်ခဲ့တဲ့ တရားဓမ္မတွေကို နွေဘယ်မှာသွားထားမလဲ ၊
တခြားဘုံဘဝတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကိုနေလက်ခံပါတယ် ၊
ဘုရား ကလည်းဟောခဲ့တာပဲ ၊ ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာလည်း
ရှိချင်ရှိမှာပေါ့ ဒါပေမယ့်တခြားလောကသားတွေဟာလည်း
သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ပါလူသားတွေရဲ့ဘဝကိုမလွှမ်းမိုးနိုင်ပါဘူးနွေ
အခုပဲကြည့်၊ နွေဒါတွေယုံခဲ့လို့ ဆရာတုဆရာယောင်
တွေနဲ့တွေ့ခဲ့ရပြီမှတ်လား ”

ကိုယ်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ နွေ ဘာမှ မတုန့်ပြန်နိုင် ၊

“ ကဲ ၊ ဒါတွေထားတော့ ပြီးခဲ့တာတွေအတွက်
နွေကိုအပြစ်မတင်တော့ပါဘူး ၊ နွေအစွဲအလမ်းတွေပျောက်
အောင်သာ ကုစားပေးတော့မယ် ”

“ ဂျင် ”

“ ဟုတ်တယ်နွေ ၊ ကိုတို့အတူတူနေကြစို့ ”

“ ကိုနေ ”

“ ဘာလဲ ၊ သိုက်ကလိပ်ပြာလာနှုတ်မှာစိုးလို့လား
ဒီမယ်နွေ ၊ ကိုတို့မင်္ဂလာဆောင်မယ် ၊ လူလိုနေမယ် ၊
လူ လိုနေမယ်ဆိုတာသိလား ”

“ ဘာလဲဟင် ”

“ လူပီပီသသဖြစ်အောင် အရွယ်ရောက်လာရင်
အိမ်ယာထူထောင်ရမယ်နွေ ၊ ပြီးတော့ မျိုးဆက်ပွားရ
မယ် ”

“ ဟယ် ၊ ကိုနေကလဲ ၊ ဂျက်စရာကြီး ၊ ဘာတွေ
ပြောမှန်းလည်းမသိဘူး ”

“ ဟုတ်တယ် ၊ ကိုတို့မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ကလေး
တွေအများကြီးမွေးကြမယ် ၊ အဲဒါမှ နွေကို သိုက်ကပြန်
ခေါ်လို့မရတော့အောင်လေ ၊ နွေလည်းသားသမီးသံယော
ဇဉ်နဲ့ သိုက်ကိုပြန်လို့မရတော့ဘူး ၊ ဟုတ်တယ်နော် ၊
ဥစ္စာ စောင့်မလေး ”

“ သွား ၊ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး ”

“ လွဲမှားတဲ့ အစွဲအလမ်းတွေကို ဖျောက်လိုက်ပါ
တော့နွေရယ် ”

နွေ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သလောက် နေလရောင်က
လက်တွေ့ဆန်လိုက်သည် ။

တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် လူကြီးစုံရာနှင့် နွေကို

လာ ရောက်တောင်းရမ်းခဲ့သည်။

စေ့စပ်ပွဲမတိုင်မီကပင် နှစ်ဖက်လူကြီးတွေ တွေ့ဆုံ ညှိနှိုင်း၍ သဘောတူညီချက်ရခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

နေလရောင်မိဘများဖြစ်သော ဦးနေလင်းနှင့်ဒေါ်ခင်လင်းတို့ နွေ့အိမ်သို့ရောက်လာကြသည်။ နွေ့မိဘများ ဖြစ်သော ဦးညိုအေး၊ ဒေါ်မြသွေးတို့နှင့်ညှိနှိုင်းကြသည်။

ယောကျ်ားလေးဖက်မှ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလျှင် ပြင်ဦးလွင်ရှိ ကော်ဖီခုံလုပ်ငန်းများကို လက်ဖွဲ့ပါမည်ဟု ဆိုသည်။

“ ပြောသာပြောရတာပါလေ ၊ခင်လင်းတို့မှာက ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ ၊ခင်လင်းတို့ချမ်းသာသမျှ သားလေးပစ္စည်းချည်းပါပဲ ၊ တစ်ချိန်မှာ ဒီပစ္စည်းတွေအား လုံး သားနဲ့သမီးအတွက်ပဲ ဖြစ်လာမှာမျှတ်လား ”

နေလရောင်အမေ ဒေါ်ခင်လင်းက ပြောသည်။

အမှန်တော့ နေလရောင်နှင့်နွေ့ ချစ်ခင်စုံမက်နေ ကြတာကို နှစ်အိမ်လုံးကသိပြီးသား ၊ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အပြစ်ပြောစရာမရှိကြလို့လည်း သဘောတူထားကြပြီးသား ဖြစ်သည်။

ခုလို မိသားဖသားပီပီ ယောကျ်ားလေးဖက်မှလာ ပြောတော့ နွေ့မိဘများလည်းကျေနပ်ရသည်ပင် ။

ဂိုသားပြီးအောက်သက်ကျေသောနွေ့မိဘများသည် သမီးကိုဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှတင်တောင်းရမည်၊ဘာညာနှင့်ဈေး ကိုင်ရကောင်းပင်နားမလည်ကြ။ ကြေနပ်ကြည်ဖြူကြ၏။

“ ကလေးတွေသဘောပါပဲ ”

နွေ့မိခင် ဒေါ်မြသွေးက ရိုးရိုးကြီးပြောသည်။

ချမ်းသာပေမယ့် ရိုးသားကြသောမိသားစုကို နေလရောင်မိဘများကလည်း သဘောကျသွားကြသည်။ သည်လိုနှင့် စေ့စပ်ပွဲအတွက်ရက်သတ်မှတ်ကြ၏။

စေ့စပ်ပွဲနေ့မှာ လပြည့်နေ့ဖြစ်သည် ။

နွေ့ကြောက်သော လပြည့်နေ့၊

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ ၊

တနည်းအားဖြင့် သတ္တမမြောက်လပြည့်နေ့အဖြစ် ကျရောက်လာမည့် လပြည့်နေ့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

နေလရောင်ဖက်မှ ဖခင်ဦးနေလင်း၏အစ်ကိုလင် မယား ၊ မိခင်ဒေါ်ခင်လင်း၏ ညီမလင်မယားနှင့် ရပ် ကွက်လူကြီးများပါလာကြသည်။

နွေ့တို့ဖက်မှလည်း ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့်အိမ်နီး ချင်းတချို့ကို ဖိတ်ထားသည်။ ဗြူးပြာနှင့်ဖြူပြာမိဘများ လည်းလာကြသည်။

ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ အနည်းငယ်နှင့်ပင် စေ့စပ်ပွဲ ဖြစ်မြောက်ခဲ့၏။

စေ့စပ်ပွဲမှာ အပျော်ဆုံးနှင့် မျက်နှာအရွှင်ပျံ့ဆုံးသူ ကတော့ နေလရောင် ။

လူကြီးများ၏ အရွှန်းအပျက် ၊အပျောင်အနောက် စကားများဖြင့် ပွဲကစီပြေနေ၏။

နွေ့မျက်နှာမပျက်အောင် ဟန်ဆောင်နေရသည်။ အ ထူးသဖြင့် သည်နေ့လပြည့်နေ့မို့ ပိုပြီးစိုးရိမ်သည်။

အကြောင်းသိသောဖြူပြာက မျက်ရိပ်ပြု၍ မကြာ မကြာ သတိပေးနေရ၏။

သည်လိုနှင့်ပဲ ရယ်ရယ်မောမော ၊စားစားသောက်
သောက်နှင့်ပင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲအောင်မြင်စွာပြီးဆုံး
သွားလေသည်။

ပွဲပြီး၍ ဧည့်သည်များအားလုံးပြန်သွားသည်အခါ
နွေအခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။

သည်ည လပြည့်နေ့ညမှာ သူတို့ရောက်လာကြဦး
မည်။ အပြစ်တင်ကြလေမလား ၊ တစ်ခါတည်းပဲ လိပ်ပြာ
နှုတ်သွားကြလေမလား ။

ဖြူဖြူကို အတူအိပ်ဖို့ ခေါ်မထားလိုက်မိသည်အ
တွက် နောင်တရမိသည်။

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး မျက်နှာမှမိတ်ကပ်များကိုဖျက်
သည်။ သနပ်ခါးလိမ်းဖို့အတွက် ကျောက်ပျဉ်ဂွေထိုင်ပြီးမှ
သနပ်ခါးသွေးချင်စိတ်မရှိတော့၍ မလိမ်းပဲသည်အတိုင်းနေ
လိုက်သည်။

ညဝတ်အင်္ကျီလဲပြီးကုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်သည်။
တစ်ခန်းလုံးနာရီသံတချက်ချက်သာကြားနေရ၏။
တဖြည်းဖြည်းညဉ့်နက်လာပြီမို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အ
သံများလည်း တစစတိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။

မျက်လုံးမှေးထားရာမှ တဖြည်းဖြည်းအိပ်ပျော်သွား
မ လိုရှိဆဲ

သိမှတ်နေကျအာရုံသိကြောင့် မျက်လုံးကိုဖျတ်ကနဲ
ဖွင့်အကြည့်လိုက်တွင်

သူတို့ ရောက်နေကြပါပြီ။

“ မိုက်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ”

အမျိုးသမီးကြီးကနွေ့ကို အပြစ်တင်မာန်မဲလိုက်
သည်

“ အတန်တန်သတိပေးထားပါရက်နဲ့ သမီးငယ်
ရယ် ”

အမျိုးသားကြီးကမချီတင်ကဲလေသံဖြင့်ပြောသည်။

“ ဥစ္စာစောင့်မလေး မြကြေးမုံဟာ လူ့ဘဝကိုမ
သွားမိက သူ့မိဘတွေကို ဘယ်လို ကတိကဝတ်တွေ
ပေးခဲ့ တာဆိုတာ မျက်ဝါးထင်ထင်ကြည့်ပေတော့ ”

အမျိုးသမီးကြီးက နွေ့ကုတင်ခြေရင်းရှိအခန်းနံရံ
ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်းပြောလိုက်သည်။

အခန်းအုတ်နံရံသည် တဒင်္ဂမောင်မဲသွား၏။ ခဏ
ချင်းမှာပင်ပြန်၍လင်းလာသည်။

အုတ်နံရံဖြူဖြူတွင် ရုပ်ရှင်ပြကွင်းသဖွယ် အရိပ်
တွေထင်လာသည်။

နွေ့သည် ကုတင်ပေါ်မှနေ၍နံရံတွင်ထင်လာသော
အပြစ်အပျက်ဇာတ်ကြောင်းများကိုရုပ်ရှင်ကြည့်သည့်သဖွယ်
ကြည့်နေရလေသည်။

မြင်ရသောမြင်ကွင်းမှာကျယ်ပြောသောခန်းမကျယ်
ကြီးဖြစ်သည်။

အခန်းကြမ်းပြင်တွင်စိန်ရွှေရတနာကျောက်သံပစ္စ
မြားများတမိတ်မိတ်တလက်လက်ပြန့်ကျဲနေသည်။ အခန်း
မှာကျယ်ပြောလှသောကြောင့်အခန်း၏အဆုံးသတ်နံရံကိုပင်
မမြင်ရပေ။

တစ်ခန်းလုံး ရွှေရောင်အတိဝါဝင်းထိန်လင်းနေ၏။
ခေါင်းရင်းဖက်ဖြစ်ဟန်တူသော အခန်းထိပ်တွင်
တော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ဆင်းတုတော်ကြီးကသပ္ပယ်စွာစံ
ပယ်နေသည်။ ဘုရားဆင်းတုမှာ ရွှေသားအတိဖြင့် သွန်း
လုပ်ထားပြီး ရောင်ခြည်တော်များသဖွယ်အလင်းရောင်များ
တလက်လက်ထွက်နေသည်။

ခန်းမကြီးထဲမှာ သက်ရှိသုံးဦးကို တွေ့မြင်နေရ၏။
သက်ရှိဖြစ်သော်လည်း လူသားများမဟုတ်ပါ။ ဥစ္စာ
စောင်များဖြစ်ကြပါ၏။

နှစ်ဦးမှာ နွေထံသို့ လပြည့်ညတိုင်း လာနေကျ
အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်နေသည်။

သူတို့ရှေ့မှာ သူတို့ကိုလက်အုပ်ချီရင်း ဒူးတုပ်ထိုင်
နေသည့် မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ မိန်းက
လေးသည် အလွန်တရာချောမောလှပလွန်း၍ စာဖွဲ့ပြုရန်ပင်
မတတ်နိုင်ပါ။

“ သမီးငယ် မြကြေးမုံ ”

“ ဘဘဖုရား ”

“ လူ့ဘုံလောကကို သွားဖို့ အမှန်တကယ်ပဲ ဆုံး
ဖြတ်ပြီးပြီလား သမီးငယ် ”

“ မှန်ပါ . . . ဘဘဖုရား ”

အမျိုးသမီးကြီး၏မျက်နှာမှာတော့ အလိုမကျသည့်
အရိပ်အယောင်များပေါ်လွင်နေသည်။

“ လူ့ဘုံဘဝဟာ အမျှကိစ္စများမြှောင်လှတယ်
သမီးတော်မြကြေးမုံ ”

“ မှန်ပါမယ်မယ်ဖုရား ၊ သမီးတော်မြကြေးမုံ
ဝိညာဉ်လွှင့်ပြီး လူ့လောကတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကိုလှည့်လည်
လေ့လာပြီးဖြစ်လို့ သိသင့်သလောက်သိပြီးပါပြီမယ်မယ်ဖု
ရား ၊ သမီးတော် လူ့ဘဝကို လူသားအဖြစ်နဲ့သွားချင်တာ
က ဒီသိုက်နန်းကြီးထဲမှာ နေရတာဟာ ကြာတော့ ငြီးငွေ့
လွန်းလို့ အပြောင်းအလဲအဖြစ် လူ့ဘဝကို လူထဲဝင်ပြီး
လူ အဖြစ်နဲ့လေ့လာချင်လို့ပါ ”

မြကြေးမုံက အကြောင်းပြချက်ပေးသော်လည်း
သူမ ၏မယ်မယ်ဖုရားက ကြေနပ်ပုံတော့မရသေးပါ။

ဘဘဖုရားက ပြောပြကြောင်းဝင်ပြောသည်။

“ အေးပေါ့လေ ၊ သမီးတော်လေးကသက်တော်
ငယ်သေးတာကိုး ၊ သက်တော် သုံးသောင်းဆိုတာဟာ အ
လွန်တရာငယ်သေးတာကလား ၊ တို့များဥစ္စာစောင်တွေဟာ
အရိမတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားပွင့်သည်အထိ ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ကြာအောင်စောင့်ရဦးမှာဆိုတော့ ငယ်ရွယ်သူအဖို့ပျင်းရိ
ပေလိမ့်မယ် နှမငယ် ”

မြတ်စွာဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြ၍
ဘဘဖုရားကပြောသည်။

ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးမှာ နောင်ပွင့်မည့် အရိမ
တ္တေယျမြတ်စွာဘုရားရုပ်တုတော်ကြီးဟု နွေသဘောပေါက်
ရ သည်။

“ ဆန္ဒပြင်းပျနေတော့လည်း ခွင့်ပြုရမှာပေါ့သမီး
ငယ် ၊ ဒါပေမယ့် သမီးတော်မြကြေးမုံ သတိချပ်ဖို့က
လူ့ဘဝရောက်ရင်သမီးဟာဥစ္စာစောင်ဘဝကလာခဲ့တာပါဆို
တာ ဘယ်သူ့ကိုမှပြောမပြုဖို့ပဲ ၊ မယ်မယ်တို့ရဲ့ ဟောဒီ
သိုက်နန်းကြီးရှိရာကို လူတွေသိလို့မဖြစ်ဘူး သမီးတော် ”

“ ဘယ်အတွက်ကြောင့်ပါလဲ မယ်မယ်ဖုရား ”

“ လူတွေဟာ လောဘသားတွေပဲ သမီး ၊ မယ် မယ်တို့နဲ့အဆင်ချင်းညှိမယ်ဆိုရင်အလွန်တရာနိမ့်ကျလှပေ တယ်၊ မယ်မယ်တို့သိုက်နန်းနေရာကိုသိသွားရင် လာပြီး သိုက်တူးကြလိမ့်မယ် ၊ လူတွေဟာ နောင်ဘုရားပွင့်ရင် သာသနာတော်အတွက်ထားတဲ့ပစ္စည်းရယ်လို့လဲ ညှာတာ ကြမှာမဟုတ်ဘူး သိုက်တူးခံရလို့မယ်မယ်တို့စောင့်ရှောက် နေတဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေပျောက်ပျက်ကုန်ရင် မယ်မယ်တို့ ဟာ သာသနာအပေါ်မှာ တာဝန်မကျေရာကျတော့မှာပေါ့ သမီးရယ် ”

“ သမီးတော် သဘောပေါက်ပါပြီ မယ်မယ် ၊ ခေတ္တခဏသိုက်နန်းကို စွန့်ခွာသွားရတဲ့ကာလမှာ သမီး တော်ကလည်းနောက်ဆံင်မနေရအောင် သိုက်နန်းကိုမေ့ ထားချင်ပါတယ် မယ်မယ် ၊ သည်တော့ သမီးတော် လူ့လောကကို မထွက်ခွာခင်မှာ သိုက်နန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေကို နှုတ်ယူထားလိုက်ပါ မယ်မယ်ဘုရား ”

“ အိမ်၊ . . . ဒါကတော့ ဘာဘုရား စီစဉ်ပြီး သားပါကွယ်၊ သမီးတော်အနေနဲ့ တစ်ခုကိုပဲ သတိရနေဖို့ လိုပါတယ် သမီးတော် ”

“ အဘယ်အကြောင်းများပါလိမ့် ဘာဘုရား ”

“ လူ့ဘဝရောက်တဲ့အခါ အိမ်ရာထူထောင်ခြင်း မပြုဘို့ပဲ ”

“ အကြောင်းပြချက်ကို သိပါရစေ ဘာ ”

“ သံယောဇဉ်များမှာစိုးလို့ပဲ ပြောပါရစေတော့ သမီးတော် ”

“ သမီးတော် မှတ်သားလိုက်နာပါမယ် ဘာ ၊ လူ့ဘဝမှာနေဖို့ အချိန်ကာလများကောသတ်မှတ်ဦးမှာလား ဘာဘုရား ”

“ အိမ်၊ . . . လူတို့ရဲ့သက်တမ်းဟာအင်မတန်မှ တိုတောင်းလှပါတယ်ကွယ် ၊ သူတို့ရဲ့ကာလရေတွက်ပုံနဲ့မှ အသက် ၇၀ - ၈၀ လောက်အထိ အနိုင်နိုင်နေရတာက လား ၊ လူသားတို့ရဲ့ ကာလရေတွက်ပုံ တစ်နှစ်ဆိုတာဟာ ဘာဘုရားတို့ရဲ့ တစ်ရက်လောက်ပဲရှိတာကွဲ့ ၊ လူအနေနဲ့ သက်တမ်းပြည့်နေခဲ့ရင်တောင် သမီးတော် သိုက်နန်းက ထွက်ခွာသွားတဲ့ကာလဟာ တိုတိုလေးပါကွယ် ၊ မပြောပ လောက်ပါဘူး ၊ ဒီတော့ သမီးတော် လူ့ဘဝမှာ လူ အဖြစ် ပျော်သလောက်သာနေပေတော့ ”

“ မှာကြားစရာစကားကုန်စင်ရင်ဖြင့် သမီးတော် ကို ခွင့်ပြုပါတော့ ဘာဘုရားနဲ့မယ်မယ်ဘုရား ”

“ အိမ်၊ . . . သွားချိန်သင့်ပေပြီ ၊ ကဲ - ဒီအချိန် ကစလို့ လူ့ပြည်မှာသန္ဓေယူနေတဲ့ လူမိန်းမတစ်ဦးရဲ့ဝမ်း ကြာတိုက်ထဲမှာ သွားရောက်ဝင်စားပေတော့ သမီးတော် မြကြေးမုံ ”

ဘာဘုရား၏ စကားဆုံးသည်နှင့် မြကြေးမုံသည် ဥစ္စာစောင့်မိဘနှစ်ပါးရှေ့မှ ဖျတ်ကနဲပျောက်ကွယ်သွား တော့သည် ။

နွေ့ရှေ့နံရံပေါ်မှ မြင်ကွင်းမှာလည်း ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။
အုတ်နံရံဖြူဖြူအပြစ်သာ နဂိုအတိုင်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။

နေ့ ဘေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။
ဥစ္စာစောင်မိဘနှစ်ပါး မရှိပါလေတော့ ။
ခုတော့ နေ့ အလုံးစုံသိရပေပြီ ။
မြကြေးမုံ မြကြေးမုံ . . . တဲ့ ။
နေ့ဟာ မြကြေးမုံအမည်ရှိ ဥစ္စာစောင်မကလေးပါ

လား ၊

“ ဘာဘုရားနဲ့ မယ်မယ်ဖုရား ”
မိဘနှစ်ပါးကို တမ်းတခေါ်ငင်လိုက်သည်။

“ ဘာဘုရားနဲ့ မယ်မယ်ဖုရားက မတရားဘူး ၊
သမီးကိုတော့ ဘာစကားမှ ပြောခွင့်ပြေရင်းခွင့်မပေးဘူး၊
သမီးကို ကာလအနည်းငယ်လေး လှူပြည်မှာ နေခွင့်ပေး
ပါဦး ဘာဘုရားနဲ့မယ်မယ်ဖုရားရယ်၊ သမီးအတွက်မဟုတ်
ပါဘူး ၊ သမီးချစ်သူအတွက်ပါ ၊ သူ့ခမျာ သမီးသိုက်နန်း
ပြန်သွားရင် အသည်းကွဲကျန်ရစ်ရပါလိမ့်မယ်ရှင် . . . သမီး
တို့ကို ထောက်ထားကြပါဦး . . . ညှာတာကြပါဦးရှင် . ”
ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါးကို တမ်း
တတိုင်တည်ရင်း နေ့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မန္တလေးမြို့ထုတ်
ရတနာ ပုံနှင့် မန္တလေးသတင်းစာများ၌ နေ့တို့
စေ့စပ်ပြီးစီးကြောင်း ကြော်ငြာပါလာသည်။

စေ့စပ်ပွဲညက နောက်ဆုံးအတွေ့အကြုံကို ဖြူဖြူ
အားပြောပြလိုက်သည်။

“ ဟယ် အဲဒီတော့ နှင့်သိုက် ဘယ်မှာရှိ
တယ်ဆိုတာ နှင့်သိလိုက်ရပြီပေါ့ ”

“ စိန်ရွှေရတနာတွေပြည်နေတဲ့ခန်းမကျယ်ကြီးကို
ပဲ မြင်ရတာဖြူဖြူရဲ့ ၊ အဲဒီသိုက်နန်းကြီးဟာ ဘယ်နေရာ
မှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ ငါ ဘယ်သိမှာလဲ ”

“ နှင့်စိတ်ထဲမှာ မှတ်မိမလာဘူးလား ”

“ မမှတ်မိပါဘူးဟယ် ၊ အခုဟာကလည်း ဘာဘု
ရားနဲ့ မယ်မယ်ဖုရားပြသလောက်ကိုပဲ ငါမြင်ရတာကိုး ၊
သိုက်နန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့အသိဉာဏ်မှတ်ဉာဏ်တွေအကုန်လုံး
ငါ့ဆီကနှုတ်ယူထားပြီးသားဆိုတော့ ကျန်တာတွေမမှတ်မိ
နိုင်တော့ဘူးလေ ”

“ မြကြေးမုံဆိုတဲ့ ဥစ္စာစောင်မလေးက
နှင့်ရုပ်အတိုင်းဖြစ်မှာပေါ့နော် ”

“ မဟုတ်ဘူးဖြူဖြူ၊ သူကသိပ်လှတယ်၊ အရမ်း
ကိုလှတယ်၊ ပြောမပြတ်လောက်အောင်ကိုလှတယ်၊ သိ
လား၊ ငါကသူ့လောက်မလှပါဘူး၊ ငါဟာ မြကြေးမုံဘဝ
ကလာခဲ့ပေမယ့် အခုအချိန်မှာ လူသားလေ၊ လူသားက
ဥစ္စာစောင်ကိုမှီအောင်ဘယ်လှနိုင်ပါ့မလဲဟယ် ”

“ နေ့ရယ် . . . နှင့်တောင် ဒါလောက်လှတာ
မြကြေးမုံသိပ်လှမှာပဲနော် ၊ ငါ မြင်ဘူးချင်လိုက်တာ ဟယ်
”

ထူးဆန်းသည်မှာ နောင်လပြည်နေ့ညများတွင် ဘ
ဘဖုရားနှင့် မယ်မယ်ဖုရားရောက်မလာကြတော့

တန်ဆောင်မုန်းလပြည်ညတွင်နွေသည်ဥစ္စာစောင်
မိဘနှစ်ပါးကို မျှော်နေမိ၏။

သည်တစ်ခါတော့ ဘဘဖုရားနှင့်မယ်မယ်ဖုရားကို
ရ အောင်စကားပြောမည် ၊ တောင်းပန်မည် . . . ဟု နွေ
ကြံစည်ထားသည် ။

သို့သော် . . . သူတို့ရောက်မလာကြပါလေ ၊

နတ်တော် ၊ ပြာသို့ ၊ တပို့တွဲလပြည်များတွင်လည်း
ရောက်မလာကြချေ ၊

မိဘများသည် နွေကို ဥပက္ခာပြုလိုက်လေပြီလား၊
သို့မဟုတ် . . . လူ့ဘဝကို မလာမီက ပေးထားသော ကတိ
များကို နွေသိအောင်ပြောပြပြီးပြီမို့ လုပ်ရဲရင် လုပ်ချင်ရာ
လုပ်ကြပေတော့ဟု လွှတ်ထားလိုက်လေသလား ၊

နွေ မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ ။

သူတို့ရောက်မလာတာအတော်ကြာသွားသည်အခါ
နွေစိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ လျော့နည်းလာပြန်သည်။

ယခုအချိန်ထိလည်းဘဘဖုရားနှင့်မယ်မယ်ဖုရားတို့
က ဘယ်လိုဒဏ်ခတ်မှုမျိုးမှ ပေးမလာသည့်အတွက် စိတ်
သက်သာရာရလာခဲ့သည်။

နွေစိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေ ပြန်လည်ဖြစ်ထွန်းလာ
သည်ကတော့ နေလရောင်က လက်ထပ်ကြဖို့ ပူဆာလာ
သည့်အချိန်တွင်ဖြစ်၏။

“ ကိုတို့ လက်ထပ်ကြဖို့နွေ ”

“ ဘွဲ့ရပြီးမှ လက်ထပ်မယ်လေ ကိုနေရဲ့ ၊ နွေ
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးတယ် ”

“ ကိုကတော့ မနေနိုင်တော့ဘူးကွာ ၊ အတူတူနေ
ချင်လှပြီ ၊ လက်ထပ်လိုက်လို့လွတ်လပ်မှုဆုံးရှုံးသွားတာ
မှမဟုတ်တာ ”

နွေမှာ အကြောင်းပြစရာ မရှိတော့ပါ ။

“ မိန်းကလေးတွေဟာ စေ့စပ်ထားပြီးရင် အမြန်
လက်ထပ်ဖို့ ပူဆာကြမြဲပဲနွေ ၊ မတော်တဆလက်ထပ်ဖြစ်
ရင် အရှက်ကွဲဖြစ်မှာစိုးကြလို့လေ ၊ နွေ့ကျမှလက်ထပ်ဖို့
ကိစ္စကို ရက်ရွှေ့ချင်နေတာ ကိုဖြင့်အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး ”

လူ့ဘဝမှာ အိမ်ရာမထူထောင်ပါလို့ ကတိထားခဲ့
သည်။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသည်

အမှန်တကယ်အိမ်ရာ ထူထောင်ခြင်းမဟုတ်သေး ။
လက်ထပ်ခြင်းသည်သာ အိမ် ထောင်ပြုခြင်းမည်၏။

တကယ်တမ်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်အခါ
သူတို့ သည်းခံနိုင်ကြပါတော့မည်လား ။

နွေကို လိပ်ပြာနှုတ်ကြတော့မည်ထင်သည်။

“ ဖြူဖြူရယ် . . . ဒီကြားထဲမှာများ ငါတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင်လေ . . . နွေဟာ ကိုနေ့ကို အသက်ပေးပြီး ချစ်သွားတာပါလို့ ၊ သူ့အသက်ကို အသေခံပြီး အချစ် ကိုသက်သေပြသွားတာပါလို့ပြောပြရစ်ပါတော့ သူငယ်ချင်း ရယ် . . . ”

မင်္ဂလာဂုဏ်ကို မေလဒုတိယပတ်၏တနင်္ဂနွေနေ့ ကို သတ်မှတ်လိုက်သည်။
မင်္ဂလာဆောင်မည်နေရာက ဆီဒိုးနားဟိုတယ် ၊ အမရပူရခမ်းမ ၊
ညော်ခံဖျော်ဖြေမည်တီးဝိုင်းက မြို့မတီးဝိုင်း ၊
မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်ရင်း နေလရောင်တက်ကြွ နေသည် ၊ ပျော်မြူးနေသည် ။

“ ဒီစာလုံး ဖွန့် font ကြိုက်ရဲ့လားနွေ ၊ အကြံ ပေးပါဦးနွေရဲ့ ”
“ အင်း . . . ကောင်းပါတယ် ”
ဖိတ်စာကို နေလရောင်က ကိုယ်တိုင်စီစဉ်သည်။
ကွန်ပျူတာထဲတွင်စိတ်ကြိုက်ပုံစံဖိတ်စာရိုက်သည်။
စာလုံးပုံစံအမျိုးမျိုး ၊ ဒီဖိုင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖိတ်စာ၅စောင် ထွက်လာ၏။ ဖိတ်စာနမူနာများကို Print ထုတ်ယူလိုက် သည်
“ ကဲ - ရွေးပေတော့ ၊ ဘယ်ဟာအကြိုက်ဆုံး လဲ ”
ကိုနေ့ကို စိတ်ဝေဒနာမပေးချင်တော့ပါ။နောက်မှ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ၊ နွေပျော်ရွှင်ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။
နှစ်ယောက်စိတ်ကြိုက်ညှိနှိုင်းရင်းဖြင့် အကောင်း ဆုံး အလှဆုံးဖိတ်စာတစ်စောင်ရလိုက်တော့သည်။

မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ တစ်ပတ်အလိုတွင် ဖိတ်စာအား လုံး ဝေပြီးသွားသည်။
“ မန္တလေးအတွက်တော့ ဖိတ်စာတွေစုံပြီ ၊ ပြင် ဦးလွင်အတွက်ပဲ လိုတော့တယ် ၊ မနက်ဖန် မနက်စောစော ပြင်ဦးလွင်တက်ပြီး ဖိတ်စာတွေ ဝေမယ်၊ နေ့ချင်းပြန် ဆင်းခဲ့မယ် နွေ ”
နေလရောင်က ဖိတ်စာတစ်ထပ်ကို ပိုက်ပြီး နွေ့ကို နှုတ်ဆက်သွားသည်။
ထိုခရီးသည် နွေနှင့် နေလရောင်နောက်ဆုံးခွဲခွာ

ပြင်ဦးလွင်တွင် ဖိတ်စာတွေဝေအပြီး
နေ့လည် ဂုဏ်ရီလောက်မှာ နေလရောင်
မန္တလေးသို့ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

နေလရောင် ပျော်နေသည် ။

သူ နွေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည် ။

အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသောအစီအ
စဉ်များကို စိတ်ကူးရင်း ဆိုင်ကယ်ကို ဒုန်းမောင်း၍
ပြန်ခဲ့၏

လက်ထပ်ပြီးလျှင် နေလရောင်တို့အိမ်ကိုနွေ့လိုက်
လာလိမ့်မည် ။ အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကိုပြင်ဆင်မွမ်းမံ
ပြီးပါပြီ ။

လက်ထပ်ပြီးနောက်တစ်ရက်မှာနေလရောင်နှင့်နွေ့
ပြင်ဦးလွင်ကို လာကြမည် ။ ဟန်းနီးမွန်းခရီး ။

ပြင်ဦးလွင်က ကော်ဖီခြံရှိ အိမ်ကလေးမှာတစ်လ
လောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြမည် ။

ဂျေအစီအစဉ်များကို စဉ်းစားရင်း နေလရောင်
တက်ကြွနေသည် ။ ပျော်နေသည် ။

နေလရောင်သည် ပြင်ဦးလွင်မှ မန္တလေးသို့ အ
ဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းမောင်းလာ၏ ။

သည်လမ်းသည် နေလရောင်အတွက်သွားနေကျ
လမ်းဖြစ်သည်။ အတက်မှာဖြစ်စေ၊အဆင်းမှာဖြစ်စေ
ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုကွေ့ရှိသည် ။ ဘယ်နေရာမှာ
ကျင်းရှိသည်၊ ချိုင့်ရှိသည်၊ ဘယ်လိုရှောင်၍မောင်းရမည်၊
ဘယ်ကွေ့မှာ ဟွန်းတီးရမည်၊ ဘယ်နေရာမှာအရှိန်လျှော့ရ

မည်၊ဘယ်လိုအဆင်းမှာ
ဖရီးရိုက်ဆင်းရဲမည်၊ဘယ်လိုအတက်မှာဂီယာမြင်၍မောင်းရမ
ည် ။ အားလုံးကို နောကျေပြီးသား ၊ကျွမ်းကျင်ပြီးသား၊
ကွေ့တစ်ခုကို ရောက်လာသည် ။
အဆင်းလမ်း၏ ဘယ်ဖက်တွင် အလွန်တရာနက်
သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိသည်။ရှေ့တွင်အကွေ့ဖြစ်သည်။
တောင်ခါးပန်းရံကြီးကွယ်နေသဖြင့်အကွေ့မရောက်
မီ ဟွန်းတီးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ လာနေမည်ယာဉ်ကို
ကြိုတင်အသိပေးလိုက်သည်သဘော ။
ကွေ့ကို ၄၅ဒီဂရီ ညာဖက်သို့ ချိုးကွေ့ရမည်ဖြစ်
သည်။

ကွေ့နားရောက်လာသည်။
အဂ္ဂိန်အနည်းငယ်လျော့စေရန် ဘရိတ်ကိုမှေးနှင်း
လိုက်သည် ။ ဘရိတ်တံသည် အောက်သို့နိမ့်ကျသွားပဲ
ခိုင်နေသည် ။ ဆိုင်ကယ်မှာလည်း အဂ္ဂိန်လျော့မသွားပေ။
နေလရောင်သည် အကွေ့အရောက်တွင်လက်ကိုင်
ကို ညာဖက်သို့ချိုးလိုက်၏ ။ လက်ကိုင်ကိုကွေ့မရ ။
လက်ကိုင်မှာ ရှေ့တူရူသို့ တည်တည်ကြီးတန်းနေသည်။
ချိုးကွေ့လို့မရပဲ ခိုင်နေသည်လက်ကိုင်ကြောင့်
နေလရောင် အံ့ဩသွားသည် ။ လန့်သွားသည် ။
ဘရိတ်ကို အစွမ်းကုန်ဖိနှင်းလိုက်ပြန်၏။
မြေနှင်းဘရိတ်တံသည်လည်း တုတ်တုတ်မှမလှုပ်၊
ခိုင်မြဲခိုင်နေပြန်သည် ။
လက်ဆွဲဘရိတ်ကို ဆွဲကြည်ပြန်သည် ။ ပကတိ
ကျောက်သားသဖွယ် မာကျောနေ၏။
ဆိုင်ကယ်သည် ချောက်ဖက်သို့ တည်တည်ရှေ့ရှု
သွားနေ၏။

နေလရောင် လန့်အော်လိုက်သည် ။
ဆိုင်ကယ်ရော ၊ လူပါ အသူတစ်ရာနက်သော
ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ထိုးကျသွားပါလေ၏ ။

ချောက်ထဲသို့ဆိုင်ကယ်ထိုးကျသွားသည်နှင့်တပြိုင်
နက် ကောင်းကင်ယံ၌ အရိပ်နှစ်ခုပေါ်လာသည် ။
လူသားအသွင် အရိပ်နှစ်ခုသည် ကောင်းကင်လေ
ဟာပြင်၌ တန့်၍ တည်နေ၏ ။
“ သမီးတော် မြကြေးမုံ ”
အမျိုးသမီးအရိပ်က လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်။
လွင်ကျသွားသော နေလရောင်ခန္ဓာကိုယ်မှ ဝိညာဉ်
သည် လွင်ပါးပြီး လေဟာနယ်ထဲတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။
ဝိညာဉ်သည် အမျိုးသမီးသဏ္ဍာန်ဖြင့်ကျန်နေရစ်ခဲ့
၏ ။

ဆိုင်ကယ်နှင့် နေလရောင်၏သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
ကား ချောက်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းလွင်ကျနေဆဲ ။
နေလရောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ လွင်ပျံ၍ကျန်ရစ်ခဲ့
သည့် အမျိုးသမီးအသွင် ဝိညာဉ်သည် . . . ကောင်းကင်မှ
အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း
“ အလို မယ်မယ်ဖုရားနဲ့ဘာဖုရား ”
သူမသည်အောက်သို့တဖန်ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။
မီးလောင်နေသောဆိုင်ကယ်နှင့်ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေ

တွင် အသက်မဲ့စွာ လဲလျောင်းနေသော နေလရောင်ကို မြင်ရသည် ။

လူအဖြစ်နှင့် သူမ၏ဝိညာဉ် တွယ်မှီခဲ့ရာ နေလရောင်အမည်ရှိ လူသားခန္ဓာကိုယ် အခွံကြီး ၊ သူကား အသက်ဝိညာဉ် ကင်းပျောက်ခဲ့ချေပြီ ။

မြကြေးမုံသည် မိခင်နှင့်ဖခင်ကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်၏ ။

မိဘနှစ်ပါးက လက်ကမ်းပေးလိုက်သည် ။

“ သမီးလေး မြကြေးမုံ ၊ မယ်မယ်ဖုရားတို့နဲ့ ပြန် လိုက်ခဲ့ပေတော့ ”

မြကြေးမုံက လက်နှစ်ဖက်ကို ကမ်းလင့်ပေးလိုက်သည် ။

“ မှန်လှပါ မယ်မယ်ဖုရား ”

ဥစ္စာစောင်ဝိညာဉ် သုံးခုသည် သိုက်နန်းရှိရာသို့ ကောင်းကင်မှ တရွေ့ရွေ့ပျံဝဲသွားလေ၏ ။

ဥစ္စာစောင်မိဘနှစ်ပါးသည် မြကြေးမုံကိုအလည် မှာထား၍ လက်တွဲရင်းကောင်းကင်ခရီးမှ သိုက်နန်းရှိရာသို့ လွင့်ပါးပျံသန်းလာကြသည် ။

ရေမြေတောတောင်များကိုကောင်းကင်မှဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည် ။

မန္တလေးမြို့ဖက်သို့ ဦးတည် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြ၏ ။

မန္တလေးမြို့၏တောင်စူးစူးတစ်နေရာအရောက်တွင် အောက်ဖက်သို့နိမ့်၍ ဆင်းခဲ့ကြ၏ ။

အောက်ခြေမှ ဂျှစ်ခင်းသည်တဖြည်းဖြည်းပီပြင်လာသည် ။

ငွေတော်ကျီကုန်းရွာပေပဲ ။

လောကမဏိစူဠာ ဘုရားကြီးပေပဲ ။

မြကြေးမုံ မှတ်မိလိုက်သည် ။

ဥစ္စာစောင်တစ်ဦး၏ အသိစိတ်ဓာတ်များ တဖြည်းဖြည်းပြန်ဝင်လာသည် ။

ငွေတော်ဘုရားအောက်တည်တည်မြေအောက်မှာရှိသည့် သူမ၏သိုက်နန်းကို တစတစ မှတ်မိလာ၏ ။

မြေပြင်သို့ရောက်သောအခါမဟာပထဝီမြေလွှာကြီးသည် သုံးယောက်ဝင်သာရုံ နှစ်လွှာကွဲထွက်သွား၏ ။

မြကြေးမုံတို့ ဥစ္စာစောင်မိသားစုသုံးယောက်သည် မြေလွှာအကွဲမှနေ၍ မြေအောက်သို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏ ။

ဥစ္စာစောင်များမြေအောက်သို့ရောက်သွားသည်နှင့် ကွဲအက်နေသည့်မြေကြီးမှာ ပြန်စေ့သွားသည် ။

မြကြေးမုံတို့ သုံးဦးက မြေအောက်သို့ဆင်းသက်မြဲ ။

သူတို့ဆင်းသက်သွားရာလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် ပထဝီမြေလွှာထူသည် ကွဲ၍ ကွဲ၍ လမ်းအဖြစ်ဖန်ဆင်းပေးလေ၏ ။ မြကြေးမုံတို့ လွန်သွားသည်နှင့်

ကွဲနေသော မြေလွှာထုမှာ ပြန်၍ . . . ပြန်၍စေ့သွားလေသည်။ ။

လောကမဏိစူဠာဘုရားကြီး၏ မြေအောက် အလံတစ်ထောင်၌ တည်ရှိသည် သိုက်နန်းကို မြကြေးမုံ တိတိကျကျပြန်လည်မှတ်မိသွားတော့၏။ ။

အလံတစ်ထောင်အနက်သို့ ရောက်သည်အခါရွှေအတိပြီးသော သိုက်နန်းတခါးမကြီးကို မြင်ရလေသည်။ ။

တခါး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စောင့်နေသော သိုက်စောင့်ဘီလူးနှစ်ကောင်။ ။

ဘီလူးနှစ်ကောင်က သွားကြီးတွေပြု၍ အစွယ်ကြီးတွေအဖွေးသားနှင့်မြကြေးမုံကိုရယ်ပြုရင်းနှုတ်ဆက်သည်။ ။

ဘီလူးနှစ်ကောင်ကိုလည်း မြကြေးမုံမှတ်မိလိုက်ပါပြီ။ ။ သိုက်နန်းတွင်ရှိစဉ်က မြကြေးမုံနှင့်ကစားဖော်ကစားဖက် ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင်။ သူတို့သည် သိုက်စောင့်တာဝန်ကိုယူထားရပြီး မြကြေးမုံနှင့် သက်တူရွယ်တူများဖြစ်သည်။ ။

မြကြေးမုံပျင်းလျှင် ရွှေဒန်းပေါ်တင်ပြီးလွှဲပေးကြသည်။ ။ တစ်ကောင်တလဲစီ ကုန်းပိုးပြီး လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားကြသည်။ ။ သဘောကောင်းသော သူငယ်ချင်း ဘီလူးနှစ်ကောင်ပါပေ။ ။

ဘီလူးနှစ်ကောင်က ရွှေတခါးကြီးနှစ်ချပ်ကို တွန်းဖွင့်၍ လှုပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

သားအမိသုံးယောက် သိုက်နန်းထဲဝင်ခဲ့ကြ၏။ ။

သိုက်နန်းမကြီးထဲတွင်တော့ ကြမ်းပြင်နှင့်အပြည့်ပြန်ကျနေသည့် ကျောက်သံပတ္တမြားများ၊ ရတနာများ၊

သိုက်နန်းထိပ်ရှိ ရွှေအတိပြီးသော ဘုရားဆင်းတုကြီးကို မိဘနှစ်ပါးက မြကြေးမုံကို ဝတ်ပြုစေသည်။ ။ ဘုရားကြီးကား နောင်ပွင့်မည့် အရိမတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားကြီး၏ ဆင်းတုတော်ပင်တည်း။ ။

မြကြေးမုံသည် ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချဝတ်ပြုရင်း နှုတ်မှကတိသစ္စစကားတစ်ခွန်း တိုင်တည်လိုက်၏။ ။

“ တပည့်တော်မသည်အရိမတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားပွင့်မည့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် ဤသိုက်နန်း၏ ရတနာများအားစောင့်ရှောက်ပါမည်ဘုရား၊ ဤမှန်သောသစ္စစကားကြောင့် အရိမတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားပွင့်သည့်အချိန်တွင် တရားထူး တရားမြတ်ကို ရ ရ ပါစေသား ”

“ သမီးငယ် မြကြေးမုံ ၊ လူ့ဘဝကို လူ့အဖြစ် သွားရောက်နေထိုင်ဖို့ ဘာဖုရားတို့ ခွင့်ပြုခဲ့သော်လည်း တိုတောင်းသောကာလအတွင်းမှာသိုက်နန်းသို့ပြန်လည်ခေါ် ယူရတဲ့အတွက် ဘာဖုရားတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးတော့ သမီး တော် ”

“ မှန်ပါ ”

“သမီးတော်ဟာ မယ်မယ်တို့ကိုထားခဲ့တဲ့ကတိကို ချိုးဖောက်တဲ့အတွက် အခုလို လိပ်ပြာနှုတ်ပြီး ပြန်လည် ခေါ်ငင်ရခြင်းဖြစ်ပေတယ် သမီး ”

မယ်မယ်ဖုရားစကားကြောင့် လူ့ဘဝမှ အဖြစ်များ ကို မြကြေးမုံ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည် ။

“ မှန်ပါ ၊ လူ့ဘဝမှာ အိမ်ရာထူထောင်ဖို့ကြံစည် တဲ့အတွက် ပြန်လည်ခေါ်ငင်ခြင်း ဟုတ်ပါသလား မယ် မယ် ”

“ မှန်ပေတယ် သမီး ”

မြကြေးမုံအသိဝယ် လူ့ဘဝတွင်နေထိုင်စဉ်က အ ကြောင်းရပ်များကို ပြန်လည်သတိရလာသည် ။

“ အံ့ဩစရာပေပဲ ဘာနဲ့မယ်မယ် ၊သမီးတော် ဟာ လူ့ဘဝကို လူ့ယောက်ျားလေးအသွင်နဲ့ ဘဝကူးခဲ့ရ တယ် ၊ နေလရောင်ဆိုတဲ့အမျိုးသားလေးတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်လှုပ်ရှားခဲ့ရတယ် ၊ အံ့စရာပေပ ”

“ ဒါဟာ လူ့သားတို့ရဲ့ သဘာဝတရားအရဖန်တီး ချက်ပေပဲ သမီး ၊ ဘာတို့ရဲ့ ပယောဂ မပါပေဘူး ”

“ ဂျင်းအောင် မိန့်တော်မူပါ ဘာဖုရား ”

“ သမီးကို လူ့လောကထဲသွားဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ သမီးဟာ သန္ဓေယူနေတဲ့ လူမိန်းမတစ်ဦး ဝမ်း ထဲကို ဝင်စားရတယ် သမီး ၊ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရဲ့ ဝမ်းထဲမှာ ဝင်စားပါလို့ ဘာတို့မှာ မိန့်ခွင့်မရှိဘူး ၊ ရွေးချယ်ပေးခွင့် မရှိဘူး ”

“ မှန်ပါ ”

“ သမီးငယ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ ခင်လဝင်းရဲ့ သန္ဓေသား ဟာ ယောက်ျားလေးသန္ဓေသားဖြစ်နေတယ် ၊ ဒီလိုနဲ့ သမီး ဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အဖြစ် လူ့ဘဝမှာ ဂျင်သန် ခဲ့ရတာပဲ ”

“ ဪ ”

“ သမီးဟာ လူ့ဘဝမှာရှိစဉ်က ဥစ္စာစောင့်ဘဝကို တစ်စွန်းတစ်စမှ ပြန်လည်သတိမရခဲ့ဘူး ၊ နေလရောင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကို နှုတ်ယူလိုက်မှပဲ သတိပြန် လည်လာတော့တယ် မယ်မယ် ”

“လူမသမာသိုက်သမားတွေရဲ့ ရန်က ကာကွယ်ဖို့ သမီးတော်ရဲ့ အသိဉာဏ်တွေကို မယ်မယ်တို့နှုတ်ယူထား လိုက်တာကိုးကွဲ့ ၊ သမီးတော် ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ ”

“ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ”

“ မယ်မယ်တို့ဟာ သမီးအိမ်ရာထူထောင်ခြင်းပြု မှာစိုးလွန်းလို့ သမီးကိုသတိပေးချင်တာတောင် တိုက်ရိုက် သတိမပေးဝံ့ဘူးကွဲ့၊ အကယ်၍များ သမီးကို ကိုယ်ထင်ပြ သတိပေးခဲ့ပါက သိုက်နန်းရှိရာအရပ်ကို မှတ်မိသွားပြီး သိုက်ဆရာတွေ အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံမှာစိုးလို့ပဲ ”

“ အိမ် . . . သမီးကို တိုက်ရိုက်သတိပေးလို့ မ ဖြစ်လေတော့ ဘာတို့မှာ သမီးနဲ့လက်ဆက်မယ် နဲ့နဲ့နဲ့ ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကိုပဲ ချိန်းချောက်ထားမြစ် သတိပေးခဲ့ရ တယ်သမီး ”

“ အို ”

ဘာနဲ့မယ်မယ်တို့ ကိုယ်ထင်ပြုသတိပေးမှု ကြောင့် နဲ့နဲ့နဲ့က သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဥစ္စာစောင့်ဟု လွဲ မှားစွာ ယုံမှတ်ခဲ့လေသည်။ ။

“ နဲ့နဲ့နဲ့ဟာ သိုက်ဆရာအတုအယောင်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေစဉ်မှာလည်း သိုက်စောင့်ဘီလူးငယ် ငယက္ခ ကို အဂ္ဂမကြီးအသွင် ဖန်ဆင်းပြီး ကယ်တင်ဖို့လွှတ်ခဲ့ရ သေးတယ် ”

“ ဘာနဲ့မယ်မယ်ဟာ သမီးလူ့ဘဝမှာ ဂျိုနေစဉ် ကာလတစ်လျှောက်သမီးကို စဉ်ဆက်မပြတ်လိုက်ပြီးစောင့် ရှောက်နေတဲ့ သဘောပေါ့နော် ”

“ မှန်ပေတယ် သမီး ၊ ဟောဒီအပေါ်ကလော ကမကိစ္စဉာဏ်ကြီးမှာ သမီးငယ် အပတ်စဉ် ပုတီးလာ စိတ်တုံးကလည်း ဘာနဲ့မယ်မယ်ဟာ သမီးအပါးမှာ အမြဲ တစေ့ရှိနေခဲ့တယ်ကွဲ့ ”

လူ့ဘဝတုံးက ဘုရားပရဂုဏ်ထဲမှာ ဂိုက်ခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံများကို ပြန်လည်သတိရမိသည်။ ။ သူ့ဂိုက်ခဲ့တဲ့ဓာတ် ပုံတချို့မှာ ပုံရိပ်ပေါ်ထင်ဟပ်နေတဲ့ ပုံတွေဟာ ဘာနဲ့ မယ်မယ်တို့ရဲ့ ဂုပ်ပုံရိပ်တွေပါလား။ ။

“ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိုနေလရောင်ရဲ့အရင်ဘဝက အဆက်အနွယ်တွေများ ဖြစ်မလားပဲ ” ဟုပြောခဲ့သည့် ဖြူ ဖြူစကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် . . . နေ့ ဆိုသည် မိန်းမ ငယ်ကိုပါ သတိရလာမိ၏။ ။

မြကြေးမုံအနေနှင့်တော့လူ့ဘဝမှာပတ်သက်ဆက် နွယ်ခဲ့ဘူးတဲ့ နေ့အပေါ်မှာ မည်သည့်သံယောဇဉ်မှရှိမနေ တော့ပါ။ ။ နေလရောင်ဆိုသည်လူ့ဘဝကာလတိုလေးသည် မြကြေးမုံအဖို့ လူ့လောကကို ခေတ္တအပျော်သွားရောက်ခဲ့ သည့် ခရီးတိုလေးမျှသာဖြစ်၏။ ။

သို့ရာတွင်

နေ့ဆိုသည်မိန်းမငယ်အတွက်တော့တစ်ဘဝစာဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ ။ တစ်သက်စာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ။

နေ့ . . . နေ့

နေ့ဆိုသည် လူသားညီမငယ်သည် ယခုအချိန်မှာ သည်းအူပြတ်မျှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေပေလိမ့်မည်။ ။

သနားစရာကောင်းပေစွ မိန်းကလေးရယ် . . .

ညနေခင်း . . . နေဝင်ရီတရောအချိန်
 ကျနေသည် လောကမကိစ္စဣာဘုရားကြီးအား အ
 နောက်ဖက်မှနေ၍ ရောင်ခြည်ဖြင့်ပူဇော်နေသယောင် ၊
 ဘုရား၏ ဆွဲလဲသံလွင်လွင်က တိတ်ဆိတ်သော
 ဝန်းကျင်ကို ထိုးဖောက်လျှက်ဂို၏ ။
 မျှော်ကြည်လေရာတိုင်းမှိုင်းမှိုင်းညိုညိုဖြင့် လွမ်း
 မောဘွယ်ကောင်းလှပေ၏ ။
 ဥစ္စာစောင့်မလေး မြကြေးမုံသည်စေတီကိုလက်ကွဲ
 ရစ်လှည့်ပတ်ရင်း ပူဇော်နေသည်။ လူသာမန်များအဖို့
 ကား မြကြေးမုံကို မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ ။
 ထိုစဉ် စိမ်းပြာရောင်မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးတစ်
 စင်းသည် ဘုရားရှိရာသို့ရှေ့ရှုမောင်းချင်လာလျက်ရှိသည်။
 ဘုရားအုတ်တံတိုင်းရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်လိုက်
 ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ချောမောလှပသောမိန်းမပျိုလေးတစ်
 ဦး ဆင်းလာသည်။
 မိန်းမပျိုသည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့်ဘုရားဝင်း
 ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်လာ၏ ။
 မြကြေးမုံသည် ဘုရားထဲဝင်လာနေသော လူသား
 မိန်းမပျိုကို လှမ်းမြင်လိုက်သည် ။
 နွေ ၊ နွေ . . . ပါလား ။
 နွေက ဘုရားရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း
 ဘုရားကို အာရုံပြုသည် ။
 မြကြေးမုံသည် နွေဝတ်ပြုနေရာနားသို့ တိုးကပ်
 သွားလိုက်သည် ။
 “ ယခုပြုရသော ကုသိုလ်ကိစ္စအဝဝအားတမလွန်
 မှ ကိုနေလရောင်သို့ အမျှပေးဝေပါသည် ၊ကိုနေလရောင်
 ရေ . . . အမျှ . . . အမျှ . . . အမျှ . . . ”
 မြကြေးမုံက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်သည် ။
 ဪ . . . မိန်းကလေးရယ် ။
 သည်မိန်းကလေးကိုသောကဝေဒနာခံစားရအောင်
 လူ့ဘဝထိသွားပြီး လှည့်စားခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ပါပေါ့လား ။
 နွေသည် . . . မိမိနှင့်နေလရောင်မင်္ဂလာမဆောင်
 မီသေကွဲကွဲရမည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည် ။ ထိုသို့ထင်ခဲ့မိသော
 ဥပါဒါန်ကပင် နေလရောင်ကို ဥပါဒါန်ရောက်စေခဲ့ခြင်းလား
 နွေ ယူကြိုးမရဖြစ်မိ၏ ။
 သူမသည် လပြည့်ည ခုနစ်ညတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
 သည့် စိတ်ထင်ယောင်ထင်မှားကိစ္စများအတွက်လွဲမှားသော
 အသိများ ဝင်ခဲ့မိသည် ။ ယခုတော့ ထိုကိစ္စများကို စိတ်
 ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခြင်းဟုပင် နွေမှတ်ယူလိုက်ပါပြီ ။
 မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ သတို့သားလောင်းသေဆုံးခဲ့၍

ဆောင်းလုလင်

မင်္ဂလာမဆောင်လိုက်ရသော သတို့သမီးလေးအဖြစ်နွဲ့နှဲ့
လုံးသားသည် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ။

“ ဘဝဆက်တိုင်း သည်လိုအဖြစ်ဆိုးမှ လွတ်
မြောက်ရပါစေသား ”

ဘုရားကိုလက်အုပ်ချီရင်း တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဆု
တောင်းမိပါသည်။ ။

“ ဆုတောင်းပြည့်ပါစေကွယ် ၊ ညီမငယ်လည်း
ဒီဘဝမှာတင်တရားထူးတရားမြတ်ရပြီး သံသရာဝင်ဆင်းရဲ
က လွတ်ကင်းပါစေလို့ အစ်မတော်မြကြေးမုံဆုတောင်း
ပေးလိုက်ပါတယ်ကွယ် ”

လူသားအားလုံး စိတ်သောက ဗျာပါဒမှလွတ်ကင်း
ချမ်းသာရာ ရကြပါစေသတည်း

ဆောင်းလုလင်